

Nguyễn Đình Thiều

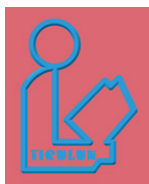
Võ Đạn

cho con trai
đầu lòng

Vở Đạn Cho Con Trai Đầu Lòng

Nguyễn Đình Thiều

Paris * 08.2025

Bìa : *NXB Sống Mới*
Nguồn : *Thư viện Tiểu Lùn*

**Vở Dạn Cho
Con Trai Đầu Lòng**

NGUYỄN ĐÌNH THIỀU

SỐNG MỚI
Saigon * 1969

Nguyễn Đình Thiều
(1942–1975)

Nguyễn Đình Thiều sinh ngày 14-2-1942 tại Sơn Tây. Năm lên sáu ông ra Hà Nội, theo học trường tiểu học Lý thường Kiệt rồi trường trung học Thăng Long cho đến năm 1954 di cư vào Nam.

Từ 1954 cho tới 1958 Nguyễn đình Thiều sống tại Nha Trang tiếp tục việc học các trường Bết-lê-Hem và Tương Lai.

Năm 1959 ông vào Saigon, kết thúc năm cuối cùng bậc Trung học và ngay năm sau Nguyễn đình Thiều phải lao vào đời kiếm sống vì gia đình không đủ giúp ông vào Đại học.

Suốt hai năm 59 – 60, Nguyễn đình Thiều sống dọc miền biên giới và cao nguyên Trung phần, hưởng cuộc đời tranh đấu hiểm nguy và ly kỳ như những

nhân vật mà ông đưa vào tiểu thuyết sau này...

Năm 1961 ông bỏ rừng già về Saigon mở trường dạy học cho tới năm gia nhập quân chủng Không quân.

Từ 1962 tới 1964 Nguyễn đình Thiều du học tại Hoa Kỳ, trở về nước ông phục vụ trong quân chủng Không quân tại hầu hết các Không đoàn trên toàn quốc.

Cuối năm 1965 Nguyễn đình Thiều được thuyên chuyển về phụ trách nguyệt san Lý Tưởng (Không quân) cùng một số nhà văn Không Quân tại Bộ Tư Lệnh Không Quân (Tân sơn Nhứt).

Từ 1966 Nguyễn đình Thiều bắt đầu công tác với các nhật báo :Tiền Tuyến, Sống, Sây Dựng, Thời Thế, Tiếng Vang, Hy Vọng, Tiến, Dân Tiến, Công Luận,

Tư Do, Điện Tín, Hòa Bình v.v...

Và các tuần báo :Văn Nghệ, Tiên Phong, Phụ Nữ Mới, Tiểu Thuyết Thứ Năm, Tinh Hoa, Kịch Ảnh, Màn Ảnh, Con Ong, Thứ Tư Tuần San v.v...

Tác phẩm:

Bão mùa xuân (Truyện dài, 1969)

Đào kép giang hồ (Truyện dài, 1969)

Đồ chơi trong chiến tranh (Truyện dài, 1969)

Giấc ngủ cô đơn (Truyện dài, 1969)

Thời loạn (Truyện dài, 1969)

Thúy Kiều Giao Chỉ (Phóng sự, 1969)

Trên đó từ đây (Truyện dài, 1969)

Vào đêm (Truyện dài, 1969)

Vào vùng giông bão (Truyện dài, 1969)

Vở đạn cho con trai đầu lòng (Truyện dài, 1969)

Bay vào lửa đạn (Truyện dài, 1970)

Chém mướn (Truyện dài, 1971)

Con đường sa đọa (Truyện dài, 1971)

Đất lạ (Truyện dài, 1971)

Gái tơ (Truyện dài, 1971)

Nàng Kiều (Truyện dài, 1971)

Như giọt sương khuya (Truyện dài, 1971)

Tay lở nhúng chàm (Truyện dài, 1972)

Tìm một thiên đường (Truyện dài, 1972)

Nửa đoạn tình (Truyện dài, 1972)

Đợi cuối đêm (Truyện dài, 197 ?)

Giận hờn (Truyện dài, 197 ?)

1

Thảo gác lên mặt bàn, con bò lục.
Tiếng Kính kêu lên xót xa:

– Bỏ mẹ ! Đánh con tam lục ra cho nó gác bò. Thấp quá... Thấp quá !

Rồi hần nghển cổ nhìn vào tay Thảo:

– Còn mấy con ?

– Hai.

– Thế thì lại ốm đòn với nó rồi !

Tâm và Mân xoa những quân

bài Domino trên mặt bàn, cả hai thẳng đều nhìn vào tờ giấy ghi điểm ở góc bàn. Mân xít xoa:

– Tao tám chịch rồi cơ à ?

Chưa ai trả lời hẳn thì cửa phòng nghỉ nhân viên phi hành đã bị đẩy tung, hơi nóng từ ngoài hiên lùa vào làm ấm hẳn lưng Thảo, anh quay lại thấy Sinh. Hôm nay hẳn làm sĩ quan trực nên hẳn có vẻ đạo mạo lên. Điều thuốc mọi khi nằm trề một bên mép, hôm nay được chuyển vào giữa môi. Giọng hẳn trịnh trọng:

– Xin mời các cô ra ký sổ hành quân. Phi vụ 524. Bốn thẳng !

Thảo, Kính, Tâm và Mân cùng đứng lên. Tâm nhìn đồng hồ, tiếng hẳn càu nhàu oang oang trong phòng nghỉ.

– Ba hôm liền, cứ gần đến giờ cơm mới có lệnh bay. Thế nào về cũng đến mờ người.

Hơi nóng của những cơn gió từ phi đạo tạt vào làm người Thảo nóng hầm hập như phát sốt. Anh chớp mắt cho đỡ chói, hơi lạnh còn phảng phất trong ngực làm anh khó chịu, Thảo kéo phéc-mơ-tuya của bộ combinaison cho gió lùa vào, Tâm đi bên cạnh lại tả oán:

– Cái điệu này thì hai giờ mới về được. Chúng nó lại đớp hết cơm rồi...

Thảo nghiêng đầu nhìn bộ mặt đau khổ của Tâm. Thằng này, bất cứ nhận phi vụ nào gần trưa cũng chỉ sợ về trễ hết cơm... Những lần về từ tọa độ oanh kích, vừa đáp xuống phi đạo là nó cho tàu chạy tọt vào taxi-way, cánh quạt quay sinh sịch, sinh sịch kéo phi cơ chạy trên

mặt nhựa thật nhanh, chiếc bánh đuôi nhấp nhồm chồm lên, hạ xuống trông như đang cất cánh. Ở phi đoàn này, nó là thằng phi công ăn khỏe nhất, buổi sáng ít khi nó ăn dưới hai ổ bánh mì hay hai tô phở lớn. Buổi trưa, ngoài phần ăn của nhân viên phi hành, bao giờ nó cũng phải bỏ tiền túi ra kêu thêm một đĩa cơm chiên. Cơm chiên ngày nào nó cũng thích được thì lạ thật ! Những ngày cuối tháng những buổi cơm chiều phải hạn chế đến mức tối đa cho hợp với số tiền còn lại, trong những ngày như thế, Tâm bao giờ cũng nói nhiều về lương bổng, về chiến tranh... Nhưng đến những ngày đầu tháng, nó lại chỉ bàn tán về chuyện đánh xì bị cháy như cây đuốc...

Còn cách phòng tác chiến khoảng hơn mười thước Tâm bảo với Thảo:

– Liều liệu làm thủ tục văn nghệ sơ sơ thôi nhé. Về trễ, câu lạc bộ đóng cửa là ngập toàn cơm thừa canh cặn đấy !

Sau khi đã ký sổ bay, nhận phi lệnh, check lại bản đồ, lãnh đồ, nón bay và những dụng cụ an ninh cứu cấp, Thảo dẫn ba phi tuần viên của anh ra bến đậu phi cơ A1H. Trên sân đậu, sáng chói chang chiếu trên những chiếc phi cơ khu trục nằm thành hai hàng ngang trong những ụ được xây bằng bao cát quanh tàu. Nắng buổi trưa làm Thảo hoa cả mắt, mặt nhựa bốc mùi hôi của nhựa đường, giày dẫm lên dính nhờn nhờn làm nặng hẳn những bước chân đi. Hơi nóng bốc lên làm cảnh vật trước mắt rung rinh trong một màn khói mỏng.

Thảo quay lại hỏi Tâm, Kính và Mân:

– Các bố có nhớ những gì trong

buổi Briefing tổng kết chiều hôm qua không ?

– Nhớ là cái chắc !

Bốn người phân tán ra từng chiếc phi cơ. Thảo check lại cánh tàu, bánh đuôi, xăng, nhớt. Anh mở cockpit lao vào phòng lái, nóng hầm hập như ngồi trong lò hấp bánh mì. Thảo chưa vội làm intérieur check, anh đưa mắt nhìn Tâm đang hì hục leo lên cánh phi cơ để xem mực xăng trong bình. Hấn quỳ một đầu gối trên cánh tàu, đầu cúi xuống nhìn vào bình xăng. Thoáng trong một giây Thảo muốn phá lên cười. Tâm và Thảo cùng tốt nghiệp một khóa từ Trung Tâm Huấn luyện Phi công Nha Trang. Trong thời gian học nó giỏi hơn Thảo cả về vũ khí, cơ bản quân sự và phi hành. Nhưng ra đơn vị với tuổi trẻ đầy cao ngạo, hấn cãi bướng suốt ngày với cấp chỉ huy, đi

hành quân hẳn bay rất liêu, bay bất chấp cả những quy luật an phi và đã bị sát liên, anh đội xếp không gian (sĩ quan an phi) cảnh cáo toi bời. Một lần về đáp, nhân viên kiểm soát phi trường bắt nó phải làm vòng chờ cho chiếc Caribu xuống trước. Nó chửi vung vít và khi bản báo cáo của nhân viên đài kiểm soát gửi lên Thảo đọc được một câu:

– Mẹ ! Người ta đói bỏ cha ra mà các anh còn bắt làm vòng chờ. Chờ củ...C... Vừa thôi chứ lý !

Lần ấy, một tí nữa thì nó tù. May nhờ nó bay ác quá đến nỗi các phi công Mỹ sợ lác mắt nên nó được tha. Vì dĩ nhiên, với cái tính bất cần đời như thế nó từ chối chức vụ phi tuần trưởng với cái lý do:

– Ông cho tôi làm phi tuần trưởng ?

Được rồi ! Nhưng sĩ quan an phi chúng nó mè nheo ông đừng có bỏ tù tôi đấy nhé.

Chỉ huy Trưởng phi đoàn đành phải thôi. Và Thảo được đề cử làm phi tuần trưởng để kiểm soát và hướng dẫn phi tuần gồm Tâm, Kính và Mân – hai phi công mới ra trường.

Thảo cười thầm khi thấy Tâm vừa check xong phi cơ, leo vào phòng lái, kéo phệc-mơ-tuya ngực mở tung bộ đồ bay cho đỡ nóng. Thảo coi lại các công tắc, tất cả đều nằm ở vị trí OFF. Anh ngồi vào ghế lái, buộc safety bell. Chếch phía trái của phi cơ người cơ khí viên tay xách bình chữa lửa giơ một ngón tay cái lên trời, bốn ngón kia nắm lại. Dấu hiệu của sự sẵn sàng. Thảo mở công tắc bơm xăng phụ lên ON. Mở công tắc battery, công tắc magnéto cho nằm vào vị trí both. Tay

phải anh ấn nút starter, tay trái nhè nhẹ đẩy ga lên một phần tư inch. Cánh quạt quay đều, các phi cụ không hành động ở trong vị trí an toàn. Thảo gọi cho Tâm trên tần số vô tuyến liên lạc:

– Decker Một gọi Decker Hai...

Tiếng Tâm trả lời:

– Nghe bạn năm.

Thảo gọi cho Kính và Mân mang danh hiệu Decker Ba và Bốn để thử vô tuyến. Tất cả vô tuyến đều liên lạc tốt. Thảo thay tần số gọi đài kiểm soát phi trường xin di chuyển. Qua mũ nghe, tiếng nói của nhân viên kiểm soát không lưu rè rè cho lệnh:

– Decker di chuyển, đường bay 35, gió 10 nốt trong trục, áp lực phi trường 2, 9, 6, 1.

– Roger ! Đường bay 35.

Thảo cho phi cơ rời ụ an toàn, anh hướng dẫn ba chiếc khu trục theo sau ra đầu phi đạo 35. Cả bốn chiếc cùng rồ máy thử lại các phi cụ không hành lần cuối ở check point. Thảo nhìn các đồng hồ cơ kế, tất cả đều ở trong vạch xanh an toàn. Anh gọi cho đài kiểm soát:

– Decker xin ra phi đạo cất cánh.

– O.K. Decker ra phi đạo. Gió mười nốt, áp lực 2, 9, 6, 1.

– Roger...

Thảo liên lạc với ba chiếc phi tuần viên:

– Decker Hai, Ba, Bốn ra phi đạo.

Thảo đẩy ga cho tàu chạy ra đường bay. Lần lượt từng chiếc một cất cánh

theo phi cơ của Thảo. Thảo giữ tần số gọi về đài kiểm báo:

– Decker cất cánh sau ba phút, thi hành phi vụ 524.

Bốn chiếc phi cơ khu trục bay theo đội hình quả trám. Dẫn đầu là chiếc của Thảo, bên trái của Kính, bên mặt của Mân và sau cùng là của Tâm. Cả bốn chiếc đều bay im lặng, khác với những lần bay trước, qua máy vô tuyến Thảo thường liên lạc để tán gẫu với anh em hay mở nhạc nghe cho đỡ buồn. Lần này chiếc địch mở đã một tuần nay, những tọa độ oanh kích chỉ toàn những tọa độ nghi ngờ có VC tập trung quân. Đối với phi công, không gì chán nản hơn là phải oanh kích ở những địa điểm không thấy bóng quân thù. Cái hứng khởi khi được lao tàu vào lưới đạn phòng không, được đuổi theo những đoàn ghe của địch vẫn

làm nghiệp bay trở nên thi vị hơn là thả những trái bom, cày những tràng đạn giữa rừng cây im lặng, bí mật và hoang vu.

Sau nửa giờ bay im lặng, phi tuần tới mục tiêu, Thảo đổi tần số gọi cho chiếc L-19 đang làm vòng chớ:

– Decker gọi Leyna.

Tiếng người phi công quan sát trả lời:

– Nghe bạn năm. Cho biết vị trí ?

– Decker ở cách mục tiêu bảy phút bay hướng Bắc. Cao độ bốn ngàn thước.

Leyna ở cao độ một ngàn ba trăm, phi cơ phía mười giờ. Thảo nghiêng phi cơ về hướng mười giờ, anh nhìn xuống, thấy đôi cánh bạc trắng xóa của phi cơ quan sát, Thảo gọi:

– Tôi thấy bạn rồi, Leyna.

– Bạn theo dõi tôi. Tôi sẽ thả khói đỏ đánh dấu mục tiêu và bạn cho oanh kích sau một phút.

– O.K.

Thảo làm những vòng chờ, mắt anh theo dõi chiếc phi cơ L.19 đang chúc mũi lao xuống mục tiêu. Khi chiếc tàu vút lên cao, từ dưới đất những cuộn khói đỏ bay lên mù mịt. Tiếng người quan sát viên gọi cho phi tuần của Thảo:

– Bạn thấy khói chưa ?

– Rồi.

– Cho đánh cách trái khói năm mươi thước hướng tây bắc gần suối.

Thảo gọi cho ba “Wing Man” giọng anh quen thuộc đến nhàm chán:

– Decker Hai, Ba và Bốn làm cơ chế chiến đấu.

Bốn chiếc khu trục cơ đổi đội hình thành một hàng dọc. Thảo hướng chiếc tàu trục chỉ mục tiêu, anh giảm cao độ. Chiếc khu trục lao xuống vùn vụt:

– Decker một roll-in...

Qua khung kính, Thảo bắt gặp những tia lửa chớp tắt lóe lên từ những lùm cây rậm rạp. Anh thả vôi hai trái bom xuống, kéo tàu lên cao để gọi cho phi tuần viên:

– Out. Làm vòng chờ. Hỏa lực địch phía dưới.

Phi cơ vút lên ba ngàn bộ. Thảo gọi cho chiếc L-19:

– Decker gọi Leyna.

– Nghe bạn năm.

– Xin đánh dấu tọa độ hỏa lực địch.

– Nghe.

Chiếc phi cơ L-19 sà xuống mục tiêu, từ đó những cuộn khói đỏ lại bốc lên. Thảo cho phi cơ chúc xuống, lần này anh vào mục tiêu thật thấp, qua những đám lá nguyệt trang, Thảo theo dõi được những họng súng quay theo hướng xuống của phi cơ anh để nhả đạn. Thảo nhận nút cho rocket lao xuống đám lá cây đang di chuyển. Anh kéo tàu lên cao cho chiếc Decker Hai xuống đi bom lửa. Từ độ cao hai ngàn ba trăm bộ, Thảo nghe tiếng Tâm gọi:

– Decker two roll-in...

Rồi anh nghe tiếng Tâm gọi lại sau tiếng bom nổ làm dội thân tàu:

– Out...

Chờ cho hai phi cơ của Kính và Mân oanh tạc cho xong, Thảo vòng phi cơ anh trở lại. Từ phía dưới đạn phòng không của địch vẫn nhả lên trời những cụm khói đen. Thảo đem tàu xuống, thả hai trái bom nổ rồi kéo tàu lên.

Đến Tâm, hấn vào mục tiêu đi hết số bom lửa, gọi cho Thảo:

– Tao bị đạn rồi...

Một luồng điện chạy thật nhanh dọc theo sống lưng của Thảo. Anh gọi cho Tâm:

– Có sao không ?

– Đạn vào máy. Tàu đang giảm cao độ. Hình như bể ống Thùy điều... Khói quá... Không nhìn được đồng hồ.

Thảo nhìn chiếc phi cơ của Tâm ở độ

cao ba ngàn bộ. Anh đem phi cơ lên gần phi cơ bạn, anh gọi cho Tâm:

– Mở cockpit ra.

– Mẹ... khói quá...

– Liệu về được không ? Cách đây mười lăm milles có sân đất đỏ đáp an ninh.

– Tao ráng...

Sau câu nói của Tâm, phi cơ của hắn bỗng chúc mũi xuống, rơi nhanh như một viên đá. Thảo hết hoảng gọi qua tần số:

– Tâm ! Nhảy dù đi...

Thảo không nghe tiếng Tâm trả lời. Anh giảm cao độ bay vèo xuống thấp:

– Tâm ! Nhảy dù đi...

Chiếc phi cơ của Tâm vẫn vùn vụt rơi xuống. Thảo nhắm mắt lại. Cổ anh như khô đặc. Anh nghiêng rặng cho khỏi bật ra tiếng thét hãi hùng. Thảo nghe một tiếng nổ lớn. Tiếng nổ của chiếc phi cơ chạm đất. Anh thấy cả người bỗng nổi gai ốc và tay chân tê cứng như máu đã đặc lại trong người. Thảo nhìn xuống rừng cây phía dưới, từng mảng khói đen nghi ngút bốc lên cao. Phải chăng đó là da thịt của Tâm, khi thân thể nó cháy đen trong lòng tàu vũ vụn...

*

Xác Tâm được đặt trong quan tài hàn kềm. Hai sĩ quan đứng hai bên giữ thế nghiêm. Những ngọn nến đặt trên nắp quan tài chập chờn hắt những vệt sáng mờ nhạt rung rinh trên thớ gỗ làm

lá quốc kỳ còn mới trở thành ba vệt sẫm. Thảo và Mân ngồi ở góc phòng. Điều thuốc là từng chập lóe lên trên môi Mân. Thảo lơ đễnh ngó chiếc quan tài được kê trên hai con ngựa gỗ. Ở trong khối gỗ sặc sỡ kia, Tâm nằm đó, xác nó chỉ còn là một nắm tro than ấy, chắc chắn có cả những dụng cụ trong phòng lái.

Hôm đi tìm xác của Tâm, Thảo ngồi trong lòng phi cơ trực thăng mà như đắm chìm trong một giấc mơ. Cuộc đời quen nhau, gần nhau và mất nhau thật dễ dàng, mau chóng. Chỉ mới hôm qua, Tâm còn ăn, ngủ nói tục trong phòng nghỉ của nhân viên phi hành, bóng dáng nó như còn ẩn hiện trên cánh phi cơ những khi nó quỳ đầu gối, cúi nhìn mực xăng trong bình.

Bây giờ nó đã thành một nắm tro than nguội lạnh. Linh hồn nó đã về đâu.

Ở một nơi nào đó, có khi nào nó nhìn xuống thế gian này...

Màn dụi điều thuốc vào tường, giọng nói tuy có nói cho thật nhẹ nhưng cũng làm Thảo hơi giật mình:

– Bao giờ mà về đón gia đình nó ra đây ?

– Sáng mai tao theo chuyến AD-5 về sớm.

– Nên nhớ rằng nhà nó chỉ có mỗi mình nó là con trai. Bà Cụ nó lại bị đau tim hơi nặng. Tuy nhiên...

– Tuy nhiên gì ?

– Máy con em gái nó thì đẹp thần sầu.

Thảo hơi khó chịu khi nghe Mân nói. Anh bảo nhỏ với Mân:

– Đừng nên nói thế trong lúc này.

– Ủ, Tao cứ hay đấu nhảm. Đi uống một cái gì không ? Chả lẽ cứ ngồi co ro ở đây cho đến sáng mai !

Thảo gật. Anh theo Mân ra ngoài. Chiếc xe của Mân gào lên thảm thiết khi vào ga, Mân cho xe chạy dọc theo con đường vắng trong căn cứ. Nó ngoái đầu ra bảo Thảo :

– Còn sống thẳng Tâm khoái lái xe tao lắm. Nó bảo cuối tháng này nó mua. Mẹ... Chưa kịp mua xe thì đã ngáo rồi.

– Tiền đâu mà nó mua xe ?

– Hình như dào nó cho vay.

– Dào nào ?

– Con Lê nhảy ở Dancing Plazar ngoài phố.

– Mà y đã đến báo tin Tâm nó chết chra ?

Chiếc xe Vespa cũ vòng ra phố. Gió thổi vào tóc Thảo mát lạnh. Tiếng trả lời của Mân như bặt đi theo tiếng máy xe rền rĩ vì leo dốc. Phải nhô hẳn đầu, nghiêng vành tai Thảo mới nghe được nó trả lời:

– Báo thế nào được. Báo để nó xô vào đụng người yêu của thằng Tâm à ? Thế nào mà người yêu nó chả ra đem xác nó về Sài Gòn chứ.

– Nhưng dù sao thì nó cũng chết rồi.

– Mà y muốn báo tin cho con Lê biết không ?

– Tùy mà y đấy.

– Báo thì báo, nhân tiện vào đây uống mấy chai bia. Chắc cả hai nàng không ai

nữ ghen nhau ngậu xỉ lên đầu.

Chiếc xe bọc ra mé sông. Ngừng lại ở bến Bạch Đằng. Từ trên lầu, tiếng nhạc vọng xuống nhịp Cha cha cha đều đặn. Tiếng trống bông gô dội xuống từng hồi làm Thảo cảm thấy bực mình. Thiên hạ vẫn dửng dưng không một ai để ý đến những người khác đang chết. Thảo chợt thấy mình vô lý, người ta sống trong cuộc chiến chinh cũng không biết sẽ chết lúc nào, một người mất đi hay còn lại, nhất là một người hoàn toàn xa lạ thì nào có nghĩa lý gì...

Chờ Mân khóa xe xong. Thảo chợt vịn vai Mân giữ nó lại trên những bậc thang:

- Thôi đi Mân ạ.
- Sao thế ?

– Chắc chắn người yêu của thằng Tâm ở Sài Gòn không bao giờ ngờ được rằng nó ở ngoài này, muốn nhà sống chung với một em vũ nữ. Mà nên phớt đi để hai đứa khỏi đụng nhau. Có lẽ như thế lại hay...

– Để con bé trong Sài Gòn giữ được trọn vẹn hình ảnh thằng Tâm ? Một hình ảnh thần tượng trong trắng chung tình...

– Thà rằng như thế còn hơn.

– Tùy mà... Nhưng cũng cứ vào uống mấy chai cho nó đỡ buồn. Bao giờ có thằng bạn chết tao cũng lên đây uống thật say... Có say mới cảm thấy mình đỡ !

– Thế con Lê hỏi thì sao ?

– Báo với nó rằng thằng Tâm biệt phái lên biệt đội Pleiku vài bữa nữa về. Chờ đưa xác nó về Sài Gòn, chôn cất xong

xuôi tao sẽ nói với Lê sau vậy.

Thảo theo Mân lên lầu. Bóng tối trong vũ trường làm anh phải đứng dừng lại ở cửa. Anh bồi bàn đến gần, bấm đèn dẫn Thảo và Mân ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ ngó ra sông. Cửa sổ đã được bao kín bằng tấm lưới mắt cáo dày và sơn sặc sỡ nhiều màu. Thảo cảm thấy khó chịu vì những mắt lưới anh bảo với Mân :

– Lầu cao thế này đĩa nào ném lựu đạn vào được đặng-xinh mà vẽ chuyện.

– Các anh ba Tàu vẫn hay trang trí nhà quê như thế đấy... Thời loạn mặc mẹ chúng nó muốn làm gì thì làm.

Bồi đem ra cho Thảo và Mân hai chai bia. Ban nhạc đang chơi một bản “A Go Go” kích động. Mân rót rượu ra ly. Nó uống như là uống nước. Thảo nhấp từng

ngụm nhỏ. Anh cảm thấy không khi vũ trường làm cho anh tạm quên nỗi buồn bạn chết. Mân gọi bồi đem thêm bia. Nó im lặng ngồi uống tỳ tỳ. Trên bàn đã có đến tám chai bia. Mặt Mân đỏ rừ, trong ánh sáng mờ nhạt của vũ trường, khuôn mặt nó như được trát lên một lớp bùn non. Nó nói to, cổ át tiếng nhạc.

– Suốt từ ngày ra trường. Đi bay ở phi đoàn, chưa cái chết của thằng nào làm tao xúc động như cái chết của thằng Tâm, ngày tao còn làm chuyên viên vô tuyến, một lần có thằng chết ngay trên phi đạo. Tàu nó vừa đáp thì bể bánh, phi cơ lạng hẳn sang bên trái, hút vào bãi cỏ, lật úp. Lửa bắt cháy, bom đạn nổ. Tao nhìn thấy mà không hiểu sao vẫn thích nghiệp bay... Mà có nghĩ như tạo không hả Thảo ?

– Nghĩ gì ?

– Trước hay sau thì mình cũng chết. Không chết trận thì cũng chết già.

– Dĩ nhiên ! Ai mà không biết thế ?

– Nhưng chết trận có lẽ thích hơn là chết già phải không mày ?

– Sống chết là cái số ! Có thằng bay những VOL ra Bắc thì chả sao. Lúc về thành phố lại bị xe hơi nó hút cho nát như cám nếp !

– Nhưng mà chết trận, nhất là chết trong lòng chiếc phi cơ mình lái chỉ ầm một tiếng là xong, không còn kịp cảm thấy đau đớn nữa.

– Không có tao mơ mộng thế !

– Nhưng mà tao vẫn sợ ! Thấy một thằng chết tao lại nghĩ đến tao. Mỗi ngày trung bình mình bay một VOL. Bay trong

10 năm thế nào mà chả bị một lần ! Mai ? Ngày kia ? Đêm nay hay là tháng tới...

– Đừng nghĩ vẩn vơ. Nếu sợ bay thì xin về mà làm việc ở văn phòng ! Sao trước khi đi lớp sĩ quan mà không xin ngành sĩ quan kỹ thuật ?

– Tao mê nghiệp bay... Không ! Lúc bấy giờ tao nhìn phi công thấy cái gì của chúng nó cũng hơn đời. Nhìn chúng nó đeo dù leo lên phòng lái, thấy chúng nó bay lượn như chim... tao vẫn ước ao được như thế một lần. Khi đã khởi nghiệp bay, những giây phút lao vào lửa đạn... Về nghĩ cũng hay hay. Nhưng đến một ngày có thằng đi vào lịch sử. Nhìn lại thân mình, bao giờ tao cũng sợ. Cũng muốn được ngồi chơi sơi nước ở nhà. Nhưng khi vào phi đoàn gặp chúng nó đã bay. Một ma lực lạ lùng nào đó lại thúc đẩy tao lên trời, lao vào target thư thái, ung

dung nhìn cuộc đời dưới cánh, cảm thấy mình hơn hẳn thế nhân.

– Ủ !

– Một đôi khi người ta bảo bọn mình kiêu. Bảo rằng bọn mình như những sứ quân. Nhưng người ta đâu có hiểu chúng mình ! Những thằng như tao, như mày. Một mình trong phòng lái, xung quanh chỉ có mây và gió, hỏa lực địch chỉ rình để lôi mình xuống... Người ta đâu có hiểu những lúc mình bay đi tìm một thằng bạn mất tích, lòng mình lúc thì mong gặp, lúc lại mong đừng. Thà đừng gặp để thằng ấy được coi như mất tích, để chúng mình không tin rằng nó chết. Còn hơn là tìm thấy xác nó lẫn lộn với xác tàu, quện thành tro bụi không còn biết đâu là xác bạn, đâu là dụng cụ phi hành... cũng như cuộc đời chê lính ở rừng về phố thì ba gai. Họ đi trận cả

nằm trong rừng. Ngày đêm xô xác với tử thần. Ăn uống tham khổ, đi bộ rã người.

Đánh xong một trận, trở về thành phố ít ra họ cũng được cuộc đời dễ dãi cho họ buông thả ít nhiều lao khổ...

– Nói như mày là lính ba gai !

– Tao không thích lý luận. Mẹ thời loạn....

Mân ngừng đó. Nó ngừng đầu lên nhìn người vũ nữ đứng bên, tay nàng vịn lên vai nó. Tiếng nói trong như tiếng chim Hoàng Yến hót trong lồng:

– Hai anh đến lâu chưa ? Sao chả kêu bàn Lê ?

Mân kéo ghế cho Lê ngồi, trả lời hơi ái ngại :

– Định gọi Lê nhưng thấy Lê kệt bàn ghê quá !

– Kệt với người ta chứ đâu có kệt với các anh. Bạn của ông Tâm thì ai mà dám kệt !

Cuối câu nói là một chuỗi đầy những tiếng cười trong và cao. Thảo ngưng ngáp hỏi một câu làm quen :

– Lê uống gì không ?

– Không anh à. Lê no quá xá ! Không nháy sao anh ?

Thảo lắc đầu. Mân cúi mặt nhìn vào đáy ly. Tay nó xoay tròn ly bia trên bàn, tiếng những cục nước đá chạm vào thành Thùy tinh leng keng nổi vút lên giữa thời gian chuyển tiếp từ nhịp Tango sang Valse. Lê ngồi im. Tay nàng gõ nhịp trên mặt bàn. Cặp mắt đen long lanh ánh

sáng, môi nàng chúm chím như muốn mỉm cười. Nhìn trộm Lê trong ánh đèn mờ nhạt. Thảo cảm thấy nàng khá đẹp. So với các em vũ nữ ở tỉnh nhỏ này Lê thuộc vào hàng vũ nữ được trời cho một thứ nhan sắc liêu trai, đẹp kín đáo và làm cho người ta xao xuyến.

Nhạc dứt nhịp luân vũ. Trong khoảng giữa hai bản nhạc, tiếng nói của Lê chọt cất lên, dò hỏi :

– Anh Tâm em đi đâu đó hả anh ? Ông ấy đi từ sáng cho đến đêm qua cũng chả thấy đảo về nhà...

Thảo bỗng giật mình như ai gọi đến tên anh. Mân ngẩn người xoay ly rượu. Nó ngẩng lên nhìn Thảo, nhìn Lê. Giọng Mân run như người bị sốt:

– Anh cũng không biết nữa...

Nói xong Mân cúi nhìn mũi giày. Lê cau mặt, nàng đứng dậy, bàn tay mát rượi của Lê đặt vào tay Thảo. Thảo chợt cảm thấy như có những sợi lông gà quệt trên gan bàn tay anh. Lê nói:

– Nhảy với em bản này đi anh.

Thảo muốn chối từ nhưng anh lại thôi. Anh dẫn Lê đi vòng theo những dãy bàn trải khăn trắng xóa để ra sàn nhảy. Lê nhảy thật nhẹ, bước chân linh hoạt, gấn bó, Thảo cố tình ôm Lê hơi xa, những bước đi nhịp nhàng, chững chạc. Sàn nhảy lúc này đã quá đông người, Lê và Thảo chỉ chiếm được một khoảng vuông vắn, vừa vặn cho hai người bước thật ngắn và quay tròn. Lê cố ý nhích lại gần Thảo hơn, lưng nàng đặt dưới tay Thảo, uốn lượn những thớ thịt mềm mại, âm ấm vì một lượt mồ hôi thấm qua lớp áo dài.

Giọng Lê thì thâm hỏi Thảo :

– Anh Tâm có chuyện bất hòa với anh Mân phải không anh ?

– Không.

– Sao nhắc đến Tâm anh Mân có vẻ buồn buồn...

Thảo nuốt nước bọt, chân anh bước nhăm lên mũi giày của Lê làm hai người lảo đảo. Thảo tự nhiên muốn bỏ vào bàn. Xung quanh những mũi giày di chuyển tới tấp làm Thảo chóng mặt, nhạc Rumba bỗng đầy những âm thanh thật khó chịu, Thảo lẩm bẩm:

– Nhạc với nhĩc...

Lê cười, hàm răng nàng trong ánh sáng tù mù, loang loáng trắng, nhịp nhàng theo với cặp môi đỏ thắm.

– Ở đây ban nhạc toàn các nhạc sỹ nhà quê. Họ chơi ở vũ trường chưa quen, không theo “tua” nhất định như ở Sài Gòn...

Nói xong Lê ngửa mặt lên cười. Hàm răng trắng bóng, như hàm răng quảng cáo thuốc đánh răng của anh Tây Hynos. Màu đen của da thịt, hàm răng trắng nhớn... Những thứ ấy nhắc Thảo nhớ đến Tâm. Nhớ đến hình hài co quắp của những kẻ chết cháy, hàng ngàn lít xăng phùng phùng đốt tất cả trở thành tro than, tất cả, kể cả những khúc xương đều tan biến, không một vết tích sót lại.

Nắm tro trong quan tài, chỉ là một thân xác tượng trưng, có thể người ta đã hốt nhằm tro than của một chiếc mũ bay hay một khúc cao su ghế lái lẫn lộn với xác người.

Giọng Lê tiếp tục nói với những âm thanh vui vẻ, Thảo cúi xuống nhìn. Cặp môi nhỏ duyên dáng, khúc cổ trắng, rõ từng ngón. Anh muốn cúi thấp xuống hôn vào môi nàng. Cũng may vừa lúc đó Lê nói, giọng riều cợt :

– Sài Gòn cái gì cũng nhất, như các anh, chơi bời cũng kỹ nhất...

Lê nói xong, nàng nhắm mắt, thử nhắm mắt làm tròn những điệu bộ nghề nghiệp, Thảo xoay Lê một vòng, gót giày anh như miết thật sâu trên sàn nhảy và như có những mũi kim nhọn đâm vào gan bàn chân.

Hết bản nhạc, vũ trường chợt im lặng. Chợt tiếng lao xao nổi lên từ phía bàn của Mân. Tiếng chai và ly bể, những mảnh Thủy tinh vỡ vụn xoang xoảng rơi trên sàn đá hoa.

Thảo giữ Lê ở lại piste, anh nhìn thấy Mân đang túm lấy một gã con trai mặc áo rằn ri cụt tay, tóc để dài, chiếc quần trắng muốt..

Lê hốt hoảng :

– Chết rồi... Anh Mân anh ấy đánh nhau với người ta.

– Thằng nào thế ?

– Nó hình như là con của lão chủ thầu. Con lão Nam Hưng thì phải...

Ban nhạc tiếp tục chơi một bản nhạc tuyệt. Tiếng ồn ào dần dần bị tiếng nhạc lấn áp. Gã nhạc sĩ cố mở máy khuếch âm to hơn, tiếng dây Tây ban cầm bật ra những âm thanh khàn đục làm nhạc đệm cho tiếng kèn Saxophone the thé...

Thảo nhìn về bàn anh. Mân đang

đứng sát tường hai tay gãi khoa khoa phân trần với đám đông, Thảo nói :

- “Bộp” nghe Lê !
- Anh lắc “xộp” được không ?
- Không thích.
- Thì bộp.....

Thảo kéo tay Lê, khởi đưa nàng vào một bước chéo. Khi kéo Lê vào, khuỷu tay mềm mại của nàng chưa kịp chuyển sang tư thế xoay tròn, Thảo nói lớn :

- Lê ! Tâm nó chết rồi...

Lê cười, hàm răng trắng bóng. Nàng xoay mình nhẹ nhàng, mũi giày như không chạm trên sàn nhảy. Tiếng Lê trả lời :

- Dừng đùa ! Anh chỉ đại mồm.

Và nàng cười vui vẻ. Thảo đột ngột buông tay Lê. Hai người lỡ nhịp đứng dừng lại trên sàn, những cặp khác vẫn xoay tròn vào, ra nhịp nhàng. Thảo cái nhìn mũi giày, tiếng anh như nhòa đi trong tiếng nhạc :

– Tâm chết hôm qua. Máy bay nó rớt.

– Anh nói gì ?

– Phi cơ Tâm rớt hôm qua :

Nói xong Thảo quay phắt người bước vào, anh không cần biết Lê có đứng vững chắc trên piste hay không.

Thảo lách giữa những dãy bàn vuông vắng, bước chân anh mỗi nhừ, lão đảo. Thảo ngồi mạnh xuống ghế, anh bưng ly bia uống một hơi dài. Chết đắng làm Thảo rùng mình. Anh ngừng đầu hỏi Mân đang ngồi ngả đầu vào lưng ghế, tay

bắn giờ ly bia lạnh chườm một bên má :

- Đánh nhau hả ?
- Ủ. Đánh nhau cho đỡ sợ...
- Đồ hèn !
- Đồng ý ! Mà nói với Lê Chứa ?
- Rồi. Nó đâu ?
- Tao cũng không để ý.

Thảo nuốt nước bọt. Mồ hôi ra nhem nhếp ở lòng bàn tay. Anh xoa hai tay vào nhau, mùi nước hoa bốc lên mũi Thảo... Anh nhắm mắt nói như trong giấc mơ :

- Một ngày nào đó. Mà hay tao sẽ có một thằng đi báo tin, cho nhau nhưng chắc không tin ở vũ trường.
- Thôi. Nói như con c...

– Sợ đấy ?

Mân xoay chiếc ly trên mặt :

– Trông nó nhỏ mà đấm cũng ra hồn người. Nhích xuống một tý nữa thì tao gãy bố nó răng !

* * *

Hạnh nhét vào va-ly chiếc áo lạnh. Mắt nàng nhức buốt, khó chịu. Nàng đã khóc suốt buổi chiều hôm qua, khóc đến nỗi nhiều khi Hạnh không hiểu tại sao nàng lại dễ khóc và khóc nhiều đến thế !

Hạnh để chiếc va-ly nằm trên mặt chiếu, nàng đây nấp. Xách thủ thấy nhẹ. Có gì mà không nhẹ. Vài bộ quần áo, gương, lược, ruban đen, ve dầu nhị thiên đường, tấm ảnh của Tâm cỡ sáu chín và một hộp thuốc nhức đầu.

Khi định ngồi xuống ghế, Hạnh nghe có tiếng dép lẹp lẹp sau lưng. Nàng quay lại thấy mẹ. Bà cụ ngáp hàm răng đen ánh, cặp vú xệ sau làn vải phin trắng, chiếc áo cánh trắng tinh, vạt áo đan những hàng sen nhỏ,

Hạnh nhìn mẹ dò hỏi, bà cụ nhìn Hạnh, cặp mắt ẩn hiện những thương xót không nói nên lời. Bầu không khí yên lặng phủ lấy hai mẹ con, rồi bà cụ hỏi trước :

– Tao lo cho mày quá Hạnh ạ. Mày lang bang mãi mới gặp được nó thương yêu mày thật tình. Chưa kịp làm đám cưới thì nó chết... Kể ra thằng Tâm nó cũng dễ thương. Mày có ra đưa quan tài nó về thì cũng liều liệu thu xếp mà về cho chóng. Đừng có cà ra ngoài ấy lâu lắc nghe con...

– Nói như mẹ...

Hạnh ngừng nói, nhìn đồng hồ. Chiếc đồng hồ nhỏ nhắn, kỷ vật của Tâm mua cho nàng. Giọng Hạnh buồn xuống hờ hững, buồn nản :

– Ra đến ngoài ấy họ sẽ đưa quan tài về ngay. Chậm lắm là tối nay con về tới nhà.

– Cũng mệt đấy con nhỉ.

– Chứ con đâu có muốn. Nhưng nếu mình chả đi... Mẹ biết đấy... Người ta sẽ nói mình chẳng ra gì.

Bà cụ ngồi xuống đi-văng. Giọng bà trở nên tiếc nuối xa xăm :

– Số mày cũng vất vả. Tường kỳ này lấy được thằng chồng tử tế đê nó nuôi con cho đỡ cực. Ai ngờ...

Hạnh mim cười. Đứa con hiện nay của nàng, tất cả mọi người không ai biết nó là đứa con hoang. Chỉ có bốn người nàng, mẹ nàng. Tâm và người tình cũ. Người tình Hạnh yêu thương thực lòng cũng đã chết trước ngày đám cưới, để lại cho nàng cái thai hai tháng rưỡi. Ngày ấy Hạnh tưởng rằng nàng không đủ can đảm để sống. Hạnh phải bỏ Sài Gòn lên Đà Lạt, sinh đẻ xong, gửi con ở trên ấy rồi trở về tiếp tục đi học lại.

Đối với cuộc đời, với sự kín đáo bình tĩnh của mẹ con nàng. Không ai ngờ rằng Hạnh là một góa phụ. Ai cũng cho rằng nàng là một nữ sinh trong trắng, ngày thơ và hiền lành. Gặp Tâm, Tâm mê ngay vẻ hiền lành ấy, tình yêu đã lên đến cái độ không thể xa nhau được nữa, Hạnh nói với Tâm về dĩ vãng của mình Tâm tha thứ, dù sự tha thứ ấy có miễn cưỡng đôi

chút, thì nó cũng là một sự tha thứ.

Rút kinh nghiệm lần dở dang trước, Hạnh nhất định không cho Tâm ăn nằm với nàng trước hôn lễ, lấy chồng trong thời chiến tranh, cái sống và cái chết chỉ cách nhau bằng ranh giới của một sợi tóc...

Hạnh đã thành công giữ gìn tròn tiết hạnh, nhưng chưa kịp cưới thì Tâm đã chết rồi, và mẹ nàng ngồi kia, một người đã lấy không biết bao nhiêu đời chồng, nhưng với cuộc đời thì mẹ nàng vẫn là bà đốc-tơ Trung – Người chồng đầu tiên và cũng là người chồng cuối cùng. Hạnh sinh ra không phải vì ông đốc-tơ Trung – Cha nàng là một gã trai trẻ nào đó mà mẹ nàng đã ngoại tình. Còn người cha hờ của Hạnh – ông đốc Trung. tuy biết rằng mình bất lực, biết rằng Hạnh không phải là con mình. Nhưng nếu làm

to chuyện ra thì mang tiếng. Và cho đến khi ông ta chết, cái xã hội, cả gia đình hai bên đều không biết rằng Hạnh chỉ là một đứa cháu hờ...

Có tiếng còi xe giục trước cửa nhà, Hạnh đứng dậy :

– Chắc anh Thảo đến đón con ra phi trường,

Bà đốc Trung ngồi yên nhìn con gái, lòng bà hàng khuâng, tưởng rằng lần này nó có chồng mà lại hóa ra không. Bà bứt những sợi vải tưa ra từ chiếc khăn phủ đầu của bà, xoa tròn trong bàn tay, bà nghĩ đến Thảo và nói :

– Con ra ngoài đó với cậu Thảo phải không ?

– Vâng...

– Cậu ấy cũng hiền lành đấy...

Hai mẹ con nhìn nhau. cả hai cùng hiểu câu nói bà đốc Trung vừa phóng ra như một lời khuyên nhủ thầm kín con gái.

Hạnh vươn vai, giọng nàng hơi chán nản :

– Thôi... Con đi mẹ nhé.

– Ráng thu xếp mà về. Dù sao thì nó cũng chết rồi... Nhớ khóc lóc cho phải phép không có bên ấy họ cười cho...

Hạnh xách va-ly mở cửa. Ở đầu ngõ Thảo đang đứng cạnh chiếc xe Vespa, điều thuốc ngậm trên môi đỏ rực. Thấy Hạnh ra, Thảo đạp máy xe :

– Phải ra đờn ngoài này vì đồng rác trước nhà hôi quá.

Hạnh gạt đầu :

– Trước cửa nhà em rộng nên dân trong hẻm cứ đem rác đổ bữa ra đây,

Thảo đỡ lấy va ly của Hạnh đặt trên sàn xe. anh sang số, chiếc xe ì ì chạy rườn lên rồi chết máy. Hạnh nhảy xuống :

– Hết xăng chắc.

– Không. Xe cũ chở đôi vương hòn đá nhỏ chặn bánh nó cố “doọc” lên cũng không nổi !

– Chiếc xe trước của anh đâu ?

– Thua xì-phé, bán rồi !

Hạnh cố nén tiếng cười sau khi Thảo hục hặc với chiếc xe cũ đã đập mấy lần mà vẫn chưa nổ máy ! Nàng nghĩ đến Tâm, từ khi quen nàng bao giờ cũng chỉ mơ có chiếc Lăm-bờ-rét-Tuýt để đưa

nhau đi chơi. Cho đến bây giờ, khi chết đi Tâm vẫn chưa mua được chiếc xe đạp mới. Có lẽ trong những ngày bay bổng ở miền Trung, Tâm vẫn chả hề làm gì mà chả chơi sì. Đến Thảo còn chơi nữa là Tâm.

Xe nổ máy, Thảo ngược mặt lên trời giọng riếu cợt:

– Cám ơn Đảng Tỏi Cao !

Hạnh leo lên, xe chạy. Người Hạnh lắc lư, nàng tìm chỗ để nắm cho khỏi ngã, thoáng trong một giây nàng nghĩ đến lời mẹ :“Cậu ấy cũng hiền lành ấy”. Nàng quả quyết đặt tay lên bụng Thảo. tay nàng đặt trên một vật cứng như khẩu súng. Hạnh hỏi :

– Anh đem súng hả ?

Thảo gật, giọng anh nói to để Hạnh nghe rõ;

– Lâu lâu đem súng về nhà, mấy thằng em mừng lắm. Hôm qua ông lôi sách súng ra khoe với bạn trong khi mình đang ngủ. Chúng nó đem ra ngô chơi với nhau làm mình suýt tù. Đạn còn nguyên trong súng mà may không đưa nào bóp cò.

Hạnh lại nghĩ đến Tâm còn bay ở Biệt đoàn, Tâm thường thích mặc đồ bay đen, dao súng đeo đủ bộ để đến nhà nàng sau mỗi chuyến bay. Một lần Tâm tháo súng và băng đạn để trên bàn, Hạnh tần ngần nhắc lên coi, tay nàng nghịch ngợm bấm vào cò súng, viên đạn xa khỏi nòng xẹt qua đầu Hạnh ghim thủng một chỗ trên tường. Giá như ngày ấy Hạnh chết có lẽ còn hơn...

Xe chạy rề rề vào cổng trại Phi Long. Hạnh nhìn ngon đèn pha đặt ở một góc đường, nàng cảm thấy không khí chiến tranh như tỏa ra từ trong căn cứ, ngọn đèn chiếu bắt trở vào. Bên ngoài thành phố vẫn êm đềm, yên vui không thay đổi...

Đường phố vẫn nhiều Snack bar. Những thanh niên vẫn phóng xe Nhật bạt mạng trên xa lộ. Hạnh không hiểu mực độ chiến tranh đã đi đến chỗ nào, riêng gia đình nàng không một ai dính dáng đến chinh chiến, họ hàng của nàng ở xa, ở mãi bên Pháp lấy vợ, gả chồng ở luôn bên ấy không về.

Cho đến bây giờ, sau cái chết của Tâm, nàng và gia đình mới dính líu vào cuộc chiến này thật sự và thua thiệt, mất mát ngay từ đầu.

Hạnh ngoái cổ nhìn lại cổng Lăng Cha Cả lần cuối. Nàng chỉ nhìn thấy ngọn đèn sáng chói mắt. Thốt nhiên Hạnh nghĩ rằng nàng đã nhập cuộc, nàng đã thực sự đi vào ánh sáng chói lọi đau đớn của chiến tranh Nàng hỏi Thảo đang bót ga cho xe vào cổng nhỏ :

– Hỏa châu có sáng được như đèn pha không hả anh ?

– Chắc không ?

– Thế cái gì sáng hơn đèn pha ?

– Một là bom soi sáng mà hai là lòng mình

Câu nói của Thảo nửa đùa, nửa thật. Tại sao lại lòng mình ? Hạnh nghĩ thế, lòng mình thì sáng, tối ra sao ? Tâm chết, Hạnh còn đây, gia đình nàng còn đây. Hạnh bâng khuâng khi chiếc xe chạy thật

êm trên con đường nhựa trong căn cứ.

– Lòng mình sao anh lại so sánh với bom soi sáng ?

– Nói thế cho vui. Trong thời chiến, lòng có muốn sáng như gương cũng nhiều khi vất vả...

– Hóa ra anh nói cho vui...

– Không vui để mà chết à ! Hạnh thấy không ? Mỗi ngày tụi này bay rất nhiều vol, bay như điên mà có cái gì... Không nói đến huy chương, đến lon lá. Hãy nói khẽ đến cuộc sống của mình thôi.

– Anh muốn nói rằng anh đã phải hy sinh ?

– Không...

– Hạnh cứ coi như tôi không nói gì cả !

Thảo trả lời xong phá lên cười, tiếng cười hắt ra bắt theo gió nghe lạnh lãnh, chua xót làm Hạnh khó chịu. Nàng cúi mặt nhìn con đường trôi xuôi theo nhịp xe đi, mặt nhựa đen, bóng loáng ánh đèn, trông mãi nó trở nên phẳng như mặt nước. Hạnh ngáp nhẹ và cảm thấy lạnh, nàng kéo cao cổ áo lên...

Đến Parking phi đoàn vận tải, Thảo cho xe dựng sát tường, nhiều người mặc combinaison đen nhìn hai người, Hạnh luống cuống đứng yên. Lần đầu tiên nàng bước vào doanh trại, đứng trước một đám đông đã được tiếng là ngộ nghĩnh, ngộ ngáo, chơi bời và bắt đào như uống nước.. Hạnh nhìn nhanh toán người đứng trước căn phòng lớn bằng kính dày, bên trong la liệt những tấm bảng lớn và hai cái quầy cao chạy xuôi cho đến tận cuối phòng. Mắt Hạnh ngừng lại trên

thân thể những chàng trai đang đứng với nhau nhìn Hạnh, nàng không thấy ai mập mạp, ai cũng xương xương, mỏng manh. Không hiểu người ngợm như thế thì họ bay bổng ra sao ?

Thảo đã khóa xe xong. Anh bảo Hạnh :

– Còn sớm chán. Mời Hạnh xuống câu lạc bộ uống cà phê, ăn sáng rồi đi.

Xoay sang đám người đứng trước căn phòng kính, Thảo hỏi :

– Gia đình nó vào chùa Lạc ?

Một gã cao kều xua hai bàn tay gầy :

– Chưa...

– Thằng nào đón gia đình nó ?

– Mân...

- Mân nào ?
- Mân híp.
- Còn thằng Mân Đà Nẵng ra sao ?
- Vẫn sống.

Thảo quay sang Hạnh bảo rằng :

- Thôi chúng mình đi.

Câu lạc bộ buổi sáng vắng và ẩm lạnh hơi sương. Những dãy bàn nằm mệt mỏi, chờ đến... lúc Hạnh theo Thảo vào, tất cả chỉ có bốn người, họ ngồi vây quanh một chiếc bàn trong góc. Thấy hai người bước vào, họ ngừng lên rồi lại cúi xuống tiếp tục câu chuyện. Hạnh kêu một ly cà phê sữa Thảo gọi cà phê đen.

Trong sự yên tĩnh của buổi sáng tinh mơ, Hạnh ngồi cúi mặt cầm cái tăm vẽ trên bàn những vòng tròn nho nhỏ.

Nàng lắng tai nghe một người trong bọn nói chuyện. Gã còn trẻ, không mặc đồ bay, giọng gã khản đục, có lẽ vì thức đêm nhiều. Gã nói :

–.... Đi thì đi... Nha Trang hay đâu thi cũng là đất nước mình... Tao bỏ đi. Cóc biết tại sao. Mình làm việc thấy mẹ mà đi, những thằng ngơ ngáo, nịnh hót, luôn cúi thì ngồi thối ghế nhà binh hàng hơn mười năm ở đó...

Một người khác hỏi :

– Nhưng đã chắc đi chưa ?

– Không biết. Số phận tao có hơn đếch gì con cá trung thu, trẻ con nó chỉ lơ đễnh để nghiêng ngọn nến thì bỏ mẹ... Thôi đành trông vào may rủi vậy...

Tiếng một gã khác nói nhỏ quả làm Hạnh phải khó nhọc mới nghe được,

nhưng lúc ấy tiếng máy phi cơ quay rào rào từ xa vẳng vào. Một gã mặc đồ truyền thống đứng lên nói to với ba người ngồi lại :

– Để tao vào phòng. Sợ vô tuyến chiếc đang quay máy có trục trặc gì không ? Nó gọi mà không có còn thì lắm chuyện.

Thảo đưa mắt nhìn theo gã mới ra. Anh nói giọng mơ màng như không hẳn là nói với Hạnh :

– Thằng Tâm ngày xưa cũng là chuyên viên vô tuyến... Nếu nó cử yên chí làm như thế... Nó còn đến già... Mẹ... bay với bóng...

Chợt nhìn thấy Hạnh, Thảo cười:

– Xin lỗi Hạnh, thỉnh thoảng tôi vẫn cứ hay nói một mình. Nhảm quá..

Hạnh gật đầu, nàng bỗng toát mồ hôi...

Cổ họng Hạnh nghẹn ngào, ngộp thở. Nàng cảm thấy như máu trong cơ thể bỗng nhiên đứng dừng hẳn lại, ít ra thì cũng phải chạy chậm đi, người Hạnh rũ rượi, nôn nao, trán nàng toát mồ hôi. Nàng bỗng thấy trời đất xung quanh tối xầm hẳn lại, trước mặt nàng chỉ có một màn sương trắng đục, dày đặc, lơ mờ ẩn hiện những góc cạnh nhọn hoắc của những góc bàn, y như các bàn ghế xung quanh đều làm theo những hình kỷ hà quái đản.

Hạnh nghe mơ hồ tiếng Thảo hốt hoảng hỏi nàng :

– Hạnh ! Hạnh sao tái nhợt hẳn đi thế này !!!

Màn sương loãng dần đi, những bàn ghế xung quanh trở lại với những hình dạng bình thường. Hạnh nhắm mắt lại một lát rồi mở ra, bây giờ sàng đã nhìn thấy cảnh vật rõ hơn. Hạnh mở sắc lấy khăn mùi xoa lau những giọt mồ hôi trên trán.

Thảo hỏi :

– Có sao không Hạnh ? Hạnh trúng gió phải không ?

– Không... Thỉnh thoảng em lại bị như thế. Bác sĩ bảo rằng em yếu tim...

Khuôn mặt Thảo đăm chiêu, lưỡng lự một lát. Hạnh nhìn Thảo, nàng vẫn ưa nhìn đàn ông những khi họ tư lự, họ trầm tư trước khi tỏ tình hoặc giải quyết một việc gì đó, có thể rằng việc ấy chẳng liên quan gì đến Hạnh nhưng nàng vẫn

thích được ngồi nhìn người khác lo lắng... Chợt Thảo ngừng lên, giọng anh ái ngại :

– Không hiểu Hạnh có chịu được khi...

Thảo định nói :Khi nhìn thấy quan tài của Tâm không ? Nhưng anh ngừng lại Thảo ngập ngừng rồi tiếp :

– Đi xa mệt lắm Hạnh ạ...

Hạnh gật đầu, nàng hiểu rằng Thảo không định nói như thế, có lẽ Thảo sợ nàng xúc động mạnh.

Xúc động ? Ừ... Không hiểu khi nhìn thấy chiếc quan tài sặc sỡ với lá quốc kỳ, nghe người ta đọc diễn văn, điệu văn, gấn huy chương cho bộ quần áo cũ của Tâm nàng sẽ thế nào ? Khóc ? Bắt buộc thế rồi. Đó là một trong những phép xã

giao sơ đẳng mà người con gái, đàn bà nào cũng phải biết khi dự đám tang của người yêu hay của chồng...

Hạnh dè một bàn tay lên ngực, tim nàng còn đập, nàng vẫn còn đây, dĩ nhiên nàng không thể nói với Thảo rằng nàng không thấy lòng nàng thay đổi vì Tâm. Nếu Tâm sống, lấy nhau, có con rồi Tâm chết, có lẽ bấy giờ, trước viễn ảnh tăm tối của những ngày dài trong tương lai với một lũ con, Hạnh sẽ khóc, khóc thật thảm thiết, xúc động đích thực với lòng nàng vì lo sợ cô đơn, vì đã mất hẳn một người ít ra thì cũng làm cho nàng đỡ đi rất nhiều băn khoăn, lo ngại trong việc làm thế nào để nuôi sống một lũ nhóc con...

Nhưng bây giờ, giữa Hạnh và Tâm, có thể rằng tình yêu chưa đi đến ngôi vị tuyệt đỉnh của nó, nó mới thỉnh thoảng

qua trong lòng Hạnh, để lại một vài vóc dáng, cử chỉ quen thuộc của Tâm. Nay tất cả mất đi, kỷ niệm thì vẫn còn đó, nàng không thấy mình buồn bởi vì đối với Tâm, những kỷ niệm của chàng với Hạnh không có gì bền vững đến độ bắt Hạnh phải nhớ lâu.

Hạnh nhìn Thảo, lúc ấy Thảo đang moi điều thuốc lá thứ hai, tay anh khum khum dí mẩu thuốc cháy dở vào đầu điều thuốc mới. Ngọn lửa lan sang đầu thuốc, đốt đỏ những sợi thuốc bé thỏ và dần dần rục hồng, Hạnh nhìn theo đốm lửa đỏ vừa bay ra cửa sổ sau cái búng tay kiểu cách của Thảo, nàng nhìn ngọn lửa vừa đang bắt cháy trên đầu điều thuốc Thảo ngậm trên môi. Hạnh cảm thấy nàng muốn hút thuốc, muốn thành một điều thuốc gắn vào môi Thảo. Hạnh nói :

– Mỗi ngày anh Thảo hút mấy bao ?

- Một rưỡi... Nhiều khi hai bao.
- Chỉ hút Cotab ?
- Tôi nghiện Cotab mà Hạnh.

Thảo nhìn Hạnh, con mắt của anh tuy cố lướt thật nhanh trên thân thể người con gái trước mặt nhưng cũng không thể nào không ngừng lại trước cặp ngực đầy, căng cứng trong lần vải áo dài đen, Thảo nhắc điếu thuốc ra khỏi môi, anh nhìn vào đóm lửa đang bốc khói, lướt tàn trắng mốc rời rạc, nứt nẻ, thắt lại ở khoảng giữa như cái eo thon nhỏ, gọn gàng của một vũ nữ thoát y. Anh gạt tàn vào đĩa, điếu thuốc còn lại một khối đỏ lử bốc lên một nét khói xanh đục lơ lơ phảng phất hơi thuốc xì-gà... Bỗng nhiên Thảo bối rối nhắc lại câu nói :

- Đi xa một lăm Hạnh ạ.....

Nói xong Thảo lại hối hận. Như thế, nếu Hạnh hiểu lầm, có thể nàng nghĩ rằng anh muốn Hạnh ở nhà không ra đưa quan tài của Tâm về với gia đình. Thảo im bặt. Anh nghĩ rằng trong trường hợp này, mặc dù sức khỏe của Hạnh có suy kém thì cũng nên để nàng lựa chọn thì hơn.

Anh xoay tay nhìn đồng hồ. Thảo kêu bà chủ câu lạc bộ tính tiền rồi bảo Hạnh :

– Sáu giờ rồi... Chắc họ đã vào trong này đủ cả. Mình đi..

Hạnh đứng lên, nàng kéo những lọn tóc cho xõa xuống trán, tạo một khuôn mặt bi thảm, buồn bã để lúc ra sân đấu sẽ thút thít khóc với gia đình Tâm.

Hạnh chờ Thảo nói tiếp nhưng Thảo

bỗng im lặng, điều này làm Hạnh như bị đưa vào một chỗ yên vắng hoàn toàn, sự im lìm đột nhiên của xung quanh làm cho Hạnh bắt buộc phải nói để được nghe chính tiếng nói của mình

– Em có đem theo thuốc trợ tim.
Chắc không sao đâu anh ạ...

Nhưng ra đến sân đậu Hạnh chỉ thấy lô nhô một toán người mặc đồ bay đang đứng chờ dưới cánh chiếc phi cơ C-47. Họ đang vừa hút thuốc vừa trò truyện, thấy Thảo dẫn Hạnh đến, họ im lặng nhìn Hạnh, những con mắt tỏ dấu ái ngại chia buồn, cũng có thể họ nhìn Hạnh với con mắt dừng dừng, nhưng Hạnh cảm thấy họ thương hại nàng.

Hạnh muốn mỉm cười cúi đầu chào mọi người một cách duyên dáng như thường lệ, nhưng khi cúi đầu nhìn thấy

đôi giày với vạt áo đen nằm hững hờ trên ấy. Hạnh chợt nhớ ra nàng đang có đại tang. Hạnh gục đầu như thế nhìn mặt nhựa ẩm ướt loang loáng đầy những ảnh hưởng của bầu trời vừa ửng hồng,

Nàng nghe Thảo hỏi :

– Gia đình thằng Tâm đã vào chưa ?

– Đang chờ đây... Chắc xe vào tay thằng Mân híp nó không dám chạy nhanh. Lần trước chạy loáng thoáng trên sân đậu húc bổ nó vào đít phi cơ tù tám củ...

Có tiếng cười trong đám đông nhưng chợt tắt ngay lại. Hạnh cảm thấy tiếng cười ấy nghẹn lại vì sự có mặt của nàng. Nàng đâm ra khó chịu. Ủ. Tại sao họ không cứ tiếp tục nói chuyện, cười đùa đi, tại sao họ phải nín bật. Phải giam hãm

niềm sống khao khát, tươi vui của họ vì nàng... Hạnh không muốn ai phải đóng kịch vì nàng cả, nhưng trong trường hợp này, nàng đành phải im lặng chịu đựng, nàng không có quyền góp chuyện với họ như cái tính mà mẹ nàng vẫn bảo là dĩ tính.

Chợt một người trong bọn đề nghị với đám đông :

– Chúng mày ! Để thằng Thảo lại đây, bạn mình đi ăn sáng. Lúc nào gia đình thằng Tâm vào thì nó vào câu lạc bộ gọi mình.

Phi hành đoàn kéo đi rồi, sân đậu chỉ còn Hạnh và Thảo cùng đứng dưới chiếc phi cơ C-47. Thỉnh thoảng những chiếc xe Tracter rì rì chạy qua, kéo theo đằng sau những toa xe gỗ chở đầy vỏ những trái bom soi sáng, được lấy ra trong một

dãy phi cơ vận tải đậu dọc hai hàng dài mãi cho đến cuối sân...

Chợt Thảo chỉ tay về phía xa, Hạnh nhìn theo, ở cuối sân đậu phi cơ rộng và phẳng, ánh nắng buổi sáng hắt ngang soi dài bóng người lính đi từng bước chậm rãi mỗi lúc một xa chỗ Hạnh và Thảo đứng. Giọng Thảo say mê :

– Có một đạo sáng nào tôi với Tâm cũng ra sân đậu chạy mười vòng gọi là thể thao lót dạ.....

Đang nói Thảo chợt im lặng. Anh thấy anh bao giờ cũng vô ý. Nhất là nhắc lại những kỷ niệm về Tâm với Hạnh khi Tâm vừa mới chết. Anh lo lắng nhìn Hạnh chờ đợi những giọt nước mắt sẽ rơi xuống, nhưng Thảo chưng hửng khi Hạnh nhìn mãi theo chiếc bóng của người lính đổ dài trên sân đậu mỗi lúc

mỗi xa hơn.

Tự nhiên Thảo hỏi, giọng anh có vẻ buồn buồn :

– Tâm và Hạnh yêu nhau lâu chưa nhỉ ?

– Độ sáu tháng nay. Thật khổ cho anh ấy !

Thảo tự nhiên cúi kính, anh muốn tát thật mạnh vào khuôn mặt không một giọt nước mắt kia và thét lên thật to cho hồn Tâm nếu có lẫn quần ở trần gian phải nghe thấy rằng người yêu của nó, người nhận lời làm vợ nó đã không yêu nó như nó tưởng !

Nhưng Thảo chỉ hỏi Hạnh bằng giọng mai mỉa :

– Thế Hạnh thì sao ?

Hạnh ngừng lên nhìn Thảo im lặng. Con mắt của Hạnh như muốn nói rằng :Em ra sao thì Thảo biết rồi ! Thảo cảm thấy anh càng lúc càng bực bội, anh thấy như giữa Hạnh và Tâm hai người hiện nay không còn gì nữa, kể cả đến những kỷ niệm còn con. Thật tội nghiệp cho Tâm, nó vẫn yêu Hạnh cho đến ngày nó chết. Mặc dù ở ngoài đó nó đã ở với Lê. Người ta có thể ở với nhau mà không bao giờ yêu nhau có thì hôn nhau mà không cảm thấy lòng mình rung động một mảy nào. Thảo nghĩ rằng Tâm đã trong tình trạng ấy.

Ý nghĩ ấy bắt Thảo nhớ đến Vân, người vợ cũ đã bỏ anh đi lấy chồng. Xa lắm rồi những ngày hai đứa yêu nhau, lấy nhau và đw3 cho những đứa con kháu khinh...

Thảo nhìn băng quơ theo những vệt nắng đầu ngày càng lúc càng loang dài trên sàn đậu phi cơ. Anh chỉ còn nhìn thấy một ánh sáng phủ thật đều một mặt phẳng rộng mông mênh, đôi giày Thảo bỗng như sũng nước Anh nhắm mắt lại cố quên cảm giác khó chịu ấy. Khi mở mắt ra, Thảo thấy Hạnh đang ngồi bó gối nhìn chăm chú vào chiếc bánh đuôi của phi cơ. Thảo ngồi xuống, mắt anh nhắm lại như người ngủ gật. Dù có quên, Thảo cũng không quên được những chuyện đã đến với anh trong vài ngày trở về với thủ đô để đem gia đình Tâm và Hạnh ra nhận quan tài...

Hôm Thảo về thành phố vây bọc anh trong khói xe và hơi người. Những luật lệ giao thông phiền nhiễu, những mái nhà cao vút chặn ngang tầm mắt nhìn trời cao và máy bay,

Thảo trở về với ngô cũ, đứa con trai của anh đứng tựa lưng vào cánh cửa. Nó nhìn lên trời, theo dõi những chiếc phi cơ bay lượn. Nó đứng trong một quãng đời qua niên, thái bình giai đoạn, dù thế, Thảo cũng cảm thấy bằng lòng...

Anh đứng lại ở đầu ngõ, chiếc va-li nặng trĩu một bên vai. Thảo đứng nhìn con, quan sát nó như một du khách đứng nhìn một kỳ quan của vũ trụ. Thảo tìm được ở con một vài đổi thay, nó gầy và đen. Cặp chân khảng khiu thò ra dài ngoằng sau hai ống quần đùi sặc sỡ. Tay nó mân mê một chiếc phi cơ bằng nhựa dẻo, thứ đồ chơi rẻ tiền dành cho con nhà nghèo. Thảo nghẹn ở cổ, một cảm giác lạ dâng lên, như khi ngồi trong phòng lái, đem phi cơ lên đến độ cao cuối cùng. Thảo cảm thấy anh bị chìm hẳn vào một nỗi buồn chán lạ lùng Thảo gọi tên con.

Thằng bé nhìn lên, qua cặp mắt thơ dại Thảo đọc được tất cả ngõ ngàng. Rồi nó kêu lên :

– Bố ! Nó giơ hai tay đập cửa, miệng reo vui :

– Bà nội ơi ! Bố con về kia bà nội !

Thảo đặt va-li lên thêm xi măng trước cửa nhà. Anh ngồi xuống, kẹp hai ống chân đứa con vào giữa hai đầu gối. Mặt Thảo dựa vào má đứa con :

– Con ăn cơm chưa con ?

– Rồi....

– Con ăn mấy chén ?

– Ba chén.

– Con đi học chưa ?

– Rồi ! Con học trường Ô-Do.

Cánh cửa mở rộng, bóng mát làm cho Thảo tới xâm cặp mắt khi nhìn vào nhà. Mẹ Thảo đứng trong khoảng tối ấy nhìn con và cháu nội :

– Mà về đây à ?

Thảo trả lời :

– Vâng. Con mới về.

Rồi anh xách va-li vào nhà. Đứa con trai đầu lòng luẩn quẩn theo sau. Khi Thảo tắm xong nó đã đi học. Thảo mở nắp va-li, xếp ra một bộ đồ bay, một bộ đồ dân sự và bộ quần áo lót. Một tập bản thảo anh viết ở phi đoàn và một chiếc hộp carton đựng đồ chơi cho con.

Những ngày rảnh ở phi đoàn, trong những phiên trực hay giữa thời gian chờ phi lệnh nếu không đánh Domino với các bạn. Thảo đi tìm vỏ đạn Ganrant

M-1, vỏ đạn Carbine, vỏ đại liên của cả quân ta và địch, những vỏ đạn lạ của các bạn đồng minh. Thảo luôn luôn để trong túi bộ đồ bay của anh một hộp thuốc chùi đồng, một miếng giẻ rách. Thảo dùng thì giờ rảnh để chùi những vỏ đạn cho sáng bóng. Thảo mượn mỏ hàn, hàn chũng lại thành những đồ chơi cho con anh :Dàn hỏa tiễn Hawk, đại bác 175 ly, phi cơ Ad-6, C-47, Phantom v.v...

Thảo mê mãi hàn gắn, chấp nối những vật liệu thừa thải của chiến tranh thành những dụng cụ của chinh chiến để đem về cho con nó mừng. Bởi vì ai cũng biết rằng, lương bổng của một phi công nào có được bao nhiêu ! Lại phải trợ cấp ly dị cho vợ cũ, lại phải gửi về nuôi gia đình mình...

Với số lương còn lại Thảo vừa đủ ăn, cũng may buổi trưa anh có phiếu

ăn khỏi trả tiền. Cũng vì thế nhiều lúc muốn mua cho con một vài thứ đồ chơi mới lạ mà rồi anh đành thở dài bước đi. Một cái máy bay lên dây thiều hay một cái xe tăng chạy bằng pin, giá chót cũng là bảy tám trăm đồng.

Ở phi đoàn Thảo, có một thằng bạn, cả vợ và hai con nó đều chết trong một tai nạn trực thăng khi ra thăm chồng, nó ngồi nhìn Thảo làm, nó giúp Thảo làm rồi nó khóc :

– Phải như con tao còn sống chắc nó thích lắm !

Một anh cố vấn Mỹ bị thu hút vì những đồ chơi của Thảo đã làm. Thằng ấy gạt Thảo bán cho nó tất cả để gửi về cho con nó ở Texas. Nó trả Thảo một trăm đôn xanh.

Thảo cười nhạt, lắc đầu. Nó hỏi :

– Hơn mười ngàn Việt Nam ! Sao mà không bán ?

Thảo nói :

– Thưa ông, tôi làm cho con tôi chơi.

– Tao đổi cho mày lấy mỗi bộ xe lửa chạy pin, có hai hộp điều khiển ở ngoài.

Thấy Thảo im lặng, nó gãi gãi sau gáy rồi bảo :

– Hay... tao đi bay giùm cho mày tất cả những phi vụ lúc nào tao nghỉ phép.

Thảo đâm ra cái kinh, anh chửi vung vít, tên phi công Mỹ cười cười, nó chùi hai tay vào đít bộ đồ bay rần ri bỏ đi Hôm sau nó đem đến phòng nghỉ của nhân viên phi hành nguyên một bộ đồ hàn. Nó đi tìm vỏ đạn, học cách làm đồ

chơi cho con của Thảo. Nó làm vụng và thô khiến Thảo thương hại. Nhưng nó ngắm nghía những thứ nó làm có vẻ khoái chí rồi móc bóp ra khoe với Thảo hình vợ con nó ở Texas..

Từ hôm ấy Thảo cảm thấy tội nghiệp cho thằng Gà Tô Mỹ, anh để ra ba ngày làm cho nó một cái khung hình bằng vỏ đạn K-50 Tiệp Khắc, nó mừng như điên vừa đúng vào những ngày được hồi hương của nó...

Những ngày trời xấu mà lại thiếu vỏ đạn, đánh Domino mãi cũng buồn. Thảo đánh bóng lại tất cả đồ anh đã làm cho con, anh nâng niu, ngắm nghía rồi cất vào chiếc hộp carton để ở đầu giường. Thảo lại lo xa, anh sợ một ngày nào đó sẽ bay đi mãi mãi không về, anh nắn nót viết một mảnh giấy để vào trong hộp :

“Nếu tao có phải chi cả hai chân vào lịch sử, thằng nào nhận phòng tao ở có bốn phạm phải chuyển hộp đồ chơi này cho tao theo địa chỉ ... và nói với con tao rằng tao chỉ có thể này để lại cho nó mà thôi. Cám ơn. . .

Và những ngày không có gì để làm. Thảo tập viết, viết nhiều, đọc lại không bằng lòng. Thảo xé hết đi, viết nữa. Sau cùng Thảo biết rằng anh không tài làm văn, Thảo bỏ cuộc chỉ giữ lại một tập bản thảo ngô nghê kỷ niệm cho một toan tính bị đổ vỡ...

Cũng trong những ngày như thế, Thảo dần quên được Vân, người vợ lấy Thảo từ ngày anh chưa nhập ngũ, khi cả hai người còn quá trẻ dễ yêu và lấy nhau, Người vũ nữ tài sắc ấy, lãng mạn ấy lấy Thảo năm nàng mười chín tuổi và Thảo hai mươi. Nàng để cho Thảo bốn đứa con.

Ngày Thảo được gọi nhập ngũ chuyển sang ngành Không Quân. Những ngày đen tối, vì xa nhà, vì số lương sinh viên sỹ quan thiếu hụt. Tình vợ chồng mỗi lúc một xa nhau. Vân đi làm cho vũ trường trở lại. Thảo gần như bắt buộc phải đồng ý vì vấn đề cơm áo gia đình. Đêm đêm, sau ngừng giờ tập bay mệt nhọc. Thảo nằm trong trại, nghe tiếng thông reo từ xa, tiếng sóng bể ò ò âm vào bãi cát, Thảo nghĩ đến vợ mình đang ở trong vòng tay nhiều người khác, những đứa con ở nhà với Mary-Sến...

Ra trường, những phi vụ đầu tiên Thảo đánh như điên. Phi cơ chúi vào lưới đạn phòng không, và sát trên những cơ sở địch, đuổi theo những chiếc xuống địch không biết mệt. Thảo đánh để trả thù đời, đánh để tìm quên cho chính bản thân anh.

Thảo được nhiều giấy khen. Tất cả phải chăng là những chứng tích rằng Thảo là anh hùng ? Thảo cũng chả biết rằng mình có nên hãnh diện hay không ? Thảo là Thảo, nhà nước là nhà nước, binh đội chỉ có thể hiểu, ban thưởng những anh hùng bằng những ước lệ đã được quy định sẵn. Người ta đã làm đúng, Thảo đâu có gì để trách họ.

Sau này, những huy chương đối với Thảo chỉ là những xa xỉ phẩm làm vui cho những ngày đại lễ, Thảo tiếp nhận chúng không nao sức tiếp nhận bằng một ý nghĩ anh đang ở trong guồng máy, những bánh xe đã quay lâu, người ta thỉnh thoảng cũng phải cho dầu, cho nhớt...

Một lần nghỉ dưỡng sức thường niên, Thảo về phép Saigon thay vì đi Đà Lạt. Về để nhận thêm một đồ võ : Văn bỏ anh

đi lấy chồng. Thảo xin Vân để lại cho anh đứa con trai đầu lòng. Đứa con, kết tinh của những ngày tháng hạnh phúc. Vân bằng lòng, nàng đem những đứa kia đi.

Thảo đem con về gửi ở nhà ông bà nội nó. Hết phép, ra đơn vị. Thảo ôm con vào lòng. Tay nó kéo chiếc phéc-mơ-tuya ở ngực bộ đồ bay, Thảo dụi má vào tóc con, anh khóc như chưa bao giờ buồn thế... Và cũng chưa bao giờ Thảo hiểu được nỗi buồn thấm thía như khi phải để con ở lại thành phố lúc mình ra đi...

Cách đây vài ba hôm, đem những thứ đồ chơi bằng vỏ đạn về cho con đầu lòng, chỉ một hôm, những thứ đó bị thằng bé làm cho gãy đổ, tan nát. Tất cả chỉ còn lại một đồng vỏ đạn bóng loáng, sần sùi những vết chì hàn.

Thảo nhớ đến con, thằng bé thật là nghịch, mỗi tay nó cầm một chiếc phi cơ làm bằng vỏ đạn, miệng nó kêu :ù ù... păng ! păng ! ala sô... hô la manh... nào vô... ùm... Hai chiếc phi cơ từ hai bàn tay bé nhỏ lao vào nhau. Vài ba chiếc vỏ rơi xuống khỏi mỗi hàn, lăn trên sàn đá hoa kêu leng keng, leng keng... Chơi chán trò không chiến, thằng bé cho phi cơ oanh tạc nhà lầu, số nhật những viên đá ngoài phố, kẹp vào phi cơ, miệng gọi alô, alô bỏ bom nghe... Nó đẩy phi cơ xà xuống gần những khẩu đại bác, dàn hỏa tiễn, xe tăng. Nó mím môi, cặp mắt bơi nheo nheo ngắm thật kỹ rồi vút hòn đá xuống, khi trật, khi trúng và tất cả những đồ chơi theo nhau gãy rời ra từng viên đạn

Chiều hôm qua ngồi nhìn con chơi những trò như thế, nghĩ đến ngày mai phải đi Thảo cấm thằng bé không được

chơi thế nữa. Không phải vì anh tiếc công làm, Thảo không muốn cho con anh tập làm những cảnh mà Thảo và Vân đã làm. Hai mươi năm, bao nhiêu người đã làm như thế rồi còn gì...

Thằng bé ngồi im, nó không dám khóc nhưng mà nó buồn. Tội nghiệp. Cuộc chơi đang vui, đứa trẻ nào mà chả say mê. Nỗi buồn của nó thật rõ ràng, nhìn khuôn mặt ủ rũ, phụng phịu của con, Thảo thấy anh cũng buồn theo nó. Thảo đành ngồi xuống ôm con vào lòng để dịu dàng bảo nó :

– Thế con lái phi cơ đi...

Rồi Thảo bỏ lên gác. Đằng sau lưng Thảo, đứa con miệng kêu ù ù, nhào dô, trúng rồi... ò e. Bố ơi !

Thảo quay đầu lại, đứa con ngừng lên cười :

– Trúng liền liền ba ơi ! Cái này sập liền. Mai ba cho con đeo lon Trung Úy nhé... ba ơi !

Thảo nhìn vỏ đạn ngổn ngang dưới đất anh buồn bã gật đầu khen :

– Con oanh tạc giỏi ghê. Một cây xanh lè...

Thằng con cười. Cái miệng chiệp chiệp nhỏ xíu, hàm răng bé như răng chuột...

Thảo lên lầu ngồi ở ban công, anh nghĩ đến thời gian hơn năm tháng ở phi đoàn để hoàn thành bộ đồ chơi ấy cho con. Nếu nó biết anh đã từ chối một trăm đô la xanh để đem về cho nó chơi ? Nó chưa biết cũng may. Sự ngây thơ của tuổi nhỏ dễ bị ám ảnh mà cũng dễ quên. Mong cho nó quên được những gì mà nó

đã làm. Và Thảo, với một tâm hồn đau đớn, anh có quên được những gì anh đã làm hay chưa.

Thảo nghĩ đến những bóng đen đã bị đạn từ phi cơ anh ghim trúng, những xác chết nổi lều bều trên sông, những kẻ hốt hoảng nhảy từ trên ghe xuống để chìm lìm theo giòng sông vì sức nổ của những trái bom thả xuống...

Cha mẹ, họ hàng, vợ và con những kẻ cuồng tín ấy ở đâu ? Có biết con họ, chồng họ nằm chen chúc nhau hoặc từng chùm, hoặc rời rã trong những hố chôn vùi vàng, có chân còn hằn vết dây thừng buộc vào ổ súng... Tất cả những triết thuyết, những hứa hẹn, những nợ nọ, kia kia, đối với những xác chết nằm đây, nằm kia nào còn ý nghĩa gì !

Và những vành khăn tang trắng,

những giọt lệ khóc chồng rất sôi nổi nhưng cũng rất giai đoạn, những bàn tay mũm mĩm, đỏ hồng, những cái miệng nhỏ, hàm răng sữa bé tí như răng chuột... Tất cả sẽ lại già đi, lớn lên, quên dần để rồi lại trở thành những người hăng hái nhất trong việc tìm kiếm nhau, sát hại nhau và thành ra những anh hùng hoặc những kẻ nằm xuống vì một mảnh gang, một viên đạn hay một vết chém phạt hẳn nửa người vì mã tấu.

Thảo mỗi thêm điều thuốc lá, hút thuốc nhiều miệng anh khô và đắng đắng. Từ dưới nhà tiếng cười khanh khách của đứa con vang lên từng chập, tiếng những chiếc vỏ đạn long ra từ mỗi hàn sau khi thẳng bé thả từ trên cao xuống món đồ chơi những viên đá nặng.

Thảo nghĩ đến một lần đi oanh tạc miền núi, căn cứ của Việt Cộng ở lọt

trong thung lũng, từ hai bên sườn núi cao, những ổ súng phòng không của địch được nguy trang trong những hốc đá, phi tuần của Thảo hành quân hỗn hợp với một phi tuần phản lực bạn. Sau trận đánh, khi bay về phi trường, cách phi đạo khoảng ba mươi dặm, phi cơ của Thảo mất dần cao độ. Thảo gọi cho đài kiểm báo quyết định hạ cánh ép buộc. Anh hạ chân đáp nhưng bánh đáp của phi cơ kẹt không bung. Trước khi làm Crash, Thảo gọi cho phi tuần trưởng :

– Tôi phải đáp bụng, anh yểm trợ cho tôi...

Sức dội của tàu lê trên mặt đất làm Thảo ngất đi. Tất cả những gì anh nghĩ đến trước khi nhắm mắt không phải huy chương, tổ quốc, hay những vinh quang rực rỡ dành cho một xác chết... Tất cả đều vô nghĩa trước hình ảnh đứa con

traị còn lại của những ngày tháng hạnh phúc, hình ảnh nó đã ở với Thảo cho đến những phút mà anh tưởng rằng đã là những phút cuối cùng...

Nhưng lần ấy Thảo không bị thương, cánh quạt phi cơ chặt xuống đất, sức dội làm anh bất tỉnh, rồi trực thăng đến đem anh về. Ngồi trong trực thăng. Thảo cúi nhìn xác tàu. Anh thấy trong lòng anh thật bình tĩnh và những hải hùng, những bắn loạn trước khi tin rằng mình sẽ chết đã không xảy đến với anh.

Và khi chiếc phi cơ mỗi lúc một xuống thấp để miết bụng xuống khoảng ruộng trống đầy cỏ lác, Thảo gọi nhỏ tên con trai, anh chỉ còn thấy hình ảnh của con chói sáng. hình ảnh của con giúp Thảo bớt lo âu, khi đất dâng lên làm chạm thân tàu, Thảo ghì chặt cần lái thì thầm :Con ơi ! Con ơi ! Con sắp mất ba

rồi ! Ba sắp phải bỏ con rồi...

Từ đó, Thảo vẫn mong rằng nếu có một tai nạn nào đó xảy ra. Xin cho Thảo một cái chết hoàn toàn. Lạy trời. Đừng bắt Thảo thành một thương binh. Với chuỗi ngày tàn tật Thảo sẽ sống ra sao ? Sẽ làm thế nào để nuôi con khôn lớn, thành người. Một con người dám ngẩng mặt nhìn thẳng vào thượng cấp, cái lưng không mềm và tiếng nói chỉ bày tỏ mà không để xin xỏ những đặc ân.

Thảo bao giờ cũng mong cho con anh như thế, nó sẽ sống ngay thẳng bằng tài năng, bằng thiện chí của mình. Thảo đã thấy bọn hèn hạ còn lại trong quân ngũ, những thằng chỉ “đi một đường lữ” để hơn người, để hãm hại những chiến hữu của họ, để tranh giành bả vinh hoa, trực lợi cho riêng cá nhân mình. Và mỗi lần ôm con trong lòng, tay thằng bé nắn nắn

bông mai vàng xỉn trên ngực áo, Thảo cúi nhìn bông mai cấp hiệu, nhìn bàn tay con, anh vẫn thường có một niềm kiêu hãnh, một xúc động nhỏ bé nhưng làm cho lòng rộn ràng vui những lúc như thế, anh muốn vừa cười vừa bảo con rằng :Bố của con đã lên lon chiến trường chứ không phải lon mặc chược !

Và đối với những thằng mà bọn bay bỗng gọi là lũ cài nút quân thượng cấp, Thảo cũng như các bạn, bọn anh xa cách hẳn, chỉ chào hỏi xã giao rồi đường ai nấy đi. Gần chúng nó chỉ lờ miệng chửi nhăng, chúng nó sẽ thù dệt thành những bãi thóa mạ ghê gớm để tặng công với những người có đủ quyền hành thăng thưởng. Mẹ kiếp !

Chợt có tiếng chân hấp tấp chạy trên lầu, không nhìn lại Thảo cũng biết tiếng chân loắt choắt của con trai. Và nó

đến bên cạnh, nó vịn vào ban công, nó cúi đầu nhìn xuống ngõ. Thảo nhìn hai vai đứa con, anh cảm thấy thu thú vì nó cao hơn anh tưởng. Trẻ con thật là mau lớn và Thảo cảm thấy anh thật mau già. Thằng con nhìn xuống ngõ một lát rồi chột ngừng lên, nó chỉ tay lên chiếc phi cơ đang bay rì rì qua mái nhà hỏi bố :

- Máy bay gì kia hả bố ?
- Trực thăng đây con ạ.
- Trực thăng có thả bom không hả bố ?
- Không.
- Thế cái gì bỏ bom ?
- Phi cơ khu trục.
- Con thích cái gì bỏ được bom cơ.

– Ủ...

– Thế bố có lái tàu bay bỏ bom không hả bố ?

– Sơ sơ... văn nghệ thôi :

Thằng bé ngất tồ te, nó hỏi :

– Cái gì bố ?

Thảo nhìn con, anh mỉm cười, kéo nó vào lòng Thảo bảo :

– Hôn bố cái nào.

Thằng bé chu mồm ị lên má Thảo, nó hôn xong, cho tay lên xoa miệng anh cẩn thận :

– Bố... râu quá.

Thảo cười, anh xoa tay lên hàm râu của mình vừa nhú ra, Thảo vươn vai đứng dậy, thằng con nhìn nách bố, nó

ngiên cái đầu mắt hay háy suy nghĩ :

– Nách bố cũng mọc râu hả ?

Thảo cười, anh nâng con lên, đặt nó lên vai đi đi lại lại trên căn lầu. Anh chợt nhớ đến Võ Ý, thằng bạn bay bổng vung vít ở Nha Trang, dạo này nó được triệu về Sài Gòn để thử tập đóng phim, anh nhớ đến bài thơ của nó, bài thơ thật là hay, vừa công kênh con, Thảo vừa ngâm lớn :

Con của bố nếu sinh ra đời

Sẽ mím chặt môi không thềm khóc

Cuộc đời vốn đã đưa lừa lọc

Khóc làm gì cho mỗi sức mòn hơi

*

Hãy lớn khôn cùng tháng ngày

Không cần gắm nhung nuông chiều

trưởng giả

Biết chịu đựng nhưng lòng thì biển
khơi

Và ý chí vững bền núi đá

*

Thời chinh chiến loạn ly vẫn còn

Hãy vô tư, cùng trẻ thơ đèn sách

Nếu có ai hỏi bố con đâu rồi

Thưa rằng đang vẫy vùng cho đất
nước

*

Con của bố khi bước vào cuộc đời

Muốn làm gì thì làm tùy ý

Nhưng đừng bao giờ gian manh
đánh đĩ

Khổ thân con trai tiếng danh nhà

*

Nếu còn nhắc nhở đến quê hương

Thì còn là quê hương của bố

Nếu còn tưởng vọng đến sự trở về

Thì bố phải là sự trở về của con.

Khi đặt con xuống thì thằng bé đã ngủ gà, ngủ gật. Mắt nó nhìn Thảo lơ òờ. Thảo kiểm gối cho con ngủ. Nhìn nó ngủ ngáy thò, thoải mái. Thảo cảm thấy nó thật giống người vợ cũ, mỗi khi nàng ngủ, mắt mòng mọng, hàng mi cong và cặp môi hơi chu chu như muốn chổng hòn...

Buổi tối, Thảo ngồi với con ở bến Bạch Đằng. Hai bố con ngồi trên bãi cỏ khô héo. Thằng bé chơi cầu tuột ðã mệt,

mồ hôi nó rỉ ra lấm tấm ở hai bên tóc mai. Thảo mua cho con năm đồng mía ghim. Anh ngồi nhìn nó ăn, lòng thật ngọt ngào tươi mát. Thảo cố nhìn con để khỏi nhìn vào nhà hàng nổi. Ở đấy, những đứa trẻ trạc tuổi con anh, chúng nó ngồi ăn thịnh soạn, ngon lành. Thảo không dám nhìn, anh cũng không dám nói. Thảo chỉ lo con anh đòi vào. Dĩ nhiên Thảo phải từ chối, và nếu thế, không biết rằng Thảo sẽ buồn đến đâu, Thảo đã tự trách mình không bán đi những món đồ chơi bằng vỏ đạn. Mẹ. Đem ba nghìn bạc về phép Saigon để đưa gia đình Tâm ra nhận xác con, ba ngàn bạc đối với thành phố này thật là vô nghĩa. Phải như Thảo bán đi những món đồ chơi bằng vỏ đạn anh đã có tiền may sắm, chi tiêu cho đứa con trai.

Lúc đưa con về, rất nhanh Thảo thấy

Vân – người vợ cũ – và ba đứa con bước xuống từ một chiếc xe hơi đẹp đẽ, họ không nhìn thấy Thảo và thằng con. Gã lái xe to béo, phì nộn, miệng ngậm xì-gà dắt tay Vân dắt ba đứa con của Thảo đi lên chiếc cầu gỗ vào nhà hàng.

Thảo len lén đặt con trai lên sau chiếc xe gắn máy. Anh bảo con :

– Con ôm bố chặt nghe con !

Thảo rồ ga vội vàng. Chiếc xe vọt đi hấp tấp. Thảo cảm thấy như anh đang bay vào một độ cao ngột thở, từ độ cao buốt giá ấy, anh nhìn xuống trái đất ẩm cứng phía dưới. Anh cảm thấy mừng cho Vân và ba đứa con ở với nàng, Thảo lại càng thương cho đứa con đầu lòng đang ở với anh...

Khi về nhà, đêm hôm qua Thảo ngồi

thu dọn vỏ đạn bỏ vào va-li. Thằng con luẩn quẩn xung quanh hỏi :

– Bố đem đi bắt Việt Cộng hả bố ?

Thảo ừ. Một lát sau anh nói :

– Bố đem về phi đoàn, đưa đám chú Tâm xong bố sẽ làm đồ chơi cho con. Bố sẽ làm cho con một cái vườn địa đàng thật đẹp..

– Vườn... đàng là gì hả bố ?

– Là chỗ không có súng, không có người ta bắn nhau pằng pằng...

– Thế bố lấy gì để làm đồ chơi cho con ?

Thảo ngồi ngẩn mặt nhìn con. Anh không ngờ thằng bé hạnh hợe như thế. Thảo bảo :

– Thôi đi ngủ nghe con.

Thằng bé leo lên lầu ngoan ngoan và im lặng. Thảo lúi húi xếp hết đồng vỏ đạn gãy đổ sút mẻ vào va-li. Thảo sẽ đem chúng ra phi đoàn. Lo cho đám tang của Tâm xong, những ngày vắng Tâm và những vụ bận rộn. Những ngày buồn bã, cô đơn, lo sợ tương lai... Thảo sẽ đem những vỏ đạn này ra. Đánh bóng, chấp nối thành một khu vườn đẹp cho con anh. Khu vườn có hoa có bướm và một căn nhà êm ấm hiền lành. Thảo sẽ không nhặt thêm vỏ đạn. Mong rằng cũng đừng có thêm vỏ đạn cho anh nhặt thêm. Để cho những ngày buốt giá, Thảo cất cánh rời phi trường, nhìn xuống con sông tươi đẹp. Thảo còn có thể tin chắc rằng :

“Nếu còn tưởng vọng đến sự trở về

Thì bố phải là sự trở về của con.”

Khi xếp đồ đạc xong. Thảo lên gác. Nhìn đứa con nằm ngủ trong mùng. Khuôn mặt trẻ thơ ngây. Thảo đến ngồi dựa lưng vào vách, anh hút thuốc và ngắm con. Anh nhớ đến Tâm, gia đình thằng bạn xấu số, đến Lê. Không biết giờ này ở ngoài ấy thế nào...

Thảo nằm xuống cạnh đứa con anh thì thầm với nó :

– Con ơi... Có phải rằng trẻ thơ thì vô tội, các cô dâu trẻ nhiều hạnh phúc và phi công đều là những chiến sĩ hào hoa, sung sướng hơn người... Con ơi... sáng mai bố đi rồi. Con gây quá thế này... Bố sẽ không làm vườn đẹp cho con đâu. Bố sẽ làm máy bay, đại bác bằng vỏ đạn. Làm xong, những thứ ấy dễ bán hơn. Bố sẽ có nhiều tiền, về phép bố sẽ mua cho con quần áo mới, thuốc bổ, sách vở, bút chì màu... Bố con mình sẽ vào nhà hàng

nổi cho con được tha hồ ăn ngon ăn no... Ngày mai bố đi rồi... Con ngủ nghe con. Ngày mai bố đi từ năm giờ sáng. Con không kịp thức dậy để gặp bố đâu...

Rồi Thảo mở mắt ra. Bây giờ không ở nhà, sân đậu đây, nắng lên chói mắt. Hạnh ngồi kia, mắt vẫn nhìn vào chân đạp phi cơ. Mái tóc xõa, gió nhẹ nhẹ của buổi sáng thời bay từng sợi.

Thảo cảm thấy mắt anh cay sè, cứ mỗi lần nghĩ đến con, bao giờ Thảo cũng khóc. Thú tình cảm mềm yếu ấy không làm thế nào đè nén hay quên lãng được đi.

Thảo gục mặt vào đầu gối. Anh buồn ngủ nhưng hễ cứ nhắm mắt là lại nghĩ đến thằng con, chắc giờ này nó đã dậy sửa soạn đi học, nó phải hỏi bà nó bố đi đâu. Không biết bà cụ trả lời thế nào, và

nó đi học, trên đường đến trường, nhìn những đứa khác có bố chờ đi, có lẽ rằng nó cũng buồn lắm...

– Lâu quá hả anh ?

Thảo gật, anh nhìn mũi giày trả lời cho phải phép :

– Chắc có gì trạc trức ở nhà đây...

Hạnh đổi thế ngồi, chân nàng cũng duỗi ra trên sân đậu, cặp đùi thon, dài của nàng tròn lẳn trong hai ống quần đen mỏng và trơn. Hạnh đặt bàn tay trắng muốt của nàng lên hai bắp đùi, trên nền đen của vải, hai bàn tay Hạnh như hai nụ hoa lan. Hạnh giữ nguyên dáng ngồi như vậy, nàng ưỡn ngực, hơi ngả lưng ra sau cho đỡ mỏi, hất mái tóc ra phía sau. Hạnh im lặng nhìn băng quơ lên cánh tàu. Sự im lặng, tỏ ra nàng đang buồn,

hay ít ra cũng cố tạo vẻ buồn, điều đó làm cho Thảo hài lòng hơn, nhưng anh nhìn kiểu ngồi thoải mái của nàng, anh nghĩ rằng có lẽ Hạnh cho rằng chiếc phi cơ này sẽ chở nàng đi ra cấp tấn biển, chứ không phải chở nàng ra rước xác Tâm về.

Thảo muốn nói vài điều về Tâm nhưng nhìn con mắt Hạnh dán lên cánh phi cơ, con mắt trong veo biểu lộ một nhắn nhịn bắt buộc, Thảo lại thôi, nói làm quái gì với một người con gái không, hoặc chưa yêu kẻ đã chết. Đến ngay những kẻ yêu nhau khi nghe tin người yêu mình chết cũng chỉ buồn trong nửa ngày... nữa là với Hạnh...

Rồi Thảo nghĩ đến mình. Nếu một mai anh chết, chắc chắn rằng Vân, người vợ cũ sẽ khóc như điên, bốn đứa con sẽ cùng choàng khăn tang trắng muốt, rồi

đêm hôm ấy. Vân trở về với chồng nàng, hình ảnh của Thảo, cái chết của chàng sẽ như một vật trang sức cho cuộc đời thêm đỡ chán...

Chợt Thảo nghe tiếng xe rào rào lăn bánh trên lớp sỏi phía sau lưng. Anh quay lại, trên xe có ba của Tâm và cô em gái, nó đang nhìn về phía anh và Hạnh.

Phi cơ cất cánh lúc tám giờ, Thảo ngồi một góc, cạnh anh là Thùy em gái của Tâm. Cách Thảo một người Hạnh ngã đầu vào thân tàu lim dim ngủ. Ba của Tâm nhìn bâng quơ ra ngoài khung kính, mắt ông cụ đuổi theo những đám mây trôi bồng bềnh.

Thảo im lặng hút thuốc, anh cũng chẳng biết phải nói gì để an ủi Thùy hay ba của Tâm. Còn nói gì nữa những câu nói dù cho có tha thiết đến đâu cũng chẳng đem

lại cho người sống một sự quên lãng nào, nhất là cái chết của Tâm còn quá mới, nó xảy đến thật đột ngột và thật đau lòng.

Nhưng giữa tiếng động cơ của chiếc phi cơ C-47 nó đều đều một nhịp. Thùy vừa lau nước mắt vừa hỏi Thảo :

– Nghe nói anh Tâm có vợ ngoài ấy phải không anh ?

Thảo ngần ngừ một lát, thực là khó trả lời Thùy, Nếu gọi rằng ngủ với nhau là vợ chồng thì quả tình Lê là vợ của Tâm, nhưng đâu có phải rằng hễ cứ ngủ với nhau bắt buộc phải là vợ, là chồng ! Thảo nói :

– Vợ thì không đáng, tạm gọi là người yêu, yêu theo cái kiểu già nhân ngãi non vợ chồng thì đúng hơn.

– Không biết chị ấy có con với anh

Tâm em không ?

– Chắc là không ?

– Sao anh biết ?

– Anh đoán ! Và lại, thời buổi này, thuốc ngừa thai họ bán thiếu gì.... Hơn nữa chắc chắn Tâm nó không dại đến nỗi để bị ràng buộc vào đường con cái đâu...

Thùy xoắn cái khăn vào lòng tay, giọng nàng thật nhỏ :

– Các anh phần đông đều vô trách nhiệm trong bất cứ một cuộc tình nào... Có phải vì các anh luôn luôn lo sợ, luôn luôn cảm thấy bất trắc nên không muốn để lại bất cứ một dấu tích nào cho người yêu của các anh không ?

– Chũ dấu tích em nói có phải rằng là

những đứa con không ? Nếu phải thì anh xin nói rằng bọn anh cũng chỉ là người, em đừng bao giờ coi bọn anh là những kẻ siêu nhân, cũng đừng bắt chước người ta phong chúng anh là thần tượng. Chúng anh vẫn bình thường, vẫn tầm thường, không thua ai, không hơn ai cả... Tình yêu của bọn anh cũng thế, phi công yêu thì cũng như một người đàn ông yêu một người đàn bà. Cũng lấy nhau, đẻ và nuôi con, cũng nể vợ, cũng mỗi đêm dậy bốn năm lần pha sữa cho con bú. Có khác gì với cuộc đời đầu...

Thùy nhìn băng quơ trong lòng phi cơ, nàng nhìn Hạnh đang ngủ gật, Thùy bảo Thảo :

– Theo anh thấy thì giữa chị Hạnh với chị gì ngoài đó, anh Tâm yêu chị nào hơn ?

– Hạnh.

– Thế thì anh Tâm cũng khôn. Em ít thấy người nào ngoan ngoãn, nết na như chị Hạnh...

Thảo nhìn mặt Thùy, anh muốn xem khi nói thế, mặt nàng có đượm nét mỉa mai nào với Hạnh hay không. Nhưng Thảo cho rằng Thùy nói thật, tự nhiên anh muốn mỉm cười. Nhưng Thảo im lặng ậm ừ cho xong chuyện. Anh nhắm mắt giả vờ ngủ để Thùy khỏi hỏi thêm. Thảo nghĩ đến Tâm, đến những thằng bạn để vợ ở lại Sài Gòn. Không biết vợ chúng nó ra sao? Đâu phải người đàn bà nào cũng như Vân, như Hạnh... đâu phải người nào cũng chỉ rình chồng đã vắng để ngoại tình. Họ có tình yêu, tình yêu thì bao giờ mà chả cao thượng, ít ra thì cũng được gọi là cao thượng...

Thảo chợt mở mắt nhìn Thùy, vừa lúc con mắt Thùy nhìn anh. Cả hai người cùng quay mặt đi, Thùy bối rối. Thảo cũng ngượng ngùng, tuy rằng anh chỉ nhìn Thùy bằng con mắt bình thường, nhưng khi bắt gặp con mắt Thùy nhìn anh, anh cảm thấy như mình đang phạm tội với Tâm, nó mới chết đi, xác còn để trong tử sĩ đường, Thảo không muốn Thùy nghĩ rằng anh sắp dỡ trò tán tỉnh lom nhom,

Thảo nói một câu vu vơ cho anh và Thùy đỡ lúng túng :

- Lạnh ghê Thùy nhỉ.
- Vâng...

Thảo vội vàng nhắm mắt. Anh cố dỗ giấc ngủ cho mau quên thời gian đợi chờ. Nhưng tiếng máy phi cơ rì rì làm rung

hắn thân tàu, đầu Thảo dựa vào như nẩy lên làm Thảo không sao ngủ được. Anh đâm ra suy nghĩ vẩn vơ, nghĩ đến một ngày nào đó, khi giải ngũ ra Thảo dắt các con anh lên Đà Lạt, với số vốn nho nhỏ, anh xin đất để lập đồn điền. Năm cha con và một người vú em sống với nhau trong rừng. Thảo dạy các con hợp với anh tạo dựng sự nghiệp. Những chiều cuối tuần cả năm cha con nhảy lên xe Zíp về thị xã ăn chơi. Cuộc đời, nếu được như vậy kể ra cũng thú. Đột nhiên Thảo nảy ra ý định xin chuyển ngành, từ khu trục Thảo sẽ xin về bay vận tải. Thảo tin rằng với óc kinh doanh của anh, nếu được bay những chuyến bay C-47 anh có lẽ sẽ khá hơn là bay những phi vụ hiểm nguy, thích thú thật nhưng mà đói rách.

Ý nghĩ xin chuyển ngành ám ảnh Thảo mãi cho đến khi phi cơ hạ cánh,

bước xuống sân đậu. Thảo theo dõi những người bạn đồng nghiệp rời phòng lái. Thảo không còn thấy họ tầm thường như trước đây, anh đột nhiên muốn được cùng bay chung với họ những chuyến đi ngoại quốc, những chuyến bay xa nhưng ít thiệt thòi. Nhưng khi Thảo nhìn lên trời, hai chiếc khu trục đang làm breck để vào gió và hạ cánh. Hình ảnh từng chiếc tách khỏi phi tuần nghiêng cánh lượn vòng trên phi đạo đem cho Thảo sự bình yên, nó làm dịu hẳn đi ước nguyện xin về bay C-47. Thảo nghĩ đến những lúc đẩy tay ga, tàu giảm cao độ nhào xuống những ổ phòng không của địch, rồi kéo tàu lên, nghe tiếng bom nổ dưới thân tàu. Ủ ! Bay như vậy mới là bay.

Khi đưa gia đình Tâm vào Tử sĩ đường, gọi thế cho oai, thực ra, quan tài của Tâm đặt trong hăng-ga, chỉ chờ gia đình ra nhận là chuyển lên phi cơ đem về an táng.

Thảo để mặc Hạnh. Thùy và ba của Tâm đến cạnh quan tài, anh lẩn ra ngoài ngồi dưới bóng mát cạnh hang-ga. Thảo rút thuốc lá ra hút. Anh nghe tiếng Hạnh khóc to nhất rồi tiếng Thùy gào lên kể lể. Thảo nhặt viên đá nhỏ, anh ném mạnh cho rơi vào vũng nước gần bên, bùm văng lên tung toé. Thảo lẩm bẩm :Mẹ kiếp !

Chợt Thảo cảm thấy như từ đằng sau có ai đang nhìn mình, anh quay lại bắt gặp được cặp đui tròn lẩn trong lớp vải sa tanh đen. Thảo chậm rãi nhìn lên dần dần, nhận ra Lê đang đứng sau lưng. Thảo cũng đứng lên. Mắt Lê đỏ hoe nhìn Thảo :

– Anh mới ở Sài Gòn ra phải không ?

– Phải.

– Cô đang khóc có phải là vợ của Tâm không anh ?

– Cô nào ?

– Cô tóc dài đang cố nài nỉ mở ảo quan cho nhìn mặt Tâm lần cuối...

Thảo nhìn theo ngón tay chỉ vào hang-ga của Lê, anh thấy Hạnh đang vịn vào quan tài khóc thảm thiết, tóc nàng rối tung, rũ rượi, Thảo chợt quay lại nói với Lê :

– Không phải vợ, cũng không phải người yêu. Một người đàn bà đang khóc biểu diễn...

Lê mở to cặp mắt nhìn Thảo, nàng không nói nhưng cặp mắt như đòi hỏi

sự cắt nghĩa rõ ràng hơn của người đối thoại Thảo vút điếu thuốc đang hút dở vào vũng nước, anh nhìn thật xa ra phi đạo, hai chiếc Phantom đang rú máy chờ lệnh khởi hành. Ánh nắng chói sáng loang mãi ra từ rất xa, hơi nóng từ mặt nhựa bốc lên làm cảnh vật như bị bao phủ trong một làn vải mỏng nhăn nheo, chuyển động...

Lê lại hỏi, giọng nàng có vẻ mệt mỏi chán chường :

– Có phải vợ của Tâm không anh ?

Thảo tự nhiên khó chịu, anh thấy đầu như hâm hấp nóng, mũi cay cay. Thảo móc vội bao thuốc ra hút, hơi khói làm anh đỡ nghẹn ở cổ, anh gạt đầu trả lời Lê, mắt vẫn nhìn dài theo phi đạo đằng xa :

– Hôn thê của nó... Hạnh đấỵ Lê ạ...

Thảo không nghe tiếng khóc nào của Lê nổi lên sau câu nói, đằng sau lưng anh hình như Lê đã đi rồi.

Thảo xoay mình lại anh bắt gặp cặp mắt Lê nhìn anh chừng chừng, cặp mắt như hần lên từng tia máu. Thảo nuốt nước bọt, anh tự nhiên lúng túng, hai bàn tay xoa xoa vào nhau.....

Lê đột nhiên quay phắt người lại, xắm xắm đi vào hang-ga đến cạnh chiếc quan tài, Thảo cuống cuống chạy theo, anh hốt hoắng nắm tay Lê kéo lại :

– Lê ! Dù sao thì Tâm nó cũng...

– Cũng gì ?

– Nó chết rồi !

Lê bật khóc nức nở, nàng mếu máo :

– Nhưng còn em, còn...

Đột nhiên Thảo kinh hoàng, linh tính như báo cho anh biết câu nói của Lê như ẩn chứa một bất hạnh ghê gớm nào đó. Anh hỏi Lê, giọng như lạc hẳn đi :

– Còn gì ? Còn ai hả ?

– Còn em... Em có con với anh Tâm...

Thảo lặng người. Đầu Thảo nặng trĩu, da mặt anh như căng ra, nứt rạn từng lỗ chân lông, như từng giọt nước nặng nề, đều đặn rơi trên đỉnh đầu làm buốt óc.

Lê đứng khóc tấm tức, tay nàng xoắn mãi vào vạt áo dài, giọng Lê chột cất lên kể lể nhão và khàn :

– Em đâu có dè đời em khổ như thế anh... Nó mới được mấy tháng.

- Tâm nó biết không ?
- Chắc có....
- Sao lại chắc ?
- Em chưa nói... thì anh ấy đã... thế này.

Thảo im lặng, anh thấy mình nhói buốt trong từng kẽ tóc. gan bàn chân Thảo như tê dại, dính liền xuống mặt đất và nhei nhói như bị kim châm. Cảm giác khó chịu ấy làm Thảo bản thân mệt mỏi vô cùng, anh chỉ nói với Lê được một câu :

- Cũng là cái số...

Chợt nhìn thấy Hạnh đang nhìn đăm đăm về phía anh và Lê. Thảo tần ngần một lát rồi bảo với Lê :

– Để anh đưa em về nghỉ ngơi cho khỏe.

– Em muốn nói chuyện một chút với cô kia.

– Nói gì... Mà nói làm gì nữa hả Lê. Kỷ niệm của em, của cô ấy, phải để cho nằm im mới là kỷ niệm. Em nói ra, khuấy động nó càng chả giúp ích được gì cho người sống...

Lê đứng im nghe Thảo nói. Dù nàng đồng ý với Thảo nhưng tự thâm tâm nàng. Lê vẫn muốn làm cho người con gái kia đau khổ hơn, nhục nhã hơn để thỏa mãn, để mong rằng nàng sẽ với bớt bất hạnh, khổ đau và nỗi nhớ thương Tâm.

Lê cương quyết nói với Thảo rằng :

– Dù thế nào cũng mặc. Em phải làm

cho ra cái chuyện này.

Thảo vẫn đứng cản Lê, anh biết rằng Lê đã ghen, ghen cả với một xác chết nằm đấy. Bây giờ, nếu con nhà Tâm những cuội kia tự nhiên sống lại, khi nắp hòm mở ra, chắc chắn rằng nó sẽ bị Lê tát cho một cái vì tội dối nàng. Lúc bây giờ, Hạnh kia đang khóc chắc sẽ nhảy cõn lên và hai người có thể sẽ đánh ghen loạn xà ngầu.

Ý nghĩ ấy làm Thảo muốn cười, nhưng niềm vui chỉ thoáng qua mỏng manh, vội vã. Tiếng khóc của Hạnh lại thấm thiết vang lên, tiếng khóc của Thùy lẫn lộn trong tiếng đọc sang sảng bài điều văn đã có mẫu làm sẵn của chỉ huy trưởng phi đoàn.

Lê nhìn Thảo đăm đăm, mắt nàng nửa như oán hận, nửa như chịu đựng

sự đồng lõa của Thảo với Tâm khi Tâm giấu biển với nàng về chuyện đã có hôn thê. Cơn tức vì bị lừa gạt mỗi lúc làm cho Lê bức bối, nàng muốn khóc thật to, kể lể thật nhiều để cho vui bớt khó chịu nhưng Lê không khóc được dễ dàng, nước mắt nàng chỉ âm thầm chảy ra làm nhòe cảnh vật xung quanh, cổ Lê nghẹn đắng ngộp thở, nước mũi chảy ròng, Lê hỷ mũi thật mạnh, cương quyết gạt Thảo để bước đến chỗ Hạnh đang quỳ gối gục đầu vào chân con ngựa gỗ khóc thương Tâm.

Thảo đi vội theo Lê giọng năn nỉ :

– Em chờ người ta đọc điếu văn, truy tặng hay chương xong xuôi đã...

– Em không cần... Những cái ấy lan quá gì cho Tâm, cho em, cho anh nữa. Em phải làm cho ra lẽ chuyện này...

– Em tự trọng một chút chứ. Lê.

Lê đứng dừng lại, mắt nàng đỏ au vì giận. Lê không còn những nét hiền dịu hàng ngày, nàng đã để lộ ra bản sắc đanh đá, chua ngoa, quá quắt của một vũ nữ lâu năm.

Lê cau có hỏi Thảo :

– Tự trọng. Như thế nào mới là tự trọng. Tại sao anh chỉ bênh vực cho người ta, nhất là người ta chưa hề chịu đựng một thiệt thòi, một mất mát nào đau đớn đến độ như em đã mất cho Tâm...

Thảo tự nhiên chán nản, anh muốn buông xuôi tất cả, muốn được ra sân đậu nằm ngủ một giấc dài. Thảo nói :

– Thì đấy tùy em ! Em muốn làm gì thì em làm. Có làm gì chẳng nữa thì Tâm nó cũng không sao sống lại...

Lê mím môi hấp tấp rời chỗ đứng với Thảo, nàng đi thẳng đến cạnh quan tài.

Hạnh dang khóc nức nở, nàng ngừng lên thấy một người con gái lạ mặt đến gần. Hạnh dùng tránh nàng một bên. Màu vàng chói của lá cờ mới làm Hạnh chói mắt. Nàng quay mặt nhìn vào trong nhà chứa phi cơ, bóng mát từ những mái tôn che rợp một khoảng sân xi măng làm Hạnh dễ chịu. Chợt nàng nghe tiếng nói của người con gái đứng lại cạnh nàng :

– Xin lỗi, có phải cô là vợ của anh Tâm ?

Hạnh ngừng mặt nhìn người vừa hỏi, từ cặp mắt người đối diện như loé ra những tia nhìn hằn học, đau đớn, làm Hạnh chợt cảm thấy một chuyện gì đó thật nghiêm trọng sẽ xảy đến với nàng. Hạnh gật đầu :

– Chúng tôi sắp lấy nhau thì Tâm chết.

– Sắp lấy.... Thì ra thế.

Giọng nói khinh miệt của người con gái lạ mặt khiến Hạnh bực mình, nàng im lặng, cố nên một cảm giác khó chịu, thân thể Hạnh như gờn gợn, gậy gậy trong cơn sốt. Chợt Thảo từ xa hấp tấp đến cạnh hai người. Giọng nói của Thảo thiếu bình tĩnh :

– Sắp chuyển linh cữu của Tâm ra phi cơ rồi đó Hạnh. Em ra kia với Thùy đi.

Lê nắm tay Hạnh giữ lại khi nàng định quay mình bước đi, giọng nói của Lê chậm rãi rõ từng tiếng :

– Tôi cũng là vợ của Tâm !

Hạnh không cảm thấy ngạc nhiên hay đau đớn vì câu nói ấy. Lòng nàng thật bình thản, như chưa hề nghe người con gái ấy nói gì. Nàng chỉ quay lại nhìn vào mắt người lạ nói nhỏ, bình tĩnh :

– Tôi không ngờ !

Trước sự dửng dưng của Hạnh. Lê đứng đờ ra không biết phải làm sao. Mục đích của nàng là đến với Hạnh, nói ra một câu như thế để làm cho Hạnh phải tức giận, phải ngạc nhiên, nhưng nàng không ngờ câu nói của nàng không gây cho người nghe một phản ứng nào bất bình thường. Cũng sự dửng dưng ấy của Hạnh làm cho Lê cảm thấy nàng đã làm một việc thừa thãi, Lê đứng im, nàng nhìn chiếc quan tài của Tâm. Nàng không biết phải làm gì hơn là đưa chiếc khăn tay lên chùi nước mắt.

Lê cảm thấy nàng thêm cô đơn, như không một ai chú ý đến sự có mặt của nàng. Thốt nhiên Lê nghĩ đến thân phận mình, thân phận của một cô gái nháy, đêm đêm ôm trong vòng tay không biết bao nhiêu người lạ mặt cười nói, duyên dáng với tất cả những người gọi nàng ngồi chung bàn. Có thể vì như thế, bạn bè Tâm coi nàng như một người có mặt cũng thế mà không cũng chả sao. Lê thấy như sự có mặt của Hạnh được mọi người chú trọng đến hơn, nàng nghĩ nếu vắng Hạnh, mọi người sẽ buồn thảm, mọi người đợi chờ...

Ý nghĩ ấy khiến mặt Lê nóng rục mà tay nàng lạnh ngắt, cổ họng nàng như mở phình ra vì một vật lạ lừng. như có bàn tay ai đè ngang tàn bạo, Lê đột nhiên trào nước mắt rồi nàng bật lên khóc nức nở. Lê nhận ra Thảo đang đặt một tay

lên vai nàng, bàn tay người đàn ông như một vật nặng làm cho Lê chiu lệch một bên người. Nàng hất tay Thảo, xoay mình đến sát quan tài. Nàng gục đầu lên lá cờ vàng, ngọn nến bị long chân ngã xuống tắt ngúm. bốc lên hơi khói thơm mùi sáp ong. Tay Lê xoa lên mặt vải thô, cứng. Nàng cảm thấy như đã nắm được tay Tâm, chạm được vào làn da tay chai cứng như một đêr nào đó, bàn tay Tâm xoa thật đều, thật nhẹ, thật ve vuốt lên tay nàng, lên thân thể nàng bỏng rát vì những xúc động dục vọng.

Lê khóc to hơn, nàng cảm thấy chỉ khóc thật to mới thoát khỏi những ghen ngào, mới đẩy được vật nặng nằm ngang trong cổ họng làm Lê ngộp thở.

Chợt nàng cảm thấy như nàng được nhắc bổng lên cao, lên mãi, thân thể nàng như dần dần nhẹ bổng đi, rồi ở trên

độ cao ấy. Lê cảm thấy buồn ngủ tuyệt vời. Nàng nhắm mắt lại mê thiếp đi khi những vệt đen từ phía xa một lúc đến gần nàng, che lấp cặp mắt cuốn bọc thân thể vào khói đen đặc sệt, nhão nhoét như một khối bùn...

Khi Lê tỉnh dậy, nàng mở mắt rồi lại vội vàng nhắm ngay lại. Ánh điện làm Lê cảm thấy mắt nàng nhức như sắp bị nổ tung ra. Nàng thấy lạnh trên trán, những giọt nước từ một vật nặng nặng rỉ ra, chảy ngoằn ngoèo vào chân tóc mai, chảy xuống gáy và loang ra ẩm mặt chiếc gối. Lê nhắm mắt nói nhỏ :

– Lạnh quá.

Tiếng một người đàn ông, nghe mơ hồ giống hệt tiếng nói của Thảo ?

– Lê tỉnh rồi. Lê có dễ chịu không ?

Lê vẫn nhắm mắt. Nàng ngại mở ra vì ánh đèn, sẽ làm nàng nhức mắt, hơn nữa nàng muốn nằm im như thế này để làm cho những người xung quanh phải lo lắng phải săn sóc đến nàng. Cảm giác cô đơn, lẻ loi lúc đứng cạnh quan tài của Tâm càng làm cho Lê có ý muốn hành hạ, kéo dài sự lo lắng của Thảo. Chắc là Thảo, giọng nói ấy, những âm thanh trầm trầm ấy nhất định phải là tiếng nói của Thảo.

Nằm im như thế, Lê nghe những tiếng xì xào xung quanh, có tiếng nói của Mân hỏi một người nào đó :

– Thế nào mà ? Liệu con bé có sao không ?

– Yên chi. Xúc động mạnh ngất đi thôi.

Và tiếng người con gái có lẽ là Hạnh :

– Tội nghiệp cho cô ta. Tôi đâu có ngờ anh Tâm lang bang đến thế. Hình như cô ta có bầu nữa thì phải.

Câu nói của Hạnh như những mũi kim mỗi lúc một làm cho Lê cảm thấy lưng nàng nhức buốt. Nàng xoay nghiêng, đổi thế nằm tránh ngọn điện trên trần, mắt nàng mở ra, nhận thấy mặt tường quét vôi trắng xóa, nền đá hoa bóng láng và vệt vôi xanh kẻ ở chân bức tường.

Tiếng Thảo hỏi nghe rõ ràng một tâm trạng mừng rỡ :

– Lê tỉnh rồi hả. Có còn cảm thấy sao không ?

Lê im lặng lắc đầu. Nàng chột cảm thấy đầu thật nặng. Nước mắt lại trào ra nóng hổi một bên má, chảy xuống làm

người nàng sờn da gà.

Thảo xô ghế đứng lên, tiếng giày gõ đều đặn trên sàn đá hoa, rồi nhiều tiếng lao xao của nhiều gót giày, tiếng mở và đóng cửa. Lê quay mình lại nàng ngạc nhiên đến cực độ khi thấy Hạnh đang ngồi cạnh giường. Mọi người đã ra khỏi phòng, Hạnh nắm lấy tay Lê, giọng nàng buồn bã :

– Chị đã tỉnh chưa ?

Lê gạt đầu, nàng muốn nói một câu cảm ơn nhưng không thể nào nói được. Trước mặt Hạnh, Lê vẫn cảm thấy một sự ghen tức ngấm ngấm khiến nàng không nói được một câu nào. Hạnh nuốt nước bọt, giọng nói của Hạnh nhỏ nhẹ, êm ái vang lên từng chập đều đặn rõ ràng lọt vào tai Lê, âm thanh vang lên và bốn bức tường dội lại :

– Em biết chị yêu anh Tâm. Còn em, thú thực với chị em chưa thì yêu anh Tâm như chị đã yêu anh ấy. Tình yêu của em dành cho Tâm không sâu đậm như tình yêu của chị. Em biết chị khổ nhiều vì Tâm đã giấu chị về em. Nhưng bây giờ, Tâm đã mất đi. Giữa chị với em nào còn gì để chúng mình phải giận hờn nhau nữa...

Lê gậ đầu, nàng nhìn bằg quơ lên trần gian phòng nhỏ. Không hiểu tại sao, đối với Hạnh, Lê vẫn như cảm thấy nàng thua kém, thấy nàng tâm thương. Mặc cảm ấy khiến nàng không dám nói gì cả. Nàng như cảm thấy lo sợ bằg khuâng mỗi lần định nói, những tiếng nói khi ra khỏi cổ họng nàng chặ lại tắt nghẹn vì Lê ngần ngại không biết có thể diễn đạt được hết ý mình không, không biết có

đủ văn hóa để làm cho Hạnh phải nể vì nàng ?

Nhưng dù sao thì Lê cũng phải nói, nàng khao khát được nói, bất cứ nói gì để nhẹ bớt ưu tư. Lê thu hết can đảm để hỏi Hạnh :

– Thực chị không yêu Tâm ?

Hạnh lắc đầu :

– Có lẽ em chưa yêu Tâm, em hơi vội vã khi nhận lời lấy anh ấy.

– Bởi thế cái chết của Tâm chắc không làm cho chị thấy đau khô nhiều ?

– Em chỉ buồn vì Tâm không còn nữa

– Tôi muốn được thể mà không được. Nhất là tôi có con với Tâm rồi...

Lê lại khóc, nàng không thể nào cầm được nước mắt mỗi khi nghĩ đến mai đây, khi đứa con ra đời, một mình nàng sẽ cáng đáng nó, chăm nom nó và thực là buồn bã khi nó lớn lên mà không bao giờ được trông thấy mặt Tâm.

Hạnh im lặng. Nàng để mặc cho Lê khóc. Tiếng khóc của Lê làm Hạnh nhớ đến những ngày nàng cũng có chữa như Lê, nhận được ta người yêu chết, tâm trạng của nàng cũng chẳng khác gì Lê. Hạnh muốn nói thật với Lê về cảnh ngộ của nàng nhưng Hạnh chột nghĩ đến mẹ, tiếng nói của mẹ nàng như còn văng ở bên tai :Cậu Thảo cũng hiền lành con nhỉ ? Thảo... Không hiểu vì sao bóng dáng Thảo lại làm cho nàng không đủ can đảm nói với Lê chuyện của đời mình... Không lẽ nàng đã yêu Thảo rồi ư ?

Chợt có tiếng gõ cửa, rồi Thảo thò đầu nói với Hạnh :

– Mời chị ra sân đậu. Phi cơ chờ chị về...

Tiếng « chị » đột ngột Thảo gọi Hạnh làm cho nàng ngẩn ngơ. Nàng chỉ trả lời được một tiếng « vâng » rồi đứng dậy. Nàng nói với Lê :

– Chị nằm nghỉ, em về...

Lê gật đầu, nàng nhìn theo bóng dáng Hạnh đi dần ra phía cửa. Thảo nhìn Lê, cặp mắt chứa đầy xót thương, trước khi khép cửa Thảo nói với nàng :

– Lê nằm đây nghe. Lát nữa tôi trở lại.

Thảo khép cửa, chàng thoáng thấy Lê nằm xoay người vào phía trong. Mặt

nàng ngó vào tường, Thảo cảm thấy lòng chàng xao động mạnh, chàng thở dài nghĩ đến cái thai của Lê. Thật là rắc rối...

Hạnh đi bên Thảo suốt dãy hành lang quân y viện, khi bước xuống những bậc thêm xi măng để leo lên chiếc xe hơi xanh, tay Thảo giơ ra đỡ lấy tay Hạnh. Hơi ấm từ lòng tay người đàn ông làm Hạnh rùng mình. Nàng đứng trên bậc thêm, cúi đầu nhìn xuống mái tóc bông bênh của Thảo, nàng muốn được gục mặt vào đấy, hôn lên mái tóc ấy, nàng muốn sang sê cho Thảo một ái ân, một tin yêu không biết đến với nàng từ bao giờ, Hạnh để tay nàng ở yên trong tay Thảo. Chân nàng vẫn đặt trên những bậc thêm, nàng ngần ngại bước xuống, nàng không muốn rời Thảo về Saigon, ở gần Thảo, Hạnh cảm thấy nàng được che chở, được lo lắng, được truyền vào lòng

những cảm giác kỳ thú và quên được nỗi bất hạnh của nàng.

Nhưng Thảo rút tay ra, chàng quay lưng hấp tấp chui vào chiếc xe pick-up. Thảo rồ máy chờ đợi. Hạnh bắt buộc phải bước xuống, mở cửa xe lên vào. Thảo cho xe chạy vòng vòng theo những con đường trong căn cứ. Khi chiếc xe rẽ vào sân đậu, Hạnh hỏi Thảo :

- Chùng nào anh về Saigon hả anh ?
- Chưa biết bao giờ. Có lẽ phải sang năm.
- Nhớ ghé thăm Hạnh nhé.
- Bắt buộc !
- Hay là Noel này anh về đi...
- Tôi không dám hứa với chị.

Tiếng chị làm Hạnh khó chịu, nàng im lặng, cho đến khi chiếc xe ngừng lại cạnh phi cơ C-47, nhìn chiếc quan tài nằm ngay ngắn trong lòng phi cơ, nhìn mọi người đang dàn hàng ngang đưa tiễn... Hạnh không cảm thấy lòng nàng xúc động một máy may nào. Hạnh nghĩ đến tiếng chị mà Thảo gọi nàng. Phải chăng giữa nàng với Thảo vẫn không có gì ngoài một tình bạn. Cũng phải chăng nàng đã già rồi...

* * *

2

Cái chết của Tâm dần dần ít được nhắc nhở đến. Phi đoàn tiếp tục cuộc sống bay bổng thường lệ, Phi tuần của Thảo được bổ sung bằng một phi công vừa ra trường, rụt rè, sợ hãi thượng cấp thái quá, Thảo coi như một người em hơn là một bạn đồng ngũ. Với cái tuổi gần ba mươi của Thảo, thực là khó khăn khi chọn một người làm bạn cho hợp với anh.

Bởi thế, Thảo sống hầu như riêng rẽ với các phi công trong phi đoàn, anh gặp họ trong những giờ ngồi trong phòng lạnh chờ phi vụ lệnh. Gặp nhau, trao đổi với nhau vài câu chuyện băng quơ, họ chúí đầu vào bàn đô-mi-nô, vào những canh xì còm hoặc cắm cúi ngồi đọc tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung. Vài ba phi công trẻ hơn, ngồi quây quần bên nhau nói chuyện tình yêu của họ, nhân vật bao giờ cũng là những nữ sinh trung học của tỉnh lẻ Nha Trang hoặc một vài cô giáo nào đó mà ít ra, một lần trong đời, họ đã toan tính chuyện hôn nhân...

Những khi như thế, Thảo ngồi riêng rẽ ở một góc phòng, anh kéo cái mũ dô-kê xuống che cặp mắt cho bớt chói. Có khi anh ngủ được một giấc dài, có khi không, nếu thức, Thảo ngồi im để mọi người tưởng rằng anh ngủ, họ ngồi với

nhau gần đây – những phi công trẻ vừa ra trường – hăng hái nói chuyện tình yêu, thỉnh thoảng kể với nhau những kỷ niệm quân trường hay nói về một phi vụ oanh tạc nào đó mà họ coi như họ trở thành những anh hùng.

Đám phi công đã bay nhiều, thường thường chú ý cả vào canh bạc, hết tiền thì nằm đọc truyện kiếm hiệp, trông họ chăm chú theo dõi từng trang sách, khuôn mặt thật ngô nghê, bình dị. Thảo nhận thấy người phi công đẹp nhất ở hình ảnh đeo dù khệ nệ leo lên phòng lái và ngoan nhất là những lúc bắn khoản, dừng ngơ ngáo đợi đà trong bộ đồ bay, trước cửa những mái trường trung học. Những lúc ấy, ở họ, bộ đồ bay đã mất hẳn đi những nét kiêu hùng, nó ồm ờ, nó gốc ghếch bao bọc lấy một thân xác, một tâm hồn còn thơm mùi giấy học trò,

còn là và vẫn là những thư sinh không hơn, không kém...

Những ngày được nghỉ, phần lớn thì giờ Thảo để dành cho con trai, anh ở phòng, hàn gán, chấp nối, chế tạo thật nhiều đồ chơi cho con. Làm xong, anh cất cả vào hộp giấy. Khi mệt mỏi, Thảo thả bộ từ cư xá độc thân ra bãi biển, kiếm một chỗ nằm kín đáo, hoặc ngủ, hoặc nghĩ ngợi vẩn vơ.

Thỉnh thoảng, nể các bạn đồng ngũ. Thảo tham dự vào những cuộc mai của họ, nhưng chỉ một vài lần, Thảo bỏ cuộc vì tốn kém, vì dù đi chơi với họ. Thảo vẫn chỉ như một kẻ đứng bên lề, anh lạc lõng, anh bơ vơ trước giọng cười thật thoải mái, bằng lòng và những nét trẻ trung bạt mạng của những người bạn xung quanh.

Thảo không hiểu tại sao, nhiều lần anh cố hòa mình vào với họ nhưng anh đều thất bại. Họ bay bổng, ăn chơi, đùa cợt thật vô tư, thật dễ dàng. Thảo hầu như không bắt gặp được ở những phi công trẻ bất cứ một chán nản, một hoài nghi nào lâu quá ba tuần. Có thể rằng họ chán rũ người, lệt bệt đi bay cầm nín như bước lên dàn hỏa tự thiêu, nhưng sau đó, chỉ một tuần sau, Thảo lại bắt gặp họ cười nói ồn ào, đem dụng cụ phi hành đi bay tung tăng, vô tư như những cậu học trò cắp sách đến trường, nghịch ngợm đá theo suốt con đường một cái lon sữa bò. Thỉnh thoảng ngừng lại ở một gốc cây, bới xem có tìm được một tổ dế nào không.

Chiều nay Thảo nằm ngủ gà ngủ gật trong phòng nghỉ của nhân viên phi hành. Từ sáng sớm, những phi vụ lệnh

đột nhiên không xuất hiện, cả phi đoàn hầu như chìm trong một ngày đại lễ. Sự nhàn hạ đột nhiên tìm đến, làm phi đoàn như có tang. Trên sân đạu vắng hẳn bóng dáng những toán chuyên viên phi đạo, phòng nghỉ nhân viên phi hành đầy người, chia ra từng toán với những cuộc vui riêng rẽ của « băng » mình...

Ngủ mãi cũng chán mắt, Thảo ngồi ngay lưng, anh muốn xuống cầu lạc bộ tìm la-de uống cho vui. Nhìn khắp phòng Thảo cố tìm một người đi cùng với mình để nói chuyện. Nhưng họ, người thì ngủ, người thì đánh xì, người đánh cờ tướng. Người đọc truyện say mê, người tản mẩu ngồi viết thư tình. Ai cũng có công việc riêng tư của họ làm cho Thảo cảm thấy anh tự nhiên thừa thãi, tự nhiên lẻ loi.

Thảo quay lưng bước chậm rãi ra cửa, tay anh đặt lên rồi lại buông thông

xuống. Uống rượu mà uống một mình Thảo vẫn không thích bằng có thêm bằng hữu. Bởi vì khi chếch choáng say, Thảo thích nói chuyện, bất cứ là chuyện gì.... Chẳng lẽ nói một mình hay tán nhảm với những đũa làm công ngốc nghếch của câu lạc bộ...

Đang tần ngần thì có tiếng gọi từ đám bạc ồn ào. Thảo quay lại, Mân đang ngoắc anh đến gần :

– Lại đây mày.

Quay sang ba người ngồi chung bàn, giọng Mân điệu cợt :

– Từ hôm thằng Tâm chết, con nhà này rét tợn ! Ngơ ngơ ngẩn ngẩn như thằng mất hồn. Cứ y như cô dâu mới lấy phải Tây đen...

Đám bạc cười lên sảng sặc. Thảo

cảm thấy vui vui. Anh chậm chạp đến gần, kéo ghế ngồi xuống.

Mân rủ :

– Vào một chân nghe này. Tao đang lột chúng nó thơm quá...

Thảo gật :

– Đánh thì đánh. Uống rượu hay đánh bài thì tội cũng như nhau.

Vừa vào bài Mân vừa ba hoa :

– Chúng mình mà chết chắc cứ thể đi tuột xuống âm ty, khỏi qua ngã ba đèn xanh, đèn đỏ nào xét hỏi giấy tờ. Ngay khi còn sống, các em trông thấy mặt mình đã thấy đầy tội lỗi nói gì đến lúc chết... Mẹ ! Đã chết còn lắm chuyện, còn lôi nhau ra trước Diêm Vương Diêm Viếc mất thì giờ...

Hồng giằng lấy bộ bài, giọng hăng oang oang :

– Nhờ anh tý ! Đừng có giả vờ ba hoa để xếp bài. BỐ KHỈ... Bài với bạc gì mà vào cửa nhà mày liền hai ván suốt. Phần nào thôi chứ lỵ !

Mân cười cười :

– Làm đi.. Xào xào kỹ đi. Ván này không khéo bài tao lên tứ quý...

Bộ bài đã trang xong đặt lên chiếc đĩa nhựa đỏ chói. Thảo giao :

– Láng năm trăm thôi đấy nhá.

Hồng gạt đi :

– Láng líp. Bọn tao đang thua sặc gạch ra đây này.

– Láng líp thì không có tao.

Mân cười nhăn nhở :

– Thì năm trăm. Chúng mày nên nhớ rằng gạ được thằng Thảo ngồi đánh bài không khác gì tìm được hòa bình đến đích... Chả trách hôm nay phi đoàn không có một chiếc nào bay...

Khanh từ nãy ngồi im bây giờ mới nhau nháu :

– Năm trăm thì năm trăm. Mẹ. Đau lâu thấm thuốc

Thảo thò tay rút cây thứ nhất :Tây. Anh rút tay nặn ra coi :Pật. Tây với bặt thì nước mẩu gì, tuy nhiên Thảo vẫn theo hai chịch. Bài lảng đũa nào cũng sang. Mân mặt Giả, Hồng mặt dằm, Khanh mặt Tây, Vũ mặt cũng Tây...

Cây thứ ba Thảo lên cây bặt. Thảo ngồi im, anh đã có đôi bặt chìm, vô phúc

vồ được cây bặt nữa thì chúng nó gãy gối tối mặt ván bài này. Tự nhiên Thảo đâm tiêng tiếc... biết bên ngay từ ván bài đầu, anh đã không giao chơi lán năm trăm.. Càng líp chúng nó cùng vỡ nợ.

Lên cây thứ tư Thảo vớ được cây Tây, như thế bài anh đã có hai đôi :một tây, một bặt. Bài Mân lên đôi già mặt, bài Khanh Tây đâm và xập.Hồng và Vũ công xoay bài.

Mân cười cười nhìn khắp mặt làng, nó đi ba tram :

– Nhờ các quan tỵ nhé. Nhà cháu đôi già đây nhá. Bỏ hết đi ! Này... con nhà Khanh đừng có mà âm mưu mua suốt. Còn anh này... Đôi Tây cao thì nước me gì...

Thảo gặt đầu, anh nhè nhẹ theo ba

trăm :

– Nhờ hai đôi thì làm sao nhỉ !

– Sức mấy. Còn mày ? Khanh ! Theo hay là bỏ ?

– Ít khi đây bỏ lắm. Này, thì theo...

Thảo vừa nặn xong cây bài thì Mân sẽ phá lên cười sảng sặc :

– BỐ máy, ba già nhá... Tứ quý ! Đã bảo tứ quý mà lỵ !

Khanh nhè nhẹ đặt cây xì xuống mặt bài. Hả hỉm cười ;

– Thì tứ quý tố đi... Tao suốt mà pha cho mày ba hoa đấy !

Thảo nhìn mặt lảng, anh chắc mẩm rằng bài anh ăn hết chúng nó rồi. Bài mùn sấu cơ mà... Nhưng bài của con

nhà Khanh dám có đường suốt thật. Bài con nhà Mân không hiểu ra sao. Không ! Nếu bài con nhà Khanh suốt thì lấy gì ra Mân có tứ quý !

Nghĩ ngợi loanh quanh một lát Thảo mới biết rằng anh đánh bài còn thấp. Thấp quá ! Nước bài đã rõ ràng như thế mà ngồi tính mãi mới ra...

Lúc đó Mân đã vút vào lảng trăm tám nữa :

– Chúng mày giao lảng năm bò phải không ?

Suy nghĩ một lát Thảo cười :

– Giao là một chuyện, đánh là một chuyện !

– Cho líp không ?

Khanh gạt :

– Líp thì líp. Đây ít khi sợ líp lắm. Bài suốt lấy gì mà sợ nhỉ !!

Mân rút trăm tám về cười nhả nhỏ:

– Súc mấy ông tha... Pha đấy !

– Đùng có mà nham nhỏ. Bỏ trăm tám ra đi !

– O ! Nhà cháu đùa mà !

– Không có đùa. Bỏ ra là mất...

– Này thì bỏ ! Tổ đi nào...

Khanh quăng ra ba ngàn :

– Này « ta-pi » các anh đây...

Mân xoay bài, nó bô bô :

– Suốt đấy à ? Bỏ mẹ, nó suốt thật đấy Thảo ơi. Thôi bỏ cha nó đi cho được việc...

Thảo gật gù :

– Thôi tao xoay...

Khanh vừa giơ tay định vờ tiên về thì Hồng chu chéo :

– Cho tao bắt ké bài con nhà Thảo không nào ?

– Cho đấy. Mẹ... Đánh với chúng mày là loạn xà ngầu...

Hồng nháy ngay sang chỗ Thảo ngồi, nó vừa đếm tiền vừa nói giọng phân bua :

– Nó tháu chúng mày đấy. Súc mấy mà suốt ở cái nước non này...

– Thì cứ bỏ ba thước ra đi. Tháu hay không khắc biết...

Mân bàn góp :

– Bỏ đi Hồng ! Mẹ... Chi thêm một thước thấy rách thêm một thước...

Hồng tân ngàn :

– Tao còn có một thước chín

– Thước chín thì de. Ông “tapi” ba xín cơ mà !

– Thì bắt thước chín đi...

– Không... Ba thước thì tao bắt !

Mân học ngay lên :

– Ới giời ơi... Mẹ bố nó ! Nó tháu rồi...

Hồng càng cay cú tợn, nó năn nỉ :

– Thước chín đi ! Thước chín danh dự mà...

– Ít khi nhà cháu danh dự với các

anh. Ba thước thì tao cho coi tầy...

Vừa lúc đó sĩ quan trực nhảy vào.

– Đẹp ngay..... Tướng Mỹ đến thăm phòng... Thằng Thảo, thằng Mân thằng Hồng... Ba thằng bay ra khẩn cấp...

– Bay đâu ? Bay biểu diễn hả ?

Mân hỏi xong đứng vùng ngay dậy, tay nó vơ ngay về trăm tám. Khanh có muốn giữ lại cũng không kịp nữa.

Thảo đứng lên. Anh nhét xấp giấy bạc của anh vào túi. Khanh rồi ra phân bua :

– Tao ăn nhá. Tao suốt đây nhá...

– Mẹ... Lật bài ra đi

– Ở... Chúng mày bỏ mà lỵ...

– Ai bỏ ?

Sĩ quan trực sốt ruột vợ ngay lấy những con bài trên mặt bàn, vợ luôn số tiền làng vào túi. Nó vồ nhanh đến nỗi không còn thảng nào giữ kịp. Vừa nhét bộ bài vào túi, thảng sĩ quan trực vừa phân bua :

– Ông không lấy đâu, mặc dù thẩm quyền của ông có quyền bắt bạc. Chúng mày đi bay đi. Về tao chia ra giả hết.

Hồng cười lên sáng sặc :

– Ôi giờ ơi ! Suốt ơi là suốt !

Phi tuần của Thảo, Mân và Hồng được chỉ định tấn công mục tiêu Delta. Mục đều được ghi nhận là có nhiều binh sĩ Việt Cộng tập trung với mưu toan tấn công tỉnh lỵ,

Phi tuần vào mục tiêu khoảng giữa trưa, ánh nắng của một ngày mùa hè rực

lên chói mắt Chiếc phi cơ thám sát làm những vòng “Low pass” đều đặn. Thảo cho phi tuần anh bay những vòng chờ trên độ cao bốn ngàn Feet.

Dưới cánh phi cơ, ngôi làng nhỏ nằm xơ xác bên những hàng cây xanh um tùm. Từ một vài nóc nhà tranh, những làn khói trắng bay lên cao, ẻo lả, xanh lam.

Thảo băng khuâng nhìn xuống những mái nhà tiêu điều, lòng anh nao nao một nỗi buồn thấm nhẹ nhàng, anh nhớ đến những ngày thơ ấu, những ngày hè thoải mái, rời Hà Nội về làng Hoàng Xá, lên thăm chùa Thầy, đạp xe đạp lên Sơn Tây. Tỉnh lỵ Sơn Tây với ngôi thành cổ, hào nước trong xanh bao bọc quanh thành, mùa hoa sen, chuồn chuồn bay từ bốn phương về, là sát trên mặt nước rồi vẫy cánh lên cao.

Những con chuồn chuồn ngô mình xanh màu mạ, hai răng to khuỳnh khuỳnh trong miệng, cặp cánh dài, thẳng băng trong suốt với những đường gân đen.

Những ngày hè như thế, Thảo ra chợ Trâu bò, bà ngoại Thảo có cửa hàng cơm ở đấy. Anh ăn một đĩa cơm với giò chả, đi với vài đứa bạn lang thang vào chợ Sơn Tây, thả bộ dài dài theo hàng bán trái cây để xin nhựa mít.

Trở về Thảo tìm những cành cây quẹt nhựa mít vào đầu, bôi ra hồ cắm trên những ngó sen. Giây phút nằm dài ở ven hồ, theo dõi đường bay của những cánh chuồn chuồn ngô, reo mừng khi từng con lần lượt đậu vào những cây quẹt đầu đầy nhựa mít. Rồi cùng các bạn bôi ra, gỡ cây vào, đem chuồn chuồn ngô vào làng trai đổi lấy chim sáo và đế mèn.

Tuổi ấu thơ của Thảo, chỉ quanh quẩn trong tỉnh lỵ Hà Đông và Hà Nội chật hẹp. Anh mơ những chuyến đi xa, đi tới một Đồ Sơn, một Chapa chẳng hạn, nhưng những mơ ước chỉ là những giấc mơ, cho tới ngày di cư. Thảo vẫn không biết Đồ Sơn thế nào, và những khi đọc truyện Trống Mái của Khái Hưng, Thảo đã say mê mơ ước anh được thành Vội, một Vội khôn ngoan hơn, tình tứ hơn để lấy được Hiền.

Bây giờ, nhìn xuống những nóc nhà tranh dưới cánh, ngôi làng gây cho Thảo một cảm xúc dai dẳng, có thể vì nó giống như ngôi làng anh trở về trong những kỳ hè.

Cũng hàng cây xanh um bao quanh, cũng con đường nhỏ trải đá trắng bạch dưới nắng hè, cũng những con rạch nhỏ chảy ngoằn ngoèo, len cách giữa những

thửa ruộng bỏ hoang trơ cuống rạ.

Thảo hít một hơi dài, bay từ trên cao, anh vẫn như cảm thấy mình ngủi được mùi rạ khô cứng, thơm một mùi thơm kỳ lạ. Có thể không ai hiểu được tại sao rạ lại thơm khác với những mùi thảo mộc khác, cũng có thể làm cho người ta tưởng vọng đến quê hương..

Trong khoảng thời gian mơ mộng, Thảo tạm quên rằng anh đang sắp trút xuống mảnh đất êm ả kia những tiếng nổ, những mảnh bom, những tràng đạn cày tung mặt đất, hát lên cao những luồng bụi dài... Anh cảm thấy như đang bay một phi vụ tuần thám thường lệ trong một xứ thái bình, nhìn xuống phía dưới và vui lòng khi thấy quê hương mình xinh đẹp, ấm no...

Nhưng tiếng gọi từ chiếc phi cơ thám sát đã làm Thảo bàng hoàng, anh như một người đang mơ một giấc mơ tuyệt đẹp bỗng thức tỉnh vì tiếng con khóc ré lên sột ruột mà vợ vẫn ngủ say. Nỗi bực dọc như những giọt nước thấm mãi trong làn đất khô. Thảo vỗ nhẹ bàn tay lên cần lái, tiếng chiếc phi cơ thám thính lập lại trong mũ bay của Thảo, giọng nói của Xuân tóc đỏ làm quan sát viên của chiếc Thanh xà :

– Thanh xà gọi Satan. Thanh xà gọi Satan.

– Satan nghe mà y đây. Nói đi...

– Đếch thấy gì. Cả Làm vòng chờ nữa đi. Tao làm một low past cuối cùng. Tapi đấy nhá...

– Xong rồi.

Một lát sau giọng Xuân tóc đỏ lại léo nhéo :

– Dân chúng chạy ghê quá. Bọn chúng nó lẩn mẹ nó đâu rồi. Thôi dọc đi. Đánh láo chết dân tao đau khổ lắm...

– O, K tụi tao biến...

Nói xong, Thảo thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Anh lượn xuống thấp nhìn ngôi làng lần cuối. Rất nhanh Thảo nhìn thấy một người đang cuống quýt chạy lồng lên từ gốc cây vào một miệng hầm, trên tay ôm một đứa nhỏ đang nghếch mắt nhìn lên chiếc phi cơ bay ngang...

Thảo thấy vui vui. Anh mìm cười một mình. Mẹ ! Xuân tóc đỏ ba hoa thế mà hôm nay được việc...

Thảo đem tàu lên cao, ánh nắng dịu mát lọc qua kính phòng lái một màu

xanh lợt dễ chịu. Thảo gọi cho phi tuần viên :

– Satan một, Satan hai đến tọa độ B.R. 567.478 trong vùng giải tỏa.

– Đây Satan một. Không đánh à ?

Thảo mừng rỡ bật ra tiếng trả lời :

– Không.

Phi tuần bay vào vùng giải tỏa bom đạn. Từng chiếc một lượn xuống khu rừng um tùm phía dưới, từng trái bom rơi xuống nổ tung trong rừng cây xanh rì. Thảo cảm thấy lòng anh nhẹ nhõm như cánh tàu mỗi khi thả xuống những trái bom mang theo. Còn một trái cuối cùn, Thảo tự nhiên bay ngược lên cao. Anh như tiếc về một kỷ niệm, anh đem về. Thảo không hiểu tại sao bỗng nhiên anh đâm ra lảm cẩm lạ thường. Nhưng ý

ngủ ngông cuồng ấy như một nỗi đam mê, Thảo chắc lưỡi nhủ thầm :

– Cứ đem về. Gọi cứu hỏa canh chừng chú gì mà sợ. Tiết kiệm cho chính phủ một trái bom cũng được coi như lính tốt...

Tiếng lính tốt làm Thảo mỉm cười. Anh nhớ đến những thằng được anh em gọi là lính tốt. Lính tốt ở quân chủng không quân chỉ cách với những anh cù lần có một sợi tóc ! Tốt hơn nữa thì rất dễ bị gọi là thằng đại diện cho Khổng Tử đầu quân.

Có những thằng phi công khi chưa vợ thì chơi bởi văng mạng. Đạp ở bất cứ đâu, việc đầu tiên là “uống ly bia», sau đó là tìm tòi hỏi han để “đi bắt cái nước»...

Có những lần đạp ở Khe Sanh bằng

những chiếc Loan 19 – phi cơ thám sát L 19, bọn phi công bà già sau những phút nghỉ ngơi bèn lò dò đi giải trí lành mạnh ở những vùng lân cận. Một lần nghỉ phép, Thảo tình nguyện theo chúng nó đi chơi. Hai thằng lọt vào một nhà chuyên nuôi gái giang hồ. Thời đó, giá một lần « đi » ở Khe Sanh rẻ không tưởng tượng được. Mỗi chuyến làm tình chỉ có mười tí ! Mười tí trên mảnh đất thượng du với những người con gái hôi mùi đất ải, mùi khói đốt rẫy được coi như là huyền thoại trong cuộc đời những thằng lính bay hư hỏng, lang bang...

Rồi chúng nó lấy vợ, lấy vợ rồi đâm ra hiền khô. Đâm ra lính kính lo âu đủ mực... Nào đi chợ nhà binh, nào chạy lồng lên mua sữa, nào mặt mũi tái xanh mỗi lần ông nhỏ con khúng khăn ho gà... Rồi học hặc, lồm cồm bò dậy pha sữa

đêm cho con năm bảy bận tã người...

Có những thẳng hà tiện, mỗi lần đi bay yểm trợ cho quân bạn ở những vùng quê xa thành phố. Lúc về, trước khi trở về phi đoàn, chúng nó xách giỏ ra chợ, mua thịt, cá, rau đậu. Mua ở nhà quê bao giờ cũng rẻ hơn thành phố.

Vô phúc cho thẳng nào vừa mua xong lại có phi vụ hành quân. Thịt cá phải gửi lại phi trường lúc bay về nó bốc mùi hôi không thể tưởng.

Thảo gõ nhẹ bàn tay vào cần lái. Hôm nay, không hiểu tại sao anh lại nghĩ ngợi hơi nhiều về kỷ niệm. Có lẽ vì anh vừa tránh khỏi được cho ngôi làng nhỏ những tàn phá khủng khiếp của những vũ khí chiến tranh. Cũng có thể Thảo đã xúc động vì nhìn thấy những gốc rạ khô, những thửa rộng bỏ hoang với những

rạch nước bóng, sáng chảy ngoằn ngoèo quanh những bờ ruộng thấp...

Thảo kéo tàu lên cao. Anh gọi phi tuần viên :Mân và Hồng trên hai chiếc Satan hai và Satan ba :

– Trời hôm nay mát lạ !

– Lại thơ mộng. Đây.. chiều nay chơi tiếp nhé.

– Cải gì ?

– Xì ! Bài thắng Khanh sức mấy mà suốt !

– Xong rồi... Cứ gáy đi...

Có tiếng cười của Hồng. Thảo im lặng. Tiếng cười của Hồng làm cho Thảo nhớ đến một thắng bạn cũ ở Pleiku. Nó được biệt phái lên trên ấy bay đi ở biệt đoàn khu trục. Một thời gian. sau phi

đoàn nhận được đơn nó xin được ở luôn trên ấy, chưa kịp hiểu lý do thì một lá đơn xin cưới vợ bay về. Rồi đám cưới linh đình, rồi vợ đẻ con so...

Lần biệt phái lên bay hành quân, Thảo gặp nó. Hai đứa rủ rê nhau vào nháy nhót ở hội quán Phụng Hoàng, nó quên bẵng ngay rằng đang có vợ. Nó đấu hót vi vu với các em ca-ve như khúu. Nào là anh sẽ đi bay, sẽ làm ra dơ mốt để hái cho em một cánh hoa rừng, nào mỗi lần bay trong mây trắng anh như nhìn thấy thiên đàng trong đó chỉ có hai đứa chúng mình yêu nhau mãi mãi, yêu Forever, yêu rả rích muôn năm...

Giữa lúc đó, Thảo nhìn vào một góc hội quán, anh nhìn thấy vợ nó chống nạnh đang nhìn nó dí mồm vào tai em ca-ve ỏn thót, du dương.

Thảo phải gãi gãi vào đùi nó thì thầm:

– Này. Từ từ thôi. Vợ mày đang đứng đằng sau đấy !

– Ồ... Đừng có đùa. Nhờ anh tử. Sức mấy !

– Nhìn lại đi coi.

Nó quay đầu nhìn lại. Thấy vợ bèn rét run lên, nó nói với Thảo :

– Thôi ! Tao phải về đây...

– Phi công mà đụt thế. Sợ gì !

– Tao đâu có sợ ! Chả qua là tình nghĩa với nhau thôi...

Và nó hốt hoảng đứng lên. Thảo đi theo, hai em ca-ve từ từ. chạy bàn. Nó và Thảo đến bên vợ nó, nó phân bua thăm thiết :

– Anh Thảo rủ anh đi.

Vợ nó dịu dàng :

– Sao anh bảo rằng anh đi bay ?

– Thì... thì tưởng có lệnh bay nhưng rồi người ta hoãn !

– Em vào phi đoàn, anh Thắng bảo không có tên anh trong sổ trực bay...

– Ở hơ,.. Nó... nó chơi xỏ đây. Có mà...

– Em dở sổ coi rồi...

Nó “ơ” xong bèn đứng chờ ra như trúng gió. Thảo phải đỡ đòn :

– Từ hồi học ở Texas đến giờ mới lại gặp nhau, tôi rủ anh ấy đi cho vui chị ạ.

Vợ nó đứng im. Nó lại càng rét tợn. Nó vỗ lấy cái áo mưa xanh. Nó để bàn

tay nhẹ nhàng lên vai cô vợ trẻ, nói một câu như hát :

– Anh sẽ đưa em về.....

Vợ nó hát tay nó ra :

– Thôi Anh ngồi chơi lấy điểm với các cô kia đi. Để em về. Con nó đau, nó nóng lạnh...

– Chết chữa ! Hồi chiều anh đi nó vẫn chơi mà l

Vợ nó bèn gắt ngậu lên :

– Nhưng bây giờ nó nóng !

Và nàng bèn vùng vàng bỏ ra về. Nó cuống quýt chạy theo, dáng đi khấp nép, co ro như tội phạm ra tòa...

Còn lại một mình Thảo trong hội quán rộng bao la. Anh cầm áo mưa định

bỏ về và Thảo nhận ra rằng trong lúc thần hồn nát thần tính, nó đã vớ nhầm chiếc áo của anh trong có đựng tiền đem theo đớp hít...

Đoạn kết của đêm du hý là Thảo phải gửi lại kiểm tra, đón mãi mới leo lên được chiếc xe díp thô tả của biệt đoàn, chiếc xe gào to nhất tỉnh Pleiku, xe lên dốc thì ở cuối phố người ta đã biết rằng xe của Không Quân, về các em thích phi công bèn lấp ló sau những khung cửa hẹp nhìn ra chiếc xe chở một lũ đầu trâu mặt ngựa..

Thảo nghĩ đến nó, nghĩ đến anh, Thảo lại mang mang nhớ đến thằng con đầu lòng của anh ở Saigon. Hè tới rồi đây. Chắc nó đã nghỉ học, nó ở nhà chơi thui thủi một mình. Tội nghiệp cho con, bố đâu có muốn xa con như thế này... Bố muốn được ở gần con ôm con để ngủ.

Hôn con những lúc con đi học về. Bố sẽ chiều con, chở con đi học để con hãnh diện khoe với bạn rằng :

– Bố tao đấy. Bố tao lái tàu bay bỏ bom ỳnh ỳnh. Bố chúng mày đâu có biết lái máy bay...

Tan trường bố cũng sẽ đón con về. Mua cho con những cuốn sách nhi đồng bằng tranh, mua cho con những chiếc mặt nạ Bat-Man, những hình người đúc bằng nhựa dẻo và đêm đêm dưới ngọn đèn sáng choang ầm cúng, bố sẽ nằm dài trên ghế hút thuốc lá để nghe con vừa đọc báo vừa đánh vần... Không, bố có muốn sống xa con như thế này đâu. Phải như bố có quyền, bố sẽ đáp xuống Nha Trang lấy thêm xăng. Rồi từ đó, bố bay thẳng về Tân Sơn Nhất để về thăm con cho đến ngày mai.

Thảo nghĩ đến con, anh thì thầm trong phòng lái một mình, anh nhìn ra những đám mây bay bơ vơ, Thảo cảm thấy như anh và con anh chỉ là những đám mây ngàn năm bay mãi, không biết sẽ đến đâu và ngừng lại ở chỗ nào. Thảo chợt lóe lên quyết định nhảy dù về Saigon đem con ra căn cứ nghỉ hè.

Chợt Thảo nhìn xuống con sông phía dưới vừa lúc tiếng Hồng gọi vang vang trong mũ bay :

– Satan một ! Phía dưới có đoàn thuyền di chuyển Có người với quân phục và súng phòng không.

– Satan hai, Satan ba làm vòng chờ theo dõi...

Thảo đổi tần số, anh gọi về đài kiểm báo :

– Đây, Satan một trên đường về. Tôi thấy đoàn thuyền đang di chuyển ở tọa độ B.R.. Cho biết trong vùng có quân bạn hay không ?

Trong khi chờ đợi đài kiểm báo trả lời. Thảo hưởng dẫn phi tuần cho làm những vòng chờ trên cao. Mân cay cú hỏi :

– Ê Satan một ! Giải tỏa hết bom lầy gì mà choảng ?

– Tù tù. Chờ xem có phải quân bạn hay không ?

Thảo trả lời Mân xong thì Đài kiểm báo gọi cho anh :

– Tại tọa độ B R... Không có cánh quân bạn nào di chuyển, kể cả trong vùng.

– Satin nghe năm. Bọn tôi đánh đây !

Thảo đem phi cơ về phía trái, anh giảm cao độ, nhìn xuống con sông phía dưới, đoàn thuyền vẫn di chuyển bình thường. Sự bình tĩnh của hơn mười chiếc thuyền làm cho Thảo đâm ra ngẩn ngại. Anh gọi về đài kiểm báo :

– Đây Sata một gọi đài kiểm báo. Yêu cầu bạn xác nhận trong vùng có quân bạn di chuyển trên sông X. hay không ?

– Đây, đài kiểm báo gọi Satan một.

– Nghe năm.

– Trên sông X không có quân bạn di chuyển.

Thảo hừ nhẹ trong cổ họng. Mẹ kiếp. Không hiểu có lầm không. Lầm phải cánh quân nhà mới là lầm chuyện. Các

bố ngồi ở nhà, trong War-room máy lạnh phom phom, nhìn tọa độ oanh kích chỉ là những chấm đen trên mặt bản đồ. Cho lệnh đánh thì nhanh lắm, không hiểu có biết cho tâm trạng của mình không ?

Nhưng Thảo bất cần. Anh đã làm tròn bốn phận. Bây giờ, với đoàn thuyền được xác nhận không phải là quân bạn thì nó có nghĩa là quân thù...

Và khi tàu xuống thấp. Nhìn những lá cờ vàng ba sọc bay phất phới trên những chiếc thuyền xuôi dòng Thảo không khỏi bâng khuâng. Anh tần ngần nửa muốn đánh, nửa muốn bay về, Thảo đảo thêm một vòng, tiếng Mân thúc dục:

– Đánh hay không ? Bay vòng vòng nản quá !

Thảo chột có ý kiến hay. Anh gọi cho

hai phi tuần viên của mình :

– Satan hai ! Satan ba làm ðội hình chiến ðấu để tao thử đi tiên...

Thảo bớt tay ga phi cơ của anh ng-
hiêng cánh hướng mười giờ, Thảo ðem
tàu xuống thấp, anh bay thật sát trên
những ngọn cây dọc bờ sông.

Ðột nhiên những chiếc thuyền ðang
di chuyển, những cụm khói nhỏ thi nhau
tỏa rộng. Thảo ðem vội phi cơ lên cao,
anh gọi cho Mân và Hồng :

– Thuyền ðịch ! Hỏa lực khá nguy
hiểm.

Hồng bực bội gắ nhậ lên qua tần
số :

– Hết mẹ nó bom rồi. Ðánh ðấm chó
gì !

Thảo mỉm cười một mình, anh ra lệnh :

– Satan hai, Satan ba xử dụng đại liên đi.

Từ độ cao hai ngàn bộ, Thảo nhìn theo hai chiếc khu trục làm breck lao xuống mục tiêu, từng tràng đại liên hai mươi cày mặt sông thành những đường nước trắng xóa. Chờ cho hai chiếc phi cơ bay lên. Thảo gọi cho Mân :

– Satan hai ! Màỵ làm ra–dơ–mốt cho chúng nó nhảy xuống để tao đi bom nổ.

Chiếc phi cơ của Mân đảo vòng nhào xuống. Khi phi cơ xuống thật sát mũi thuyền, cả đoàn thuyền đang di chuyển bỗng nhiên xao động. Nhiều người từ trên thuyền nhảy theo nhau xuống nước.

Hỏa lực phòng không hầu như tê liệt hẳn đi. Đây là lúc thuận tiện nhất cho Thảo vào mục tiêu, anh bay thật thấp để lừa thêm những người còn lại nhảy xuống dòng sông rồi bay vút lên cao, đảo ngược phi cơ cho chúi xuống, ngón tay trở của Thảo bấm nhanh vào nút hỏa lực trái bom rơi xuống nước nổ tung. Từng cột nước như vọt hẳn lên theo tàu...

Hồng reo lên trong máy :

– Bravo Thảo... Các con tức nước chết hộc máu nom... Satan hai get in...

Rồi phi cơ Hồng vùn vụt lao xuống, từng tràng đạn cày tung trên những thân ghe.

Khi Thảo cho lệnh phi tuần trở về căn cứ thị mặt sông không còn một chiếc thuyền nào. Trái bom anh thả đã

làm chìm năm chiếc buộc dính vào nhau bằng những sợi dây rừng. 6 chiếc còn lại lần lượt bị đại liên đục thủng cũng chìm dần... Cảnh sông rộng vắng làm cho Thảo chột bâng khuâng. Anh cảm thấy lòng mình buồn man mác, nỗi buồn không dồn dập, nó mỏng và êm như cả người anh được quấn trong từng lớp lụa mềm. Dù cố nén, Thảo cũng không khỏi thở dài. Anh nghĩ đến trái bom anh vừa thả xuống. Không hiểu nó đã làm chết mấy chục người, và không hiểu rằng sẽ có bao nhiêu mái tóc chít khăn tang ! Biết làm thế nào ! Cuộc chiến vẫn còn và Thảo sẽ còn phải mãi mãi thi hành theo lệnh bay bổng đánh phá cho tròn nhiệm vụ của một phi công.

Khi đem phi tuần vào gió để chờ hạ cánh. Thảo nhìn xuống phi đạo phía dưới. Anh chột nhớ rằng mình có ý

định về đón con trai ra phi đoàn nghỉ hè. Thảo nghĩ đến trái bom anh vừa thả xuống đoàn thuyền, nhờ nó, với số tổn thất nhân mạng địch, Thảo có nhiều hy vọng được phép về Sài Gòn đón con ra mà không phải đợi chờ giấy phép thường niên...

Rồi lần lượt từng chiếc phi cơ theo nhau hạ cánh theo nhau di chuyển vào ta-xi-way để về nằm trong những ụ phi cơ, Thảo mở cửa phòng lái nặng nề bước xuống. Anh thấy Mân và Hồng đang đứng ba hoa với các cơ khí viên. Lưng đứa nào cũng sù sụ dù chưa kịp tháo. Thảo mìm cười bâng quơ, anh nghĩ đến cánh dù bỏ lại trên ghế lái. Kệ, lâu lâu lưỡi một tý cũng chả chết ai.

* * *

Khi vào đến phòng hành quân ký số, Thảo bắt gặp cặp mắt đen lánh nhìn anh từ trong cửa kính. Mái tóc quen thuộc làm Thảo đứng khựng ki. Anh cảm thấy như anh vừa bắt gặp một điều lạ lùng nào đó không phân tích được.

Thảo hấp tấp mở cửa, anh giật nảy mình khi thấy Thùy – em gái của Tâm đứng trong phòng nhìn anh mỉm cười. Thảo không tin ở cặp mắt anh, có thể mình lầm một người nào đó là Thùy... Nhưng không, Thùy gọi tên anh :

– Anh Thảo. Em đợi anh hơn một tiếng đồng hồ.

Thảo cúi đầu cười. Anh nhìn nhanh xuống bộ đồ bay ướt đẫm mồ hôi. Thảo không biết nói gì, nhất là trước nhiều cặp mắt bạn bè trong phòng cũng ngừng lên theo dõi thái độ của Thảo. Chúng nó

vẫn cho rằng, hình ảnh đẹp nhất của đời phi công là những lúc chàng đi bay về, từ trên phi cơ bước xuống, khệ nệ tay súng tay dù, nàg kính cẩn đứng chờ, nhìn chàng như một thiên thần từ trời cao hiện xuống. Rồi chàng ôm nàg vào trong tay, súng với dù vút chỏng gọng dưới chân. Hai đũa hôn nhau ngay trên sân đậu...

Có thì đó là một hình ảnh đẹp, nhưng có thể chúng nó quên rằng, khi đi bay về, người đũa nào cũng đẩm mồ hôi dầu thì thực ra khó chịu cho khứu giác của nàg, cho dù nàg yêu chàng bằng thích...

Và cả phòng cứ đĩnh ninh rằng Thùy là người yêu bé nhỏ của Thảo. Chúng nó ngừng lên, mắt thô lỗ đợi chờ một cảnh Kim-Kiều tái hợp, một đường biểu diễn

hào hoa với người đã kiên tâm ngồi đợi chàng về...

Trước những cặp mắt nghịch ngâm, thôi thúc, chờ đợi, khích lệ của mọi người trong phòng, Thảo đâm ra luống cuống, chân tay như dài ngoằng, như thừa hẳn ra. Thùy thì bình tĩnh đứng cười, nụ cười nửa chế riễu, nửa mừng đón của Thùy càng làm cho Thảo thêm luống cuống, anh gật đầu chào Thùy, rồi để phá tan bầu không khí im lặng, Thảo quay sang thẳng ngồi gần nhất để phân bua :

– Cô Thùy... Em gái của thẳng Tâm.

Nhưng thẳng ngồi gần nhất lại thòng tay vào một cái đuôi :

– Và là gì của bạn ?

Thảo choáng người ! Anh không ngờ chúng nó ðùa thế. Thảo gân cổ lên nói to:

– Có là gì ðâu. Bạn mà.

Nói xong Thảo chợt thấy hối hận vì sự có mặt của Thùy ở ðấy. Nhưng chưa kịp ái ngại thì cả phòng ðã cười ồ lên. Thùy cũng cười :

– Thôi nhé. Các anh bắt Thùy chọc anh Thảo quá nhiều rồi nhé !

Thảo chợt nghĩ ra anh ðã bị chúng nó toa rập với Thùy ðể ðem anh ra ðiều. Tự nhiên Thảo cáu :

– Khỉ ! Vừa thôi chú lý !

Rồi Thảo ký toẹt vào sổ bay, quẳng bút xuống bàn, Thảo lăm lũi bước ra cửa nói với lại sau :

– Thùy, xuống cầu lạc bộ uống nước nghe em..

Vừa mở cửa bước vào cầu lạc bộ, Thảo đã giật mình vì tiếng reo vui :

– Nó đây rồi !

Bóng mát trong phòng làm Thảo chưa kịp nhận ra đã có chuyện gì. Anh dụi mắt và khi mở ra, Thảo nhìn thấy con đang đứng dưới chân, nó ngừng mặt lên gọi nhỏ :

– BỐ !

Thảo nghẹn ở cổ. Mắt anh như hoa lên rồi mòng mọng nước. Thảo ngồi ngay xuống ôm con vào lòng. Anh quay qua bắt gặp nhiều khuôn mặt bạn bè, đứa nào cũng nhìn vào hai bố con anh, mắt đứa nào cũng loang loáng, như đầy nước mắt.

Thảo bế con lên, lữ bạn tíu tíu kéo ghế cho anh ngồi. Một thằng nói lớn :

– Con mà y nó chờ mà y mãi !

Thảo im lặng mỉm cười. Anh dụi cằn vào mái tóc con trai, mái tóc mềm mại làm Thảo thích thú vô cùng. Anh muốn hôn lên má con nhưng lại ngại vì bạn bè òng quá..

Rồi tự nhiên nước mắt Thảo cứ ứa ra, cổ anh nghẹn và người Thảo uể oải, mệt mỏi lạ thường. Anh hỏi con trai :

– Con ra với bà nội hả ?

Thằng bé vẽ ngón tay vòng theo những sợi chỉ màu huy hiệu may trên ngực bộ ò bay, nó không trả lời câu hỏi của Thảo mà lại hỏi anh :

– Con gì bay ò đây hả bố ?

– Con rông.

Thằng con ghé sát đôi mắt đen lánh tẩn mẩn đánh vần bốn chữ in màu vàng. Xong nó nheo cặp mắt ra chiều suy nghĩ. Lũ bạn Thảo ngồi cùng bàn nhìn nhau cười, một đứa hỏi :

– Bốn chữ gì hả bé ?

– Thằng bé ngừng lên, nó hí hửng đáp :

– Tổ quốc không gian, là gì hả bố ?

Thảo không trả lời con, anh còn đang muốn biết mẹ anh có ra không, nếu không, chả lẽ con anh ra với Thùy ?

Thảo đặt con ngồi vào chiếc ghế bên cạnh :

– Con uống gì ?

Một thẳng bạn góp ý :

- Cho nó uống la de đi màỵ.
- Sợ nó say không tốt.

Thảo quay sang định gọi bồi nhưng một thẳng đã khệ nệ đem đến cho bố con anh hai chai nước ngọt và một đĩa bánh. Nó cười cười :

– Bọn chúng ta hân hạnh mời bố con màỵ. Con trai màỵ là đứa độc nhất được chúng tao nhật lên phi cơ thám sát cho bay ra biển. Nó khoái chí tử, reo như điên !

Thằng nhỏ vui mừng, tay nó chỉ vào thẳng bạn :

– Bố nè, chú này cho con đi máy bay. Bay cao.

Thảo cười, lòng ưu ái của lũ bạn

dành cho con trai anh làm Thảo cảm động. Anh nhìn quanh bè bạn bằng cặp mắt thò ân. Lũ bạn nhìn thẳng bé bằng những cặp mắt trù mến chói ngời. Một thằng than thở :

– Giá vợ tao chịu khó đem con ra đây thì nhất. Khốn nỗi bà ấy ở Sài Gòn tối ngày chui vào sòng tứ sắc.

Câu nói của bạn làm Thảo buồn buồn, thoáng trong một giây anh nghĩ tới Vân. Người vợ cũ không hiểu giờ này đang làm gì với ba đứa con anh. Tự nhiên anh cầm bàn tay bé nhỏ của con trai, bàn tay có những ngón ngắn ngủi, tròn trịa như ngón tay của những con búp bê. Tay nó bóng loáng chất mỡ của bánh rán, nó vừa nhai nhồm nhoàm vừa ngừng mặt lên nhìn bố, nó như muốn quan sát bố nó có gì thay đổi hay không.. Thảo nhìn vào cặp mắt của con, trong tròng mắt

đen lay láy, anh nhìn thấy cặp mắt, khuôn mặt của mình, anh có cảm tưởng như hình ảnh của anh từ đó đi mãi, thắm mãi vào trí óc non nớt của con.

Và Thảo móc túi ra lấy lược chải đầu, anh chải luôn cho con. Mái tóc mềm mại của nó xuôi dễ dàng theo chun khe lược. Nó ngồi lim dim như những lúc được bố ngoáy tai bằng cái tăm tre đầu quấn bông gòn. Trông nó y như như đang ngủ gật. Thảo yêu nét mặt bình dị, ngây thơ ấy của con, anh như cảm thấy dù mình chỉ chải đầu cho con thì đó cũng là một trong những thứ hạnh phúc mà anh đem lại cho nó.

Chợt Thảo nghe tiếng cửa Cửa lạc bộ mở ra, đóng vào. Thùy bước vào ngồi xuống cạnh bố con anh. Thảo chợt ngượng ngùng vì ý nghĩ trông ba người như một cặp vợ chồng và đứa con ngồi

giữa. Lũ bạn lính ra ngoài dần dần. Trong câu lạc bộ chỉ còn lại Thảo Thùy, đứa nhỏ và bà chủ đang ngồi ngủ gật gù sau quầy xi măng.

Thảo im lặng nhìn những ngón tay búp măng trắng nõn của Thùy vuốt trên mái tóc đen mượt của con anh. Đứa bé ngừng lên hỏi :

– Cô Thùy không ăn với bẻ hả ?

Thùy cười :

– Cô ăn rồi.

Thảo thoáng ngạc nhiên. Không hiểu tại sao con anh lại có vẻ thân thiết với Thùy. Chưa kịp hỏi thì Thùy nói nhỏ :

– Em đi dạy học rồi. Dạy lớp của cháu Sơn.

– Thế ra Thùy đã xong sư phạm ?

– Vâng. Em dạy lớp tư. Sơn học giỏi ghê anh ạ...

– Mẹ tôi có ra đây với Thùy không nhỉ ?

– Không. Bà cụ mắt đi lể ở Cấp. Em xin phép cụ cho em đem Sơn ra nghỉ ở Nha Trang.

Ngừng lại một chút, áng chừng Thùy hơi ngưng vì câu nói ấy, nàng nói thêm :

– Vả lại cũng để thăm trường nam ở đây cho biết. Hết hè em sẽ ðôi ra dạy ở ngoài này..

– Dạy ở ngoài này ?

Thùy gật ðầu, giọng nàng hớn hở :

– Vâng. Em sẽ dạy ở ngoài này sau kỳ hè. Sao anh không cho bé Sơn ra học

ở đây. Bắt bé ở mãi Sài Gòn bộ anh không nhớ nó sao ?

Thảo phát một cử chỉ chán nản anh lột cái mũ xuống, giọng buồn bã, thủ thỉ như người nói thầm :

– Nhớ chứ. Nhưng Thùy thấy rồi. Tôi làm sao trông nom cho Sơn được. Đi bay đâu có như làm nghề công chức mà bảo có giờ giấc dạy dỗ con.

Ngừng một lát. Thảo nói tiếp :

– Hơn nữa, tôi vẫn muốn cho bé Sơn ở Sài Gòn. Tỉnh thoảng, may ra mẹ nó còn nhớ đến mà đến thăm. Đứa trẻ nào mà không nhớ mẹ,

Thùy buồn bã nhìn xuống chân bàn. Dù đã được mẹ của Thảo nói nhiều về mối tình đổ vỡ của con bà, Nhưng nghe Thảo nhắc đến, chính miệng anh nói

ra, tưởng nhớ đến người vợ cũ, Thùy khó chịu như có ai nói xấu nàng trước đám đông. Thùy muốn Thảo đừng nhắc đến ai ngoài nàng. Mà Thảo thì lại ít nhắc đến nàng. Thùy thấy như mình đã lu mờ trước Thảo vì bé Sơn. Tình cha con đã làm Thảo như không nghĩ đến nàng. Và hai người nói chuyện với nhau. Thùy cảm thấy như một cuộc tiếp khách bắt buộc, một trong những phép xã giao của cuộc đời. Thùy nói :

– Nhưng Thùy nghĩ rằng chắc bé Sơn muốn được ở gần anh. Vả lại, hoặc cha, hoặc mẹ, đứa trẻ con cần phải ở gần một người. Cho dù đó là một thiếu thốn. Nhưng mà thiếu mẹ hay thiếu cha cũng vẫn còn hơn là ở với bà nội, và cha mẹ mỗi người đều ở một chỗ xa hẳn đứa con. Anh không sợ rằng bé Sơn sẽ bị ảnh

hưởng vì sự xa cách bất hạnh ấy của bé à ?

Thảo chán nản vô cùng khi nghe Thùy nói những điều ấy. Thảo đã nghĩ đến – chỉ nghĩ đến thôi. Anh cố tránh không nói với bạn bè. Không thổ lộ với cả mẹ anh. Anh vẫn mong rằng mình nghĩ thế là sai, là quá nhiều tưởng tượng và trở thành quá đỗi bi quan. Nhưng bây giờ, những ý nghĩ ấy đã được diễn tả qua lời Thùy nói. Thảo có cảm tưởng như Thùy là đại diện cho bé Sơn sẽ buộc tội anh. Thảo trả lời ngượng ngịu :

– Không.... Có thể khi lớn lên bé Sơn sẽ hiểu cho tôi. Hiểu cha nó, mẹ nó để chỉ giận, ghét một người. Có thể nó sẽ ghét tôi vì tôi ở xa nó, không đem nó ra đây cùng sống với tôi, nhưng lớn lên, tham dự vào cuộc chiến. Nếu may mắn

nó thành một phi công chẳng hạn. Nó sẽ hiểu tôi và thương cho tôi hơn. Cũng như...

Thảo ngừng nói chậm điều thuốc lá rồi tiếp. Giọng Thảo say sưa, nhưng vẫn mòng mọng những âm thanh buồn :

– Cũng như vợ tôi chẳng hạn. Khi cô ấy bỏ tôi để đi lấy người khác. Tôi đã đau đớn tự hỏi mình rằng tại sao ? Câu trả lời cứ phải xoay tròn mãi ở vấn đề tiền. Vàng... Thực thể đấy Thùy ạ... Nếu đừng có chiến tranh, nếu tôi không phải rời chỗ làm tốt để mặc quân phục, thì có gì đổi thay đâu. Tôi bắt đầu linh cảm đến sự rạn vỡ của đời tôi từ khi tôi chấp nhận bốn phạm. Vả lại...

Thảo lại ngừng nói. Anh nhìn ra ngoài. Mắt Thảo in đầy mắt lưới của cánh cửa. Thùy nhẹ nhàng :

– Mình phải chấp nhận thân phận mình phải không anh ?

– Dĩ nhiên.

– Nhưng bé Sơn thì Thùy nghĩ rằng anh chẳng nên hắt hủi nó.

Thảo hơi ức khi nghe Thùy nói. Anh gân cổ cãi :

– Đâu ! Tôi có khi nào hắt hủi con tôi, ờ... mà Thùy đứng ngoài. Thùy làm sao hiểu tới thương bé Sơn ra sao. Kể cả ba đứa khác theo mẹ nó đi cũng vậy. Nhưng dù sao thì bé Sơn cũng ở gần tôi. Tôi thương nó lắm Thùy ạ !

– Nhưng cả năm anh có bao giờ về với con anh quá một lần ?

Thảo gãi đầu. Tóc anh vẫn chưa khô mồ hôi. Mái tóc ẩm làm tay Thảo ươn

ướt. Thảo thở dài :

– Thú thực với Thùy tôi thương nhưng ngại về thăm nó. Mỗi lần trở về. Tôi cảm thấy buồn hơn là ở ngoài này Thùy ạ. Bởi vì về ở với bé Sơn. Những ngày vui qua rất nhanh. Lúc đi, nhìn con ngủ trong mùng tôi buồn... Chắc Thùy cũng có thể hiểu...

– Thùy hiểu. Anh vẫn sợ dĩ vãng. Anh vẫn muốn trốn kỷ niệm. Nhưng anh nghĩ coi, kỷ niệm của đời anh là bé Sơn. Một kỷ niệm hiện hữu, lớn và sống với thời gian. Anh chỉ có thể quên trong một ngày, một giờ, nhưng thật ra thì nó vẫn còn đeo đuổi anh suốt đời.

Thảo ngồi im. Anh rất ngại nói chuyện quá khứ, bàn chuyện tương lai. Con đường Thảo đi. Quảng đời hiện tại này như một khúc đệm cho hai quảng

thời gian. Một nửa ở sau lưng. Thảo ghét quay đầu nhìn lại Một nửa nằm trước mặt mịt mù và không biết dài, ngắn ra sao. Thảo đã có vợ, có bốn người con từ quãng đường sau lưng. Bé Sơn đưa con trai đầu lòng – đã đi với anh từ đó, đứng chung ở chỗ đứng hiện tại, còn tương lai ? Thảo ghét nghĩ đến những gì – bất cứ gì – đã qua hay sắp tới. Những gì đã qua có gì đáng cho Thảo tiếc nuối đâu. Và những gì sắp đến thì cũng chẳng đem cho Thảo một rục rở nào.

Ngoài cái chết – lúc nào cũng có sẵn chờ đợi trong mỗi lần bay. Thảo nói cho xong chuyện, câu chuyện ngỡ ngàn với cô bé này làm Thảo nhức đầu :

– Như vậy Thùy muốn tôi đem bé Sơn ra ở với tôi ?

– Thùy muốn sao được. Tùy anh chứ.

– Tùỳ tôi ?

– Vâng. Anh thử quyết định đi.

– Tôi chả biết. Ở với tôi thì chắc bé Sơn còn khổ hơn là ở với bà. Nó sẽ phải ở nhà hầu như suốt ngày với đứa ở.

Thảo gõ gõ ngón tay trên mặt bàn. Giọng Thảo đằm ra nham nhở, anh cố ý nham nhở để chuyển câu chuyện sang chiều hướng khác :

– Và nếu con ở chả may lại đẹp. Không hiểu rồi sẽ còn rắc rối thế nào !

Thùy ngậy mặt ra vì câu nói ấy. Nàng không hiểu Thác định nói gì. Thảo nhìn mặt Thùy. Cô bé thật ngậy thơ. Thùy chả hiểu rằng Thảo vừa nói một câu thật bản. Và Thảo hồi hận, anh nói vội một câu khác để lấp liếm câu vừa phun ra lem nhem :

– Nào... Tụi mình về phòng tôi cho biết.

Thùy đứng lên gọi bé Sơn. Nó còn đang mãi mê lượm nút chai, nó chui ra từ trong gầm bàn, xà vào lòng Thùy. Khoe với nàng những chiếc nút phéng.

Thảo nhìn con đang tíu tíu với Thùy. Thảo ngấm thân thể gọn gàng khêu gợi của Thùy với dáng ngồi kéo căng lớp vải quần. Thảo tự hỏi rằng anh có thể.

Ít ra thì cũng có nên – lấy Thùy không? Kể ra, lấy cô ta, làm tình, yêu nhau chắc cũng có nhiều thú vị. Thảo cảm thấy như anh sắp ôm Thùy trong tay, sắp ân ái với nàng. Và Thảo bâng khuâng khi nghĩ đến căn phòng của anh. Gần cửa sổ có một cái giường. Anh với Thùy sẽ nằm yêu nhau ở đấy. Thảo tin rằng có lẽ Thùy không từ chối. Nhưng Thảo cố thở ra

thật mạnh. Anh ngửa mặt nhìn lên trần câu lạc bộ cho tim bớt đập. Thảo móc thuốc lá ra hút. Anh lẩm bẩm : Không lẽ mình làm ái tình với một đứa bé con. Một đứa bé con trong cơ thể một người đàn bà đã này nở vừa đủ để làm vợ !

Thảo gọi lớn :

– Sơn ! Phủi tay cho sạch, đừng làm bẩn áo cô Thùy.

Thùy quay lại cười, chiếc răng khểnh thật duyên dáng. Thảo mở cửa ra ngoài trước. Anh thắc mắc không hiểu tại sao đến bây giờ anh mới để ý đến nét duyên dáng ấy của Thùy.

Thảo đi chậm lại khi nghe thấy tiếng giày cao gót nghiền trên mặt con đường trải sỏi đỏ gập ghềnh. Rồi Thảo đứng lại. Anh quay đầu chờ bé Sơn đến gần. Thảo

ngồi xuống công nó trên lưng. Đi cạnh Thùy, tà áo dài của nàng bọc gió bay quấn lấy chân Thảo. Thùy ngượng ngập kẹp hai ngón tay giữ vạt áo. Tóc nàng bay xõa một bên má. Thảo nhắm mắt một lát, rồi mở ra:

– Mát quá Thùy nhỉ ?

– Vâng ! Nhưng gió này thì phải biết là làm cho da đen thui... chắc anh thường bay trên biên hả anh ?

– Thỉnh thoảng cũng có.

– Chắc thích lắm anh nhỉ.

– Ừ...

Thùy nhìn tận cuối con đường:

– Anh ở dãy nhà kia hả ?

– Không...

Thảo chỉ ngón tay về phía biển :

– Đằng kia. Thuyền thấy dây nhà mái trắng kia không. Trong những ngọn cây xanh ấy tôi ở đó. Một căn phòng nhỏ thôi. Phòng có cửa sổ quay ra biển. Gió muối thổi vào đầy căn phòng suốt ngày xua hết muỗi và ruồi.

Thùy tinh nghịch :

– Gió muối xua luôn cả các cô ra biển. Phòng anh có cô nào hay đến thăm không.

– Không...

– Không quân ông nào cũng thế. Hễ cứ hỏi đến người yêu là giấu biến đi. Làm như người ta cướp mất không bằng...

Nói xong Thùy đỏ mặt. Nhưng hình như Thảo không nghe Thùy nói gì. Thảo

đang nghiêng đầu để vành tai sát vào miệng đứa con trai. Nó đang thì thầm vào tai Thảo mắt liếc sang phía Thùy.

Thùy hỏi:

– Sơn nói xấu gì cô với ba hả ?

Thằng bé nhe răng ra cười mắc cỡ, Thảo cười lớn :

– Nó bảo cô Thùy cứ hỏi nó rằng sao không ở với ba hay bắt ba về ở Sài Gòn. Rồi cô Thùy giờ ra chơi nào cũng mua kẹo cho nó ăn.

Thảo cười lớn hơn, mắt anh nheo lại dưới nắng :

– Có cô giáo như thế thì nhất ! Hồi tôi đi học cô giáo dữ quá trời. Cứ bắt mình úp bàn tay lên bàn cho cô ấy già thước kẻ vào lóng xương. Hôm nào vợ

chồng cô ấy cãi nhau thì cả lớp bị ðòn ít ra là một nửa ! Chồng cô ấy thì giảng hoa khiếp lắm. Cứ ðến rũ ông cụ nhà tôi đi hát cô ðầu

Rồi Thảo lắm bảm:

– Thành ra các cô giáo chả nên lấy chồng phi công...

Thùy im lặng mỉm cười. Nàng thấy Thảo không khác gì ðứa trẻ con. Mới nãy nét mặt Thảo ðăm chiêu, bây giờ ðã cười lớn, vui vẻ nhắc lại kỷ niệm. Nhưng Thùy vẫn linh cảm như nỗi vui của Thảo không bền – ở ðuôi mắt Thảo khi cười có những vết nhăn – Hình như là Thảo ít ngủ...

Thùy bị những nét nhăn ở ðuôi mắt Thảo làm chùng cả ý nghĩ của nàng. Nàng cười theo – nụ cười gượng

– trí óc trắng xóa, không một cảm nghĩ ngoài thắc mắc – vì sao đuôi mắt Thảo có những vết nhăn.

Chợt Thảo cười lớn, tiếng cười thẳng băng vút cao xen lẫn với tiếng cười của bé Sơn, Thùy thấy hai cha con Thảo đang hồn nhiên thọt lét nhau như hai đứa con nít. Thảo hơi khò để tránh ngón tay của bé Sơn khỏi luồn vào sách, một tay Thảo giơ bé Sơn lên cao, một tay thọc lét vào sườn, thẳng bé cười khúc khích, người nó dúm lại như một con mèo. Rồi Thảo hạ nó xuống đất :

– Con đi bộ nghe. Bố ướm hết lưng áo đây này...

Chỉ ngón tay về phía xa, giọng Thảo trở lại bình thường :

– Phòng của tôi kia...

Mắt Thùy đọng lại trên những nóc nhà trắng :

– Chỗ anh ở đẹp quá nhỉ !

– Đẹp nhưng mà bẩn lắm. Chúng nó bầy bừa đủ thứ. Rẽ lối này Thùy ạ.

Cúi xuống nhắc bé Sơn lên vai, Thảo trầm giọng nói :

– Ra bố bế... Dẫm vào dây thép gai gãy chân bây giờ.

Thùy ngừng lại nhường lối đi cho Thảo bế con. Thảo không ngần ngại, anh bước vụt lên trước. Con đường nhỏ giữa bụi cỏ cao chỉ đi lọt được một người. Thùy đứng lại dưới bóng cây, nhìn theo gót giày của Thảo đang đều đặn dẫm trên những hạt cát biển. Bóng mát ủ Thùy trong không khí lành lạnh, nàng bỗng rùng mình. Thùy cảm thấy như nàng

đang bị cuốn hút vào một đam mê phiến phức, yêu Thảo ? Thùy tin rằng nàng đã yêu Thảo. Yêu chứ không thương. Tình thương hại một gã đàn ông cô đơn đã chết hẳn trong lòng nàng.

Tình thương hại ấy đã bị vốc dáng Thảo làm cho thành tình yêu. Một thứ tình yêu đã bị gạn lọc, hâm nóng vì sự có mặt lâu dài của bé Sơn – con Thảo – bên nàng.

Nhưng gặp Thảo, Thùy muốn rằng ít ra chàng cũng phải để ý đến Thùy hơn là bé Sơn. Bởi vì Thùy không phải là một đứa bé – một đứa em gái cũng vậy – nàng là người con gái dậy thì, đã đi làm việc cho nhà nước.

Nàng có đủ mọi thứ để thành một người vợ, một người mẹ. Nàng muốn Thảo nhìn nàng. phải nhìn nàng, đối

xử với nàng như là một người lớn, một người đàn bà.

Và Thùy không tìm được điều đó ở Thảo. Nàng cảm thấy khi gặp bé Sơn, Thảo coi sự có mặt của nàng là thừa. Ít ra – nếu có không thừa thãi thì cũng là một sự chịu đựng khó khăn.

Thùy quay lưng nhìn lại lối cũ. Nàng rưng rưng nước mắt. Thảo lo cho bé Sơn mà không hề để ý tới nàng. Giày thép gai, có sắc, cát lún... Bao nhiêu thứ ấy sao Thảo không nhắc cho Thùy cẩn thận mà chàng chỉ bế, chỉ nhắc nhở bé Sơn.

Mắt Thùy mọng nước, mũi nàng nong nóng, ngực Thùy khó chịu như có vật nặng đè lên trên, cổ họng Thùy khô, rồi Thùy chớp mắt. Nước mắt chảy ra nóng hổi hai bên má Thùy.

Thùy lẳng lẳng cầm khăn tay chùi nước mắt. Nàng không thể để cho Thảo biết nàng khóc. Khóc thế là hèn, là con nít.

Thùy muốn Thảo phải nhận rằng nàng đã trưởng thành, đã chín mùi và sẵn sàng để làm vợ...

Khi Thùy đến trước cửa phòng, Thảo đang lúi húi lục va-li lôi ra hai cái khăn lông. Lưng Thảo quay ra phía cửa. Khoanh mồ hôi thấm ra sau làn vải ni lông xám của bộ đồ bay, đầu Thảo cúi xuống. Thùy nghe Thảo hỏi bé Sơn :

– Chịu cái nào ? Đỏ hay xanh ?

– Bố cho con hả ?

– Còn phải ngôn gì nữa... Con chọn đi nào. Xanh hay đỏ...

– Đỏ...

– Xong rồi. Con chạy ra bảo cô Thùy...
Mà thôi.. Để bố tắm cho con đã...

Thảo ném cái khăn lông đỏ che phủ vào đầu con. Anh bình thản ngồi xuống mép giường cởi giày. Cặp mắt lướt từ mũi giày, dò theo bóng Thùy hắt trên bậc cửa rồi nhìn thẳng vào mắt Thùy. Thảo nói :

– Ô... Sao Thùy không vào nhà...

Thùy lảng lạng bước vào. Nàng cố giữ vẻ bình thản.

Nếu nàng muốn Thảo coi như là người lớn, nàng không nên bối rối khi vào phòng của “anh ta”. Và Thùy nhìn quanh căn phòng, nhìn những tấm hình đàn bà khỏa thân dán đầy trên tường, nàng đỏ mặt. Nhưng Thùy cố thản nhiên để nói – giọng nàng thật run nhưng Thùy vẫn nói khinh bạc :

– Các anh sống loạn ghê. Chịu chơi đấy nhé...

Ngôn ngữ của Thùy làm Thảo để yên mười ngón tay trên những sợi dây giày. Anh ngừng lên :

– Thùy nói gì ?

– Các anh chịu chơi thật...

Nói xong Thùy thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nàng đã cố diễn xong vai trò “chịu chơi” của nàng. Thùy nhìn cặp mắt Thảo đang ngó nàng. Ủ... chắc anh chàng ngạc nhiên. Hừ ! Cứ tưởng như người ta cù lần lăm... Nhưng rồi Thảo cúi xuống tiếp tục cởi dây giày. Trán anh nhăn lại. Bé Sơn đang buộc cái khăn lông đỏ vào cán chiếc gậy để làm cờ, Thùy nhìn mái tóc Thảo lòa xòa rủ trên trán. Không hiểu anh chàng đang nghĩ gì. Thùy hỏi :

– Anh nghĩ gì mà đảm chiêu thế ?

– Nghĩ về một cô em gái xa nhau có mấy tháng mà cô ấy khác hẳn đi.

Thùy vẫn phây phây :

– Cô nào hả anh ? Có phải anh nói Thùy không đấy ?

Đến lượt Thảo bối rồi. Thảo không bao giờ có thể ngờ rằng Thùy bạo đạn đến như thế này. Lúc này ngồi ở trong câu lạc bộ, Thùy vẫn giữ trọn bản sắc kín đáo khuôn phép của mình. Bây giờ, về phòng nhìn những tấm hình khỏa thân... Rồi tự dưng sao Thùy bỗng đổi thay hẳn thế này...

Sự im lặng, bối rồi của Thảo làm cho Thùy băng lòng. Nàng hỏi – nước mắt bắt đầu chín ở mi :

– Tối nay anh ngủ đâu ?

– Ở đây.

– Thế bé Sơn ?

– A... Nó chắc ngủ với tôi...

Thùy quay mặt vào tường. Nàng nghiến răng cho khỏi ứa nước mắt Thùy nói :

– Em về nhé. Em có hẹn với người bạn, ở khách sạn Thu Hương. Tối mời anh đi nhảy với tụi em cho vui.

– Thùy này...

Giọng Thảo cất lên kẻ cả. Tay anh vẫn để yên trên những sợi dây giày tháo dỡ. Chợt Thảo hạ chân xuống, hai mũi giày sát vào nhau, Thảo ngừng lên – con mắt nghiêm khắc – anh nói với Thùy bằng giọng đàn anh:

– Anh hỏi Thùy cái này. Thùy ra đây với ai ? Bạn trai hả ? Phải không ?

Thùy vẫn quay mặt vào tường :

– Anh hỏi làm gì ?

– Tôi có quyền hỏi.

Giọng Thảo hơi sảng nhưng chột dụi ngay lại :

– Anh là bạn thân của Tâm. Anh có lẽ nên săn sóc đến Thùy...

– Săn sóc gì cho em. Em có phải là... em gái của anh đâu !

– Vẫn biết – giọng Thảo chán chường . Nhưng Thùy là em gái của bạn anh.

– Em nghĩ...Thùy bắt đầu khóc thầm mỗi người có một cuộc đời. Anh xen vào đời em làm gì. Anh có biểu em đâu !

Thùy nói xong, những giọt nước mắt thì nhau rõ trên má. Nàng nghe tiếng Thảo thở dài tiếng giày lỏng dây lê trên nền nhà sên sệt. Rồi vai Thùy bị nắm chặt, sức kéo mạnh của Thảo làm nàng xoay hẳn người lại, Thùy lúng túng vì những giọt nước mắt trên mặt.

Thảo nhìn vào mắt Thùy. Giọng Thảo thản nhiên đến đều cẳng :

– Em yêu anh phải không ?

Thùy kinh hoàng. Nàng lặng người đi không thể trả lời câu hỏi của Thảo, Thùy ngược mắt nhìn lên nàng bật khóc nức nở. Mặt nàng dựa vào vai Thảo. Bé Sơn đứng nhìn hai người im lặng, ngạc nhiên. Thảo đặt Thùy nằm xuống chiếc giường của anh. Thảo đi ra khép cửa. Thùy nằm im trên giường. Bây giờ nàng bắt đầu lo ngại vì bóng tối của căn phòng.

Thùy muốn ngồi dậy. Nàng muốn bỏ ra ngoài. Nhưng chân tay Thùy như dính trên mặt nệm. Thùy nghĩ đến giây phút Thảo làm nàng trở thành đàn bà. Trở thành đàn bà không dám cưới. Rồi Thảo có cưới nàng không ?

Chợt Thảo bảo bé Sơn :

– Ra kia mở cửa cho mát đi con.

– Mở cửa hả bố ?

– Ừ...

– Thế bố không nói thăm với cô giáo hả ?

– Không... Bố đâu có nói thăm. Bố mi-mi cô giáo đấy.

Thùy với tay cấu vào đùi Thảo :

– Anh...

Bé Sơn chạy huỳnh huých ra mở cửa. Ánh nắng chói sáng của trưa hè tràn vào phòng. Hơi nóng ủa theo nắng làm Thùy rất mặt.

Thảo im lặng một lát nhìn nắng ngả bóng mát trên sân qua những lá thông già, Thảo nói giọng bình thường, thỉnh thoảng ngừng lại hút thuốc lá :

– Kể ra chúng mình yêu nhau cũng không sao. Nhưng Thùy nghĩ xem, em còn con gái, em chưa lấy qua một đời chồng nào... Liệu em có thể chịu nổi khi sống với anh không. Hơn nữa còn bé Sơn chứ... Có lẽ chỉ ba bảy hai mươi mốt ngày em với anh lại cãi nhau, như xét về dĩ vãng, vì kỷ niệm vì vân vân !... Trăm thứ khổ khi em lấy chồng – một người chồng như anh – khó có ai chịu đựng được đâu Thùy ạ...

Thảo thở dài. Anh cởi áo vút sang mặt ghế :

– Hơn nữa... Còn ba má em. Có bao giờ hai cụ chịu cho em lấy một người đàn ông có vợ bốn con. Anh nghĩ... Chúng mình gặp nhau hơi chậm...

Thùy quay mình nằm úp mặt xuống gối. Nàng không khóc, trí óc Thùy chột tỉnh táo theo dõi từng lời nói. Nàng không biết trả lời Thảo thế nào. Khi yêu Thảo, thỉnh thoảng Thùy cũng đã nghĩ đến gia đình nàng. Nhưng nàng vội xua đuổi ý nghĩ ấy đi ngay. Nàng vẫn tin tưởng rằng nàng sẽ lấy Thảo êm đẹp mối tình bằng vàng trong tiểu thuyết – Nàng đã nghĩ đến chuyện hai đứa và bé Sơn đi xa. Đi bất cứ đâu – một chỗ nào đó có thể sống được – yêu nhau có con. nuôi chúng nó và không ai làm phiền vợ chồng nàng.

Bây giờ nghe Thảo nói. Thùy muốn trả lời mà không thể nào diễn tả được ý mình. Thùy cảm thấy ngượng ngượng. Y như đã bị bạn bè bắt được nang nằm chung giường với một bạn trai... Thùy úp mặt xuống gối, nàng nói nhỏ :

– Nhưng – giọng Thùy khó nhọc. Em yêu anh... Trong tình yêu chả có gì là xấu cả.

Thảo im lặng. Tay anh xoay tròn điều thuốc hút dở. Bé :Sơn đang ngồi dựa vách tường ngủ gà ngủ gật.

Thảo nhìn con, anh cảm thấy có lẽ anh nên lấy Thùy là hơn. Trung thành với người vợ cũ, yêu nàng, chờ đợi nàng, đau khổ vì nàng – Kể ra Thảo cũng đã chịu đựng như thế khá lâu – nhất là với anh – một người chưa lấy gì làm già lắm.

Tiếng gõ cửa mạnh thêm. Có tiếng nói từ bên ngoài:

– Ê ! Ngủ gì kỹ thế. Dậy đi... Thảo ! Dậy mà !

Thảo nuốt nước bọt. Mặt anh đỏ bừng. Vừa mặc quần áo Thảo vừa hỏi vọng ra. Giọng câu kinh :

– Gớm ! “Ách chi li biu” be bé chứ ! Làm cái thá gì mà quát nặng cả lên !

– Ai ?

– Mà... Ai ?

– Tao ! Vờ vịt mãi ! Sốt cả ruột !

– Chờ tý !

– Nhanh lên ! Năng rít cả gáy đây này.

Thùy nhìn Thảo mim cười :

– Để em ra mở cửa !

Thảo gật. Anh ngồi xuống. Bắt chéo chân hút thuốc.

Cảm giác khó chịu làm Thảo nhúc đầu. Hai thái dương anh như căng phồng vì máu dồn lên óc. Theo với ánh nắng một người sên sệt lê đôi bốt đờ sô vào phòng :

– Ở !

Gã đứng lại. Mồm há hốc vì sự có mặt của Thùy. Gã dụi mắt. Bộ đồ bay bốc lên mùi hôi chua òm.

Rồi gã cười :

– Ở hơ ! Xin lỗi nhé.

Gã lệt bệt quay ra. Túi hành trang lủng lẳng trên tay. Hơi thuốc đen khét lẹt. Thảo bực mình gắt :

– Biểu diễn vừa vừa chứ. Đi đâu đấy ?

– Tao sang phòng thẳng Cảnh vậy.

– Này... Công !

Gã phi công lừ đừ quay lại :

– Gì ?

– Ở đây đi. Phòng thẳng Cảnh chật nứt ra rồi.

– Có phiền chúng mày không ?

Thảo thở dài nhìn Thùy đang khép nép ngồi cạnh bé Sơn. Giọng Thảo trầm trầm :

– Không sao. Giới thiệu với mày đây là Thùy... và con tao ngủ đấy...

Công cúi đầu:

– Chào chị. Chị với cháu mới ra ?

Thùy đỏ bừng mặt. Công liền thoáng:

– Chị và các cháu dạo này chắc vẫn như thường ? Gớm ! Ở ngoài này Thảo nó cứ than van mãi với tôi rằng nó nhớ chị với lại các cháu ở Sài Gòn... Tôi cũng...

– Đừng có ồm ờ. Thùy là em, là em gái thẳng Tâm đấy.

– Ở...

– Thùy ra ngoài này nghỉ mát.

Công đứng đực người ra ở giữa phòng. Túi hành lý kéo vai gã lệnh hản sang bên, Thảo nhìn bộ điệu lúng túng của Công, anh nói:

– Thay đồ đi – quay sang Thùy – ông này là ông Công. Trung úy Công ở chung phòng với anh. Nó đi biệt phải mới về.

Công cười, giọng cười cởi mở, dễ chịu. Hấn vừa ngồi xuống cạnh Thảo cởi giày vừa nói :

– Chúng nó ngoài này gọi tôi là ông Công, ông Táo cô... Thùy ạ. Thằng này ăn hiếp tôi ghê lắm.

Công rút khăn lông từ trên dây thép, đôi dép cao su lê lẹ xếp ra cửa, tiếng nói vọng lại phía sau:

– Xin phép các cụ nhà cháu đi tắm tý. Mười lăm ngày nay mới tắm. Ở Pleiku trời lạnh tái người...

Thảo im lặng nhìn Thùy. Anh cảm thấy ngượng. Thùy cúi mặt, tay nàng vuốt đều đặn trên mái tóc của Sơn. Thảo có nén tiếng thở dài:

– Thùy...

– Dạ...

– Dạ...

– Anh – Thảo đằng hắng – Anh xin lỗi Thùy.

Thảo đứng vội lên. Anh vơ chiếc khăn mặt trên đây:

– Anh đem khăn cho Công. Em ngồi đây nhé.

Chờ Thảo đi khuất sau khuôn cửa. Thùy cúi xuống, nàng hôn lên mà bé Sơn. Giọng nàng nhỏ nhỏ nhưng tràn đầy sung sướng :

– Bố mày ghê lắm ! Một tý nữa thì hại đời cô !

*

3

Thảo bị gọi vào phòng Chỉ Huy Trưởng Ph Đoàn khi anh vừa ngủ dậy. Viên hạ sĩ quan văn thư thúc dục:

- Đại úy bảo màỵ lên ngay có việc cần.
- Cho tao đi tắm tỵ.
- Đại úy nói phải trình diện trong vòng năm phút.

– Năm phút ?

– Vâng.

– Mẹ kiếp !

Thảo ngồi xuống so hai chân vào bộ đồ bay. Công nằm ở giường bên cạnh ngao ngán nhìn lên :

– Có ba tê xúc xích gì không ?

– Sức mấy. Tao ít khi mà ba gai lắm.

Công quay mặt vào tường. Cái lưng bóng nháy mồ hôi xoay ra phía Thảo, giọng lè nè :

– Từ hôm “người” đổi về đây dẫn dắt con dân sao mà “người” khó thể. Nhất là đối với mày... Mẹ ! Cứ y như quân hần quân thù mí nhau không bằng.

Thảo lúi húi đi giày. Anh chép miệng

:

– Thế mới là lạ chứ !

Công quay mình lại :

– Mẹ ! Nóng gớm đi thế này !

Gã ngồi dậy :

– Thảo này.

– Gì ?

– Mỗi lúc nó gặp mày. Mặt nó trông khó đăm đăm như sắp đi tiểu trừ cộng phỉ ! Hồi trước, mày có “ duyên nợ” với nó ở phi đoàn nào không ?

Thảo đứng lên, anh đi ra cửa :

– Không ! Đi chỗ khác là cùng chứ...
đếch gì !

Thảo nói xong, anh khép cửa, theo

người hạ sỹ quan vắn thư lên xe díp. Chiếc xe chạy vội vàng, vượt qua đống cát, khói xe khét lẹt. Thảo vỗ vỗ vào nệm:

– Từ từ chú cụ ! Nhà cháu con một lại sắp giải ngũ đây !

Viên hạ sỹ quan nhe răng ra cười. Hai người đã tìm lại được không khí quen thuộc. Thảo hỏi :

– Sao nó ghét tao thế hả Trung ?

Trung – Người hạ sỹ quan, lắc đầu :

– Tao đếch biết – giọng Trung nhỏ và êm – Hồi đi học với mày, tao đã bảo rằng những thằng mắt híp là vua khó chịu mà lỵ.

Thảo nhìn ra hai bên đường Mùa hạ đã đi qua. Mùa thu vừa khởi đầu những ngày buồn bã. Hàng cây bên đường bắt

đầu rụng... Những cành cây khẳng khiu như đã ròn, đứng chờ vờ chờ nhưng cơn gió lớn là rơi xuống. Những trái thông khô rụng trái trên nền cát một màu nâu đậm. Thảo bất chợt thở dài. Anh nhìn theo những đám mây trôi từ phía xa, đọng lại trên đỉnh núi xám.

Thảo hát nhỏ nhỏ bài ca của Cung Tiến :

– Chiều hôm qua lang thang trên đường.

Nhớ nhớ hoài và thấy chán chường

Chiều hôm nay ngồi nhìn mây vương

Có mùa thu vàng bao nhiêu là thương...

Trung vừa lái xe vừa thổi sáo. Tiếng sáo bạt hơi đó làm thành những âm

thanh the thé. Rồi Trung hỏi:

– Con mà về Sài Gòn rồi hả ?

– Ừ.

– Lâu chưa ?

– Hơn tháng nay rồi...

– Thằng bé coi dễ thương đấy... Vợ mà sao ?

– Không biết tha phương cầu thực chỗ nào.

– Nghe thằng Đăng nói vợ mà làm ở Maxim's.

Thảo lạng người như bị điện giật. Một lúc sau anh mới hỏi được Trung :

– Há ? Nó đi làm hả ?

– Ừ.... Nghe nói vợ mà bỏ thằng

Chết gì đó rồi. Ngồi với thằng Đăng nó khóc khi nhắc đến mày.

Thảo thở hắt ra một hơi dài cho đỡ nặng ngực. Anh lẩm bẩm:

– Lại “thuốc” nhau... Súc mấy. Ít khi mà vợ tao nó khóc ở đặng-xinh.

– Biết đâu đấy. Người ta mỗi lúc một khác... Cho xe chạy chậm lại. Rẽ vào lối đi có những tấm vỏ gắt gập ghềnh. Trung hất cằm ra phía trước:

– Quan ba. Người đang đứng đợi kia kho.

Thảo nhìn ra xa. Ở mái hiên văn phòng Chỉ huy Trưởng. Đại úy Thân đang đứng chấp hai tay sau đít miệng ngậm píp. Phong thái ung dung một cách kịch cỡm. Trung bốt chân ga, giọng gã mĩa mai :

– Hôm nọ cụ Tổng Phệ ra bắt tay đại úy nhà ta một phát. Đại úy bèn đi khoe rầm rập mấy ngày liền. Bịa luôn cả một màn cụ võ vai khen là bô giai nữa.

Giọng gã tiếp tục mỉa mai :

– Trông người như mẩu thuốc lá mà cứ thích đẹp giai ! Lạ quá – gã cười lớn – Đau đớn thay trông “Người cứ ủn ỉn như là con heo đất để dành tiền...

Đầu xe vào giữa hai vạch trắng. Trước khi tắt máy, Trung nói một câu cuối cùng:

– Đừng có cãi nhau với nó mà đại đấy.

Thảo chặc chặc :

– Xong rồi. Lát nữa nhớ đợi tao ra phố uống cà phê.

Trung dợm bước đi, nghĩ ngợi gì đó nó quay đầu lại:

– Gì ?

– Nếu quan ba Thân nó nóng, “Người” có sài xể mảy. Mảy ðừng có nổi máu anh hùng Lương Sơn Bạc nhé.

– Yên chí !

– Những lúc mảy ức quá. Tao xin mảy cứ nghĩ như tao là xong hết.

– Nghĩ gì ?

– Nghĩ rằng : Nguyễn xiết chặt hàng ngũ sau lưng người, mặc dù người chỉ ðáng đi sửa xe ðạp hơn là lá tàu bay...

Nói xong Trung cười hình hích. Cái lon Trung sữ của nó phản chiếu ánh nắng chói sáng trên ngực áo, Trước khi quay đi, Trung nhe răng ra ðiều cọt :

– Và một khi người nhất định lái tàu bay, không chịu đi sửa xe đạp thì cứ nhịn không cãi bướng với người ta mới là quân tử. Tao chờ nhá.

Thảo gặt. Anh sửa lại bộ quân phục cho ngay ngắn. Vuốt lại mái tóc và bước từng bước nghiêm chỉnh, khó chịu vào phòng Chỉ huy Trưởng phi đoàn. Đại úy Thân chờ chàng sau cái bàn giấy kenh càng. Ở trên bàn, một khuôn hình cỡ lớn tô màu, trong hình là cảnh đại úy Thân đang đứng giữa đám đông, đứng gần Tổng Thống khăn đóng áo dài cười toe toét. Trên bức tường làm bằng ván ép một cái bằng pi-lốt được lồng trong khung kính treo trịnh trọng giữa những bức ảnh loại phi cơ, nhiều nhất là phi cơ phản lực...

Thảo giơ tay lên chào trong thế nghiêm :

– Trình diện đại úy.

Thân im lặng cảm cúi đọc hồ sơ – thứ im lặng ra cái điều bận rộn. Để cho Thảo đứng chờ một lát Thân ngừng đầu lên :

– Chào anh ! Anh ngồi chơi.

Tiếng ngồi chơi kéo dài trong một thứ âm thanh mĩa mai. Vẫn thứ âm thanh ấy. Thân tiếp – điều thuốc xì-gà vừa được châm, nằm khó nhọc giữa đôi môi dày. Thân nói :

– Anh xin thuyên chuyển ?

– Vâng.

Thảo vẫn giữ thế đứng nghiêm. Anh tiếp :

– Tôi xin trình bày thay Đại úy rõ...

– Khởi... Thân khoát tay, dáng điệu kẻ cả. – Anh khởi trình bày. Tôi đã biết nhiều lý do về cái gọi là trình bày. Chắc lại là phục vụ quá lâu, không được đi du học, không được thăng cấp, không được ban thưởng huy chương, hay là – Thân ngừng lại, cặp mắt híp nhìn lơ mơ lên trần căn phòng gắn máy lạnh, không được đổi sang ngành vận tải để lái C-47... Tôi đã nghe nhiều về những lý do ấy... Tôi không hiểu tại sao các anh cứ có quan niệm khác biệt giữa phi công với khi công? Tại sao các anh không quan niệm đúng đắn hơn về bốn phạm của mình... Trong trường hợp anh, anh có lý do nào hách hơn những lý do ấy hay không?

Thảo nuốt nước bọt. Anh cố giữ giọng nói bình tĩnh :

– Trường hợp tôi không đúng như Đại Úy nói. Lý do chính đáng khi tôi xin

thuyên chuyển là vì tôi đã phục vụ ở đây từ khi ra trường. Nghĩa là từ sáu năm nay. Tôi có con nhỏ ở Sài Gòn...

– Nghĩa là – Thân cười mai mỉa, anh định nói là anh... bận con mọn ?

Thảo thở mạnh cho đỡ tức :

– Tôi không đặt nặng lý do ấy. Tôi muốn nói về sự công bằng...

Thân sửa lại lon Đại úy cho ngay ngắn. Hơi dướn người cho nhóm khỏi mặt ghế, hai tay Thân tỳ lên bàn :

– Há ? Công bằng há ? Ở đây có ai ức hiếp anh đâu. Trong trường hợp anh bị chèn ép, anh có quyền làm đơn kiện tôi. Khiếu nại tôi với Tư lệnh kia mà.

– Tôi muốn nói – Thảo thở dài chán nản – tôi định nói về quy chế phi hành

– Nghĩa là anh đòi hỏi phải cho anh đi. Mà lại đi về Saigon. Đi như thế ai chả muốn đi !

– Cái đó tùy Đại úy. Tôi nghĩ Đại úy cứ việc cho ý kiến vào lá đơn của tôi và chuyển theo hệ thống quân giai...

Mặt Thân hơi đỏ !

– Anh không cần phải dạy tôi ! Lý do tôi gọi anh bên đây không phải vì chuyện anh ở hay đi. Tôi gọi anh lên để cảnh cáo anh về kỷ luật !

Thân đứng lên, hai tay chấp sau lưng, đi lại một lát trong phòng, Thân ngồi xuống ghế dựa lưng cho hơi ngả về phía sau :

– Anh dẫn gái vào cứ xá sĩ quan độc thân. Đóng cửa lại suốt buổi trưa. Để làm gì ? Anh làm gì ?

Thảo cắn môi giữa hai hàm răng cho khỏi xúc động mạnh. Anh nói, giọng trầm trầm :

– Chuyện đó... Từ khi thành lập phi đoàn vẫn xảy ra. Nó tuy ngoại lệ nhưng chúng tôi đã không làm gì để gây tai tiếng cho phi đoàn. Tất cả chúng tôi đều tiếp bạn gái trong phòng. Vâng, cái đó có... nhưng cho tới nay chúng tôi vẫn không làm điều gì quá đáng.

– Như thế nào mới là quá đáng ? Phải đợi các anh tổ chức mở nhà thổ mới là quá hả ?

Thảo nóng bừng mặt. Anh đã làm trái quân kỷ nhưng việc này, ở phi đoàn này, đã bao nhiêu đứa mời bạn gái về phòng. Hoặc những người con gái tự ý đến tìm chúng nó thăm hỏi, trò chuyện. Thế thôi. Chưa có đứa nào xử dụng chỗ

ở như một nơi giải quyết sinh lý cơ mà...

Hình như chưa hả tức. Đại úy Thân đập tay xuống mặt bàn. Giọng nói khó chịu, rủa rới :

– Mấy ông chỉ huy trước làm thế nào tôi không biết. Riêng tôi, khi tôi đã về đây, tôi muốn các anh phải tôn trọng kỷ luật và phải nghe lời tôi, Tự hậu tôi cấm tuyệt để các anh vi phạm quân kỷ. Và anh là người đầu tiên nhận lời cảnh cáo ấy. Anh ký vào đây.

Thân vút tập giấy phạt ra một góc bàn. Thảo đọc được những hàng chữ đánh máy :

“Tám ngày giam phòng vì dẫn gái vào cư xá độc thân. Hành lạc lén lút. Bất tuân kỷ luật. Vô lễ với thượng cấp đã nhiều lần cảnh cáo nhưng đương sự vẫn ngoan

cổ bắt phục tùng. Đề nghị gia tăng tối đa.”

Thảo buồn bã cầm cây bút. Trước khi ký vào giấy phạt. Thảo ngừng đầu lên nói nhỏ :

– Tôi nghi hình như giữa Đại úy và tôi có một hiềm khích nào đó.

– Hả ! Thân mĩa mai – hiềm khích hả ? Tôi mà phải hiềm khích với anh ! Anh muốn nói cá nhân phải không ? Có lẽ anh muốn nói tôi trù anh chớ gì. Hừ ! Ba gai ! Chỉ có tôi mới trị các anh được...

Câu nói làm cho Thảo ức hộc máu mồm. Nhưng anh cố nín. Thảo như thấm lời nói của Trung : Khi người nhất định lái tàu bay, không chịu đi sửa xe đạp thì cứ nhịn không cãi bướng với người... Và Thảo ním cười.

Anh đặt bút xuống viết ngay ngắn, nắn nót : “ Đồng ý, không khiếu nại.”

Đưa trả tấm giấy phạt cho Đại úy Thân, Thảo chào, anh quay ra, tay anh đặt vào núm cửa thì Thân gọi:

– Thiếu úy Thảo

Thảo quay lại. Khoát tay cho Thảo quay vào. Đại úy Thân dẫn giọng :

– Anh vào đây...

Thảo nhẹ nhàng quay vào. Anh giữ thể nghiêm chờ đợi. Thân chột cười tiếng cười nhạt nghe khó chịu, nham hiểm :

– Được rồi ! Có lẽ anh làm khi viết hai chữ “đồng ý”. Phải nói là anh dốt văn phạm, hay ít ra anh cũng cố tình dốt văn phạm. Đồng ý ! Hừ... Trịch thượng lắm ! Khá lắm... Không sao.

Cầm tờ giấy phạt lên tay. Thân xé vụn. Tiếng giấy rách làm Thảo bực mình. Anh chưa biết nói gì thì Thân đã vò nhàu vút vào giỏ rác :

– Thiếu úy về phòng đi. Hôm nay Thiếu úy nghỉ bay. Cứ chờ đây cho đến ngày mai có lệnh mới cho Thiếu úy.

Thảo chào. Mở cửa phòng ra ngoài. Ở một góc phòng, năm bảy thằng bạn xúng xính trong những bộ đồ bay đến gần như hạp. Một thằng hỏi :

– Gay cần không ? Nó chơi mày đòn gì ?

– Chưa biết.

– Thế là thế nào ? Không phạt củ nào à ?

– Không.

Thảo hấp tấp bỏ đi. Anh nhớ đến lời hẹn với Trung. Thảo đi về phía cầu lạc bộ, Trung và Công chờ anh ở một cái bàn trong góc.

Thảo kéo ghế ngồi xuống. Trung hỏi :

– Xong cả chú ?

– Ừ.

– Được tha.

– Bao giờ đi quân trấn ?

Công xoay tròn cái ly trong ấy :

– Chán thấy mẹ !

Trung áy náy, giọng hẳn buồn rầu :

– Tao mặc nhiên lưu ngũ đã buồn. Gặp mấy cha như quan ba Thân thực đúng là khỉ ! Đường công danh của tao

quả thật là tắc tị mẹ nó rồi !

Thảo nhìn ra những mắt lưới, và sự thoát ra, sự nghỉ ngơi chỉ khi nào Thảo cởi được bộ quân phục hay bắt gặp cái chết bất ngờ.

Thảo nghĩ đến đứa con. Hy vọng được truyền chuyện về gần đó đã không thành. Chưa biết tương lai sẽ còn lặn đạn thế nào. Hơn nữa, lá thư của Thùy gửi đến hôm qua làm Thảo băng khu-
âng. Thùy không ra ngoài này dạy học. Thùy viết rằng nàng sợ không dám gặp Thảo nữa, có lẽ Thùy sẽ lấy chồng trong đó và nàng xin Thảo quên nàng. Công nhìn nét mặt Thảo đăm chiêu. Hấn gạ :

– Đi uống tý bia không chúng mày.

Trung hỏi :

– Ở đâu ? Bờ biển hả ?

– Ý kiến hay. Đi.

Công níu vai Thảo đứng lên. Thảo lắc đầu :

– Chúng mày đi đi. Không có tao.

– O... Sợ hả ? Tù thì tù chứ sợ đếch gì.

– Không. Nhưng tao có chuyện buồn. Chuyện của Thùy.

– Thì em đi lấy chồng là hết chú gì. Càng đỡ lo. Vả lại mày cũng đã để nhẹ em rồi. Tiếc nhớ làm gì cho nát đời ra...

– Vẫn biết nhưng...

– Không những gì cả. Hoạc bố về Sài Gòn ngủ với em lần chót. Hoạc khuôn vợ mày ra. Đẳng nào thì cuộc đời cũng đi đong. Cứ tự do kể như là đi đứt !

Trung cười cười :

– Đi với tụi tao đi. Tao sẽ nói cho nghe tại sao đại úy Thân cay cú với mày như thế. Đi...

– Mày bảo sao ? Đại úy...

Công ngắt ngang :

– Đại úy. Hừ ! Hừ ! Ở đây không có Đại úy. Đại úy cái củ xe.... Đi ! Muốn thắc mắc, khiếu nại thì cũng tính sau. Mẹ ! Đến đổi đi chỗ khác là cùng. Cho tao giải ngũ vì lý do kỷ luật tao còn mừng là khác.

Ngồi trên bãi biển, trước mặt là những ly bia sủi bọt trắng phau. Thảo hút từng hơi thuốc lá buồn nản. Hơi thuốc mùi ngai ngái bắt với mùi rượu bia làm miệng Thảo đắng nghét.

Anh nhìn dọc theo bãi tắm. Mùa này đã hết hè. Mùa thu vào Nha Trang bằng những con sóng lớn, những cơn gió lạnh mỏng và êm. Hàng cây bàng đứng giữa hai con đường nhựa, lá úa vàng, vỏ xám xỉt như thân phi cơ sau một lần hỏa hoạn.

Buổi chiều dâng lên chậm chậm từ chân trời xa, chỗ tiếp giáp giữa sóng và mây, những đỉnh núi sáng vàng vọt ở ngọn và xanh thẫm ở lưng chừng.

Nước biển xẫm màu, ngả từ xanh xám sang màu ám đậm. Gió mang hơi nước lạnh, thổi rì rào trong những bụi dương lá trắng lơ lơ vì bụi đường !

Cả ba người cùng im lặng. Mỗi người nhìn một phía. Hình như buổi chiều đem cho họ những ưu tư nhiều hơn là thoái mái.

Từ xa, trên bãi cát đầy rác rưởi và rong khô. Những quân nhân Hoa Kỳ đi từng toán tay cầm chai rượu chia nhau uống từng hơi dài

Một vài người khác, đi cả giày Max, lội xuống nước, đi dọc theo từng đám bọt sóng, đá tung lên giữ cho giọng hát ngêu ngao.

Trung nói trước tiên :

– Hồi tao học ở Hoa-kỳ. Mùa lạnh ở Texas, không đêm nào mà tao không uống rượu... Chúng mày biết không ? Đêm đêm nghĩ đến quê hương tao chỉ muốn về, về, Bây giờ về đây, thích chí được ít lâu tao lại muốn đi. Ở đất nước mình, thời buổi này, ít tiền chán bỏ mẹ !

Công mai mĩa :

– Chú đi Hoa Kỳ bộ mày giàu lắm

sao. Mẹ ! Sáu mươi lăm đồng một tháng, có đi chơi gái ở Tick Toc Club cũng chỉ được hai phát rưỡi là xong ! Cơm và đàn bà mình thềm ngang nhau... Tởm ! Dăm bảy tuần, rủ nhau vượt biên giới Mexico, ngủ lại ở A-cô-Nha thì lúc về trường, thằng nào cũng mua sẵn thuốc trụ sinh cho nó chắc ! Tởm thật...

Trung xì một tiếng, tay nó xoay tròn ly rượu bia :

– Vẫn biết. Nhưng nếu được đi O.J.T một chuyến nữa. Ít ra, ngay bây giờ cũng qua được quan Thân. Ngồi văn phòng làm cho quan, nghe quan nói chuyện cũng đủ bực mình – Trung cười nhạt, giọng hần vẫn mỉa mai. Cả ba đời nhà quan đều ăn nước giếng, nhưng quan cứ thích thành người ăn nước máy. Hê hê... Trong khi những thằng ba đời ở tỉnh ăn nước máy như tao thì... thế này. Thì làm

dâu sai cho những đứa nhà quê.

Nhắm mắt, ngựa cổ thở dài, Trung cay cú :

– Hồi còn đi học, cứ yên chí rằng cái thằng tú tài nó đếch ra gì. Bèn đi chơi quá, bèn tán gái như điên... Vào nhà choang mới thấy cái bằng tú tài nó quý.

Công cười hình hích :

– Lại mặc cảm đây người. Y như là cụ quản Dương. Mà đừng nên cay cú mới phải. Cái bằng tú tài là cái cóc gì. Nó có đánh giá trị mà được với chúng tao đâu.

Trung nhóm dậy, tay nó vẽ những vòng tròn trong không khí, rồi đột nhiên bàn tay ngừng lại, ngón tay trở chỉ vào mặt Công :

– Mày khác. Cuộc đời khác, nghe chưa ! Nếu tao có bằng tú tài đôi. Tao đã xin đi học lớp sỹ quan kỹ thuật rồi, Năm nay tao đã ra trường. Biết đâu đã chẳng có vợ đẹp con khôn. Chả bắt được tý nhà, tý đất !

– Thế mà cứ ra cái điều hiện sinh, cái điều bất cần.

Trung im lặng một lát, đầu nó cúi xuống nhìn mặt cát rồi ngừng lên, giọng nó mơ màng :

– Gần ba mươi tuổi rồi còn gì. Sự nghiệp vẫn chỉ có cái cánh gà treo trên ngực áo. Ra không được ở không yên... Biết buồn bã thế này tao cứ đi quân dịch bốn năm cho nó chắc. Không biết bao giờ mới giải ngũ đây...

– Giải ngũ ra mày làm gì ?

– Chưa biết. Cùng lắm thì đi làm cho Mỹ. Cai cu-ly chẳng hạn.

– Thế thì ở bố nó nhà binh mà lại hơn.

– Vẫn biết... Nhưng tao sẵn mấy chục triệu ký máu giang hồ không biết chi nó vào đâu. Ở mãi Nha Trang thì buồn, mà muốn giang hồ đi Pleiku thì sợ rách. Xin về Sài Gòn thì quan ba Thân phê rằng chưa người thay thế. Ô... Bao giờ mới có người thay thế cho tao.

Uống cạn ly bia, Trung chùi miệng vào cánh tay áo. Hấn tiếp giọng hào hứng hơn :

– Tháng trước đã gạ được một anh, tao tả cảnh Nha Trang thơ mộng quá. Nào biển xanh, trăng sáng, bãi cát trắng phau, hàng thùỵ dương lóng lánh và con

gái đẹp như tiên... Ông ấy mê tí đi, đòi tao năm ngàn sẽ O.K chuyển hoán. Tao chi ngay... Mẹ ! Mất cả chì lẫn chài ! Không biết thằng nào ở Sài Gòn sui khôn sui dại nó cái thằng chết bầm ấy bèn thôi, bèn pha không chuyển hoán nữa. Kèm theo là một lá thư khất nợ đọc ngọt như mía lùi. Chả lẽ lại lấy hai cái vé E Việt Nam mà về Sài Gòn đòi nó năm nghìn !

– Sao không đi máy bay quân sự.

– Gớm ! Năm nỉ được một chỗ phi cơ đi, về cho kịp phép, hèn hẳn đi mất mấy dòng con.

Thảo nghe Công và Trung đấu hỏi chuyện tâm phơ, anh nghĩ đến Thùy. Hôm rời Nha Trang trở về Saigon. Thảo tiễn chân Thùy và con trai ở bến đậu phi cơ dân sự.

Thùy nhìn qua khung kính tròn, nàng giơ khăn tay chấm nước mắt. Bé Sơn vẫy vẫy tay nhìn Thảo ra mỉm cười.

Bây giờ, ở trong ấy. Thùy ra sao nhỉ ? Con anh có còn được Thùy cưng, mỗi lần ra chơi nàng có còn mua kẹo cho hay đã quên rồi ?

Còn Vân, người vợ cũ có thực đã khóc khi nghe bạn bè nói chuyện về anh. Giữa ánh sáng của quả cầu tròn xoay quanh vũ trường, có khi nào Văn thực sự cô đơn, thực sự nuối tiếc đi vắng, nghĩ đến chàng, đến đứa con trai đầu lòng mà khóc những giọt nước mắt chân thành, khóc để rồi cười, bảo rằng khói làm cho cay mắt, và khi ra sàn nháy, đầu tựa vào vai kếp chịu phóng ticket có khi nào Văn mơ ước người đó là Thảo ?

Và anh ở đây, với những khó chịu

nhớ nhúa trong binh nghiệp, vì cấp chỉ huy lắm điều, anh sẽ sống ra sao ? Sẽ xử trí thế nào ? Rồi trong trong lai, những bất hạnh có còn đeo đuổi cuộc đời làm anh khốn đốn.

Chợt Công vỗ vào vai Thảo :

– Cày ! Làm cái gì mà trông “tái nạn” cả người ? Nhớ nhưng vừa thôi chứ kị !

Giọng Công nho nhỏ, đứng đắn, quan theu hơn :

– Bộ... mày thất tình vì Thùy thật đấy à ?

Thảo gạt :

– Tao buồn ! Vì đại úy Thân nhiều hơn vì Thùy. Đời tao đã một lần đổ vỡ tình yêu, nhưng trong binh nghiệp, thì chưa bao giờ cả.

Trung đặt ly bia xuống mặt bàn vội vã, hắn chọt cười nhạt, giọng cười cay đắng, riều cọt :

– Sao mà y cần thận quan tâm đến binh nghiệp nhà mà y gồm thế. Giời đất ơi ! Chứ mà y không biết vì sao quan ba Thân ủng oảng với mà y ư ?

– Không ! Tao đâu có làm gì...

– Nó sắp cưới Thùy !

Thảo ngừng đầu lên, mắt anh mở lớn :

– Ai ? Ai sắp cưới Thùy ! Thân hả ? Đại úy Thân hả ?

– Đã bảo đại úy cái củ xê ! Ở đây không có đại úy, nước ta cũng không có đại úy hủi như thế ? Ủ ! Đại úy Thân, tức là đại Đốc phủ sứ Nguyễn Thế Thân sắp

sửa lấy Thùy – cô nương Thùy – đương kim cô giáo trường công... kiêm cựu người yêu của anh hùng không gian và thiếu úy tàu bay Trần đình Thảo.

Công nhịu mày khó chịu, giọng nói ôn tồn :

– Đứng đắn tý mày ! Mía mai người ta mãi. Nói rõ ràng cho nó hiểu đi...

– Tao nói – Trung uống ly bia vội vàng – tao nói ngay, nhưng tao không nói đứng đắn được.

Thảo sốt ruột :

– Uống in ít chứ bố. Mới uống tý rượu đã say. Nói năng loạn lạc hẳn lên ra cái điều phát ngôn nhân bữa bãi viện...

– Xong rồi ! Ngồi yên mà nghe tao nói. Bố thẳng nào nói láo nhá.

– Khởi thể. Khai tuột ra đi !

Trung nhìn Công, mắt nó lơ đờ, mặt đỏ gay vì men rượu :

– Nhờ anh tý ! Việc này là việc của người ta.

Quay sang nhìn Thảo, giọng Trung trầm trầm :

– Má của quan ba Thân là bạn của mẹ Thùy. Thùy lại là em họ xa lắc của tao, xa đến nỗi chúng tao có thể cho con cái lấy nhau bằng thích, Hiểu chưa đã nào ? Thế thì bà mẹ của Thùy biết nó yêu mà nghe Thảo ! Bà cụ lại biết rằng mà đã có vợ bốn con, mặc dù vợ chồng mà bỏ nhau thì bà cụ vẫn không cho Thùy nó lấy mà...

– Rồi sao ?

– Từ từ... Đừng có nóng ! Cho tao xin tý lửa.

Hút hơi thuốc lá thật dài, thở cho khói bay thật nhanh ra khỏi miệng. Trung nói bâng quơ :

– Trời tối rồi đấy nhỉ !

Im lặng một lát Trung tiếp :

– Giữa khi đó quan ba Thân về họp ở Sài Gòn, quan đem cả tao để làm thằng xách cặp, thảo báo cáo và nhờ mua thuốc lá... Quan trọng gồm. Tao đột nhiên quan trọng chết người đi được ! Giọng Trung vẫn đều đều một cách mỉa mai – Rồi quan ba Thân được mẹ dẫn đi xem mặt Thùy, bà mẹ Thùy cũng thích chí mê toi. Gồm ! Con rể mà là đại úy tàu bay thì... nhất ! Riêng tao, tao phản đối hết mình, phản đối kịch liệt. Câu chuyện

đến tai Thân, nó thù tao từ đấy. Nó chưa đít sút tao đi cũng chỉ vì, hân hạnh thay tao được là anh họ của Thùì !

Thảo cố lên tiếng thở dài.. Anh châm thuốc hút.

Trung nói tiếp :

– Hôm ra ngoài này, trên chiếc phi cơ thổ tả của bọn vận tải, tao bèn chơi đờn ly gián với anh Thân nước giếng nhà ta. Tao bảo rằng Thùì nó yêu mà. Chỉ yêu mà và hình như hai đứa nó cấy nhau rồi. Tao còn khốn nạn dã man hơn, tao bảo : Biết đâu bà cụ chả cuống cuống cho con gái lấy ông, các cụ xưa gọi là đám cưới chạy... thai đấy ạ.... Hê hê... Hê hê ! Từ đấy lão Thân ghét tao như cứt ! Nó điều tra về tận Sài Gòn, khi được lời bảo đảm quyết liệt của bà mẹ vợ tương lai nó mới hoàn hồn. Nhưng nó vẫn cay, tức là

quan ba vẫn đau đớn tấm gan vàng vì cái gọi là buổi trưa mà với Thùy ở trong cư xá, lại hiên ngang đóng kín cha nó cửa...

Công thì thâm hỏi Thảo :

– Này... thế hôm tao sống sộc tao vào, lúc ấy mà với nó đã “gì” chưa ?

Thảo nhè nhẹ lắc đầu. Anh nghẹn và đau như sừng hạch trong cổ họng. Giọng Công đầy ắp ăn năn.

– Biết thế hôm ấy tao không về ! Tưởng như mọi khi chỉ có mỗi một mình mà. Tao nhớ mà... Tao về ngay không kịp hỏi thăm thằng nào về mà tại War-room cả...

Thảo im lặng mìm cười. Anh nhìn Công cảm động. Nét mặt hần ngờ nghech, chất phác, hối hận vì trót dại về sớm, về trước khi Thảo “ấy” được Thùy,

Thảo nói thật nhanh cho qua chuyện :

– Yên chí đi mày. Tao không trách mày đâu. Vợ chồng nó là duyên số cả...

Trung chột búng tay toanh toách, giọng hằn thản nhiên đầy tự tín :

– Duyên kiếp mẹ gì ! Thế này... Tao biết chúng mày còn yêu nhau. Mày về Sài Gòn, đi dẫn Thùy đến thẳng nhà tao. Chìa khóa phòng đây. Để tao đánh điện tín giả vờ ốm cho mẹ tao xô ra thăm... Nhà chỉ có chúng mày làm sao « ấy » được với nó thì làm. Cần thì hiếp, tội vạ đâu tao chịu cho. Hiếp ở nhà tao thì nhất. Xung quanh vườn ruộng, tường cao, bắn chết nhau cũng không nghe tiếng súng... Cứ thế mà làm. Làm xong giả vờ đau khổ báo tin cho mẹ con Thùy biết. Có là gan cóc tía bà ấy cũng chả dám đi thưa... Thưa thì mất mặt. Thà cho con gái lấy mày còn

đỡ chuế hơ. Tao bấy giờ sẽ nhờ mẹ tao nói giúp cho...

Xoay mạnh ly bia trên mặt bàn, Trung hào hứng:

– Đếch cần phải hiếp. Cứ nói ra con Thùy có nhẽ nó đã thích mê đi. Hê hê... Phi công là thần tượng của lòng em mà ly.

Nhìn Thảo bằng cặp mắt thúc dục, Trung tiếp :

– Cứ thế mà làm. Tao giúp mày vì tao không nỡ nhấn tâm để con Thùy nó lấy một người như quan ba Thân. Mày phải lấy nó, bắt buộc phải lấy nó. Lấy như điên và lấy bền bền...

Thảo mím môi suy nghĩ rồi chột hỏi:

– Thế đại úy Thân thế nào ?

– Không cần nghĩ tới người !

Thảo thở dài:

– Tao muốn hỏi đại úy Thân có chơi
bời lăng nhăng nhảm nhí hay không ?

– Sức mấყ ! Ba đời nhà quan ăn nước
giếng pha phèn, gan đâu mà dám chơi
bời !

– Thế thì ðe cho nó lấy Thùy ! Tao
muốn...

Thảo nặn ở cổ. Mắt anh cay cay.
Trung cái kính hỏi ðồn :

– Há ? Cái gì ? Đứa nào lấy đứa nào ?
Đừng có mà quân tử nhà quê !

– Đại úy Thân dù sao cũng khá hơn
tao. Tao không thể ðem cho Thùy hạnh
phúc.

Thảo nói xong, anh vội vàng đứng dậy :

– Công cứ đi chơi với Trung nghe. Tao về phi đoàn bay hộ cho mày vol đêm nay.

*

Thảo rời bãi biển vào phi đoàn. Anh muốn bay – được bay – đêm nay cho quên những phiền muộn. Đối với Thảo, những chuyến bay như những viên thuốc an thần, nó giúp anh quên những buồn bã, những ràng buộc với cuộc đời.

Mỗi khi cất cánh, đem phi cơ lên tới độ cao được đài kiểm soát thông báo, làm bình phi, ngả lưng vào ghế lái. Thảo nhìn xuống quê hương dưới cánh, nhìn những đám mây giang hồ trôi quanh.

Anh cảm thấy anh đã cởi bỏ được những ràng buộc với đời. Tâm hồn Thảo nhẹ nhàng, thoải mái như anh được sinh ra, lớn lên không một vết hằn đau thương nào in trong dĩ vãng.

Những lúc ấy, Thảo như cảm thấy mình là một cụm mây. Cụm mây cứ thế bay lang thang, không dừng lại để thành mưa. Nó cứ thế bay, bay mãi không ngừng. Nhưng khi về. Càng gần phi trường Thảo càng bực bội. Anh biết rằng anh sẽ phải đáp xuống. Phải tiếp tục chấp nhận những phiên toái, những kỷ niệm và bao giờ xuống phi đạo anh cũng hạ cánh với tối đa cánh cản đập thẳng liên tiếp – làm như đang đáp tàu trên một phi đạo ngắn – cho bớt nổi tức bực bâng quơ ẩn ức trong lòng !

Khi bước vào phòng trực, Thảo muốn quay ra nhưng không kịp. Bấy giờ,

ở một góc phòng, đại úy Thân đang ngồi gác chân lên bàn hút thuốc lá. Thân mỉm cười, nụ cười nhẹ, cặp môi mỏng chỉ hơi nhích lên:

– Thiếu úy Thảo ! Vào đây !

Thảo giơ tay chào. Anh bước từng bước nặng nề, Toàn thân Thảo gai gai như có những viên sỏi lẫn trong giày.

Đại úy Thân hất hàm, thân mật một cách kẻ cả :

– Cậu trực hả ?

– Không ?

Thảo định nói : “Tôi tạt vào chơi”, nhưng anh nghĩ đến Công. Đêm nay nó trực nhưng anh đã bảo nó để ca trực cho anh. Giờ này chắc nó đã ngồi nhấp nhồm đấu hót trong vũ trường Đ.K. Anh nói :

– Quên ! Tôi trực thay cho Công.

– Trung úy Công phải không cậu ?

– Vâng.

– Hình như cậu không mặc đồ bay thì phải.

Nói xong Thân mìm cười chế riễu. Giọng hấn thêm mỉa mai :

– Chắc tại nhớ con, nhớ vợ ở Sài Gòn !

Thân cười lớn. Viên sĩ quan trực cười theo. Giọng cười gượng để làm vừa lòng đại úy chỉ huy trưởng. Thảo im lặng. Anh nhìn bộ thường phục đang mặc trên người. Anh biết rằng anh có lỗi. Thảo cố nén bực mình :

– Tôi thay bây giờ Đại Úy.

Anh mở tủ lấy bộ đồ bay. Khi cúi xuống tháo giày, anh nghe tiếng Thân đằng hắng rồi nói với anh :

– Thiếu úy Thảo mấy con rồi nhỉ ?

Thảo tiếp tục cởi giày. Anh trả lời không ngừng lên :

– Tôi được bốn đứa. Đại úy.

– Còn... Thiếu Úy phu nhân ? Chắc vẫn còn đi nháy ?

Thảo nhắm mắt. Anh nuốt nước bọt. Hai tai Thảo nóng hừng hực, bàn tay cởi giày run run, khó khăn lắm Thảo mới rút được chân ra khỏi giày. Anh đứng thẳng người để rũ bộ quần áo bay. Khi giờ một chân xỏ vào bộ quân phục. Thảo nghe Thân cười nhạt. Giọng cười khó chịu vì sự im lặng của Thảo, Thân gõ ngón tay trở lên mặt bàn :

– Tôi đã đề nghị với ông Tư Lệnh cho Thiếu úy đổi về...

Im lặng để cho sự chờ đợi làm cho Thảo hồi hộp, đại úy Thân tiếp giọng nham hiểm :

– Không... Không phải đổi về. Đổi đi mới đúng. Thiếu úy sẽ đi ra Đà Nẵng. Có lẽ Thiếu úy sẽ được ngồi văn phòng. Một loại văn phòng yếm cứ chẳng hạn...

Thảo cố nén tiếng thở dài. Anh đi đến dãy ghế bành ngồi ngả lưng vào ghế. Thân như hài lòng với quyết định ấy, hẳn đứng lên sửa soạn về. Tiếng nói đầy tự tin :

– Từ trước tới nay, đề nghị nào của tôi cũng được chuẩn y. Bởi vì bao giờ tôi cũng thông báo cho cả Phủ Tổng Thống biết. Ông Cổ Nhu với tôi thì gì cũng xong,

Đến trước chỗ Thảo ngồi. Thân búng tay toanh toách :

– Với gánh gia đình nặng nề như thế. Thiếu úy có lẽ sẽ hài lòng khi được ngồi ở văn phòng – giọng Thân đầy chế riễu – nhất là văn phòng yểm cử. Thiếu úy “đồng ý” chứ ?

Thảo nuốt nước bọt. Anh cố nghĩ sang một chuyện khác để khỏi đá vào bộ mặt khả ố trước mắt. Thảo nói :

– Cám ơn đại úy. Đối với tôi thì thế nào cũng xong.

Thân quay ra. Trước khi khép cửa phòng, Thân – đại úy Thân, Chỉ huy trưởng phi đoàn bảo vệ viên sỹ quan trực :

– Để thiếu úy Thảo bao vùng đêm nay. Từ mai trong khi chờ lệnh chuyển, tôi cho phép thiếu úy Thảo được

ngủ bay cho tới ngày đi. Nhớ ghi vào sổ trực khẩu lệnh này nghe chú !

Cánh cửa đóng lại. Thảo như bị ép chặt ngón tay vào kẹp cửa. Anh nhắm mắt, đầu ngả vào tường.

Từ trong màu đen của võng mô. Thảo nghĩ tới một căn phòng quét vôi xanh nhạt, một cái bàn giấy đơn sơ, vài cái máy chữ với những quân nhân da xanh bủng vì suốt ngày ngồi trong căn phòng...

Thảo sẽ ngồi vào đó, ở một góc phòng, trên bàn đặt cái điện thoại cũ. Suốt ngày chờ chuông reo để lo những việc linh tinh nhà cửa, điện nước, tiếp rước VIP, xe cộ, trực gác v.v... Lo lắng, cặm cụi với sổ sách như một viên thư ký.

Thảo nghĩ tới việc anh sẽ làm đơn khiếu nại. Lá đơn sẽ chuyển theo hệ thống quân giai. Bản sao anh gửi thẳng về văn phòng tư lệnh.

Nhưng Thảo lắc đầu một mình. Anh đã thăm bộ Tư Lệnh nhiều lần, vài ba thắng bạn anh đã làm việc ở đây.

Thảo nghĩ tới viên tư lệnh già, cầu an, muốn giải quyết mọi việc một cách cho xong thì thôi, Thảo cũng liên tưởng tới những sĩ quan cao cấp, những người lên lon nhanh và dễ dàng qua những canh bạc. Những người cả ngày chỉ nhìn sang phủ Tổng Thống chờ có việc gì tranh nhau làm lấy điểm...

Nhưng thế, trước một tình trạng như thế. Hơn nữa, với địa vị một đại úy mật vụ của Thân. Đề nghị của hấn có giá trị như một quyết định từ trung ương, và

những lá đờn khiếu nại của Thảo chỉ là một trò cười...

Thảo thở dài. Anh mở mắt nhìn ngắm khuôn mặt hiền lành hơi giảo quyết một chút của viên sỹ quan trực đêm nay. Gã đang ngồi tần mẩn lau lại cái lon thiếu úy cho thật bóng.

Chợt hấn ngừng lên nhìn Thảo, con mắt đây ấp thương hại một cách hài lòng:

– Mày bị đạí úy chơi hơi nặng kí.

– Ăn thua gì.

– Nghe nói ông gạt tên mày ra khỏi danh sách phi hành vì lý do mày có khuynh hướng thân Cộng. Trong bản đề nghị thuyên chuyên tao đợc đợc có câu rằng : Để tránh một trường hợp đáng tiếc có thể xảy ra như vụ hai tên phản nghịch Cử và Quốc.

Thảo cười. Tiếng cười thực sự đau đớn. Anh gấn giọng :

– Thôi ! Có phi vụ nào chưa mà ?

– Có lẽ sắp. Ngồi chơi soi nước đó đi.

Ngắm nghĩ một lát, viên sỹ quan trực ngừng lên, giọng nói của hắn xúc động :

– Thảo này. Mà có nghĩ như chúng nó không ?

– Nghĩ gì ?

– Chúng nó bảo tao hèn. Chúng nó bảo tao chi thích lấy điểm với đại úy Thân. Có thằng nó gọi cái lon của tao là lon mạc chược.

– Để ý làm gì đến những cái chuyện ấy.

– Nhưng... Tao nói thật mà nghe.

Gia đình tao đông lắm. Vợ tao nó lại không ra gì. Nó đầy đọa tao đủ thứ xung quanh vấn đề sĩ diện và tiền tài. Nó muốn tao phải vượt lên cao hơn. Nó muốn tao phải giàu hơn...

– Tao hiểu...

Giọng Thảo buồn buồn tiếp :

– Và mày yêu vợ mày. Mày có thể là đã hèn vì vợ con mày. Chúng nó còn hèn hơn mày nhiều. Mày thì hèn mấy tý...

– Nhưng.... Tao phải nói thật để mày hiểu rằng cái vụ mày đi Đà Nẵng không phải vì tao. Mặc dù lúc này mày thấy đại úy Thân ngồi nói chuyện với tao...

Thảo cảm thấy thương hại cho gã bạn đồng ngũ. Anh nhìn bộ quần áo bay của gã với đủ súng, đao, đạn và những cái huy hiệu thật tươi và thật rõ. Anh nói:

– Tao có bao giờ nghĩ đến đâu. Thôi đi. Mà còn trẻ, còn yêu đời hơn tao nhiều. Đừng nghĩ nhảm nữa.

Nói xong Thảo ra ngoài hiên ngồi trên bực cửa. Phi trường ban đêm thật bao la. Trước mặt Thảo, bóng tối tràn ngập, rộng mênh mông như mặt biển. Thảo cảm thấy anh thật sự bé bỏng trước khoảng rộng của phi trường ban đêm. Thảo nghĩ đến lúc anh sẽ cắt cánh, phi cơ, sẽ vào sâu trong màn đêm này. Mắt hút vào bầu trời đặc quánh màu đen. Một mình trong phòng lái, giữa không gian bao la kia, số phận Thảo rồi sẽ thế nào...

Thảo ngồi băng khuâng như thế thật lâu. Anh không biết anh đã hút bao nhiêu điếu thuốc. Nhưng khi rút điếu thuốc cuối cùng, và bao ném vào vệ cỏ. Chưa kịp châm lửa thì có tiếng gọi anh

sau lưng. Thảo quay lại, viên sĩ quan trực nói nhỏ :

- Có phi vụ cho màỵ.
- Ở đâu.
- Khe Sanh. Chúng nó đang công đồn...

Thảo theo viên sĩ quan trực vào phòng. Trong khi sửa soạn đồ bay. Thảo hỏi :

- Đứa nào bay với tao
- Lệnh đại úy Thân bảo màỵ bay một mình. Có thẳng nữa nhưng nó bệnh...

4

Thảo mở cửa biệt thự. Khoảng sân rộng mờ lối làm Thảo hơi ngần ngại. Anh nhắm mắt lại một lát cho quen với bóng tối. Thùy khép nép đứng bên lo lắng hỏi:

– Chết ! Sao anh lại dẫn em về nhà anh Trung ?

– Nhà đi vắng hết.

– Còn bác gái...

– Mẹ Trung hả ? Bà cạ ra ngoài ấy hai hôm nay rồi. Trung nó đau nặng lắm.

Trả lời xong Thảo mỉm môi cho khỏi cười. Theo đúng kế hoạch của Trung. Trước khi bị thuyên chuyển ra Đà Nẵng. Thảo xin phép về Sài Gòn để thu xếp việc nhà. Đại úy Chỉ huy Trưởng phi đoàn hầu như không thể từ chối. Khi ký vào giấy phép, Thân – đại úy chỉ huy trưởng – khó chịu nhìn lên, giọng hằn trích thượng, đe dọa :

– Tôi đồng ý cho Thiếu úy nghỉ bốn ngày trước khi ra đây làm thủ tục rời căn cứ... Nhưng, tôi cần lưu ý với Thiếu úy rằng gia đình Thùy đã đồng ý cho tôi với nàng thành hôn. Thùy cùng không phản đối quyết định ấy. Giọng Thân hằn học hơn. – Bởi thế, tôi muốn rằng về Sài Gòn anh không nên làm phiền Thùy !

Thảo lẩm bẩm ba chữ “làm phiền Thùy”. Anh nhớ đến bộ mặt khó chịu của đại úy Thân, tự nhiên Thảo xoay người lại khép cửa rồi ôm chặt lấy Thùy. Anh hôn nàng thật đắm đuối. Khi rời môi Thùy, Thảo nói :

– Cái hôn này để tặng đại úy Thân.

Thùy đập tay vào vai Thảo. Bàn tay nàng giơ lên dí vào trán người yêu :

– Tội anh nặng lắm đây.

Thảo cười. Anh dắt Thùy đi qua khoảng sân rộng. Anh lại nhớ đến câu nói của Thân : Tôi muốn anh không nên làm phiền Thùy !

Làm phiền ! Mẹ kiếp. Hơn thế nữa chứ. Làm phiền thì nước mấu gì !

Thảo loay hoay mở cửa. Anh tiếp tục

với ý nghĩ thích thú khi trở về Sài Gòn và dẫn được Thùy đến đây. Có lẽ ở ngoài Nha Trang quan ba Thân lo lắm. Có thì gã sẽ về Sài Gòn không biết chừng. Mẹ kiếp ! Có về thì cũng hết giờ rồi ! Nghe Thảo lảm bảm, Thùy ngừng lên hỏi nhỏ :

– Anh nói gì anh ?

– Không.

– Em mới nghe mà.

– Anh định bảo rằng anh yêu em – giọng Thảo ranh mãnh – nhưng sợ nói ra nó nguội đi mất !

Thùy cấu mạnh vào lưng Thảo :

– Anh thì lúc nào cũng tếu.

Thảo choàng tay ôm ngang lưng Thùy, kéo nang sát vào anh hôn nàng lần

nữa Làm phiền. Hừ. Hơn thế nữa ấy chứ lý!

Thảo tra chìa khóa vào cửa. Anh xoay một vòng, mở cửa, bật đèn.

Hai người đứng trước căn phòng rộng thênh thang. Thùy sợ hãi đứng nép vào người Thảo :

– Em sợ quá.

– Sợ quái gì. Vào đây em.

Thảo nắm tay Thùy bước nhanh qua phòng khách.

Đến trước cửa phòng ngủ Thùy đứng dừng lại :

– Không. Anh kỳ quá.

Thảo dõ dằn :

– Vào đây nằm nói chuyện thích hơn.

– Không. Ra ngoài kia nói...

Thảo quay phắt người lại. Anh nhắc bổng Thùy trên tay. Nàng vùng vẫy chống cự.

Xong ! Thảo thì thâm diệu với Thùy :

– Bây giờ em đã hoàn toàn thuộc về anh. Anh muốn nói với em một chuyện. Anh không muốn đi ra Đà Nẵng một mình. Em đi với anh. Em phải đi với anh...

Thùy im lặng. Nàng không biết phải trả lời Thảo thế nào. Thẻ xác của nàng đã trao cho Thảo. bây giờ trước quyết định bất ngờ như thế nàng bối rối, nàng lo âu rồi òa lên khóc.

Những giọt nước mắt nóng hổi chảy trên vai, luồn xuống lưng làm cho Thảo chột cảm thấy anh liêu lĩnh. Thực liêu lĩnh khi làm Thùy trở thành đàn bà rồi quyết định đem Thùy sa Đà Nẵng với anh. Rồi đây tương lai, hai đứa sẽ thế nào ? Số lương ít ỏi của một sỹ quan hạng tốp ngồi văn phòng có đủ gia đình anh hay không. Có lẽ không rồi. Thời buổi này, yêu nhau đã tốn kém rồi, lấy nhau, lo lắng được cho vợ cho con đầy đủ không phải là chuyện dễ. Nhất là nếu vô phúc tồn âm đức cứ thỉnh thoảng vợ lại biểu diễn ốm đau, chữa đẽ.

Thoáng trong một giây Thảo nhớ lại những thằng bạn phi công đã lập gia đình. Những buổi sáng chúng nó bơ phờ vào phi đoàn lăn quay ra ngủ trong phòng nghỉ, ngủ hối hủ, ngủ hung hăng trước khi nhận lệnh đi bay. Hối ra thì là

cả đêm hôm trước nó phải thức để dỗ dành, săn sóc đứa con đau ốm cho vợ nó ngủ dưỡng thai !

Rồi những chiều tan sở, một vài thằng phi công tay xách nách mang những miếng gỗ thùng, khệ nệ đứng đón xe đi nhờ ra phố. Chúng nó đem gỗ về nhà để những ngày nghỉ hì hục đóng bàn học cho con. Có thằng tâm sự nó nhặt gỗ về để đóng chuồng nuôi gà :

– Gà ở đây đắt gớm lên đờc. Vợ tao mua không lại mấy con đi bán ba hay các Mỹ phu nhân. Mới hỏi giá bao nhiêu? Con mẹ hàng gà nói thách tám trăm, chưa kịp trả thì một em đờc son phần nào nùng đã xía tám trăm ra nhặt đi rồi. Ấy thể là vợ tao ngơ ngác Kỳ này, tao đóng chuồng nuôi lấy. Nhỡ có thềm thịt gà thì cứ việc soi. Vợ con mình tiền ít, lấy cái đểch gì mà cạnh tranh lại đờc với

bọn gái giang hồ vợ Mỹ... Phải không?

Thường thường thì Thảo đồng ý hoàn toàn. Một đôi khi anh giúp bạn chuyển gỗ lên xe rồi hỏi :

– Hồi xưa hình như mày hay cười những thằng nhặt gỗ thùng đem về nhà...

– Thôi ! Những ngày xưa thân ái, xin trả lại trăng sao. Nhắc đến tao đau lòng lắm...

Bây giờ, sau phút ái ân với Thùy. Nằm với nhau trong căn phòng rộng. Hai thân thì áp với nhau quấn quít. Những giọt nước mắt Thùy làm ướt hẳn một bên vai trần. Thảo nghĩ tới bạn bè mà đâm ra lo lắng.

Chợt Thùy ngồi dậy. Thảo say đắm ngắm thân hình đều đặn của người yêu rồi hỏi :

– Không ngủ sao em ?

Thùy buồn bã lắc đầu. Nàng bặm môi, mắt đỏ hoe mòng mọng, Thảo thương xót dỡ dành :

– Nằm xuống đây em.

Thùy nhẹ gỡ tay Thảo ra. Nàng im lặng khóc. Sự im lặng chịu đựng của Thùy làm cho Thảo khó chịu. Anh nhắm mắt, thở dài :

– Em không phải lo gì cả. Trước hay sau thì chúng mình cũng sẽ lấy nhau mà.

Thùy lại khóc nức lên. Giọng nàng nghẹn ngào, đứt quãng :

– Gia đình em... Trời ơi ! Mẹ ơi !... Con khổ thế này...

Thùy tiếp tục rên rỉ, khóc lóc, tay nàng lùa vào trong mái tóc vò rối, hậm

hực, quần quai. Thảo giữ Thùy nằm im.
Anh cố nhỏ nhẹ dỗ dành.

– Thôi em. Thôi em. Anh xin em...
Nằm im đi. Nín đi. Mọi việc đâu còn có
đó.

– Không ! Anh... Trời ơi !Anh làm
em khổ như thế này.

Thảo đâm ra bực mình. Giọng anh
cố nói ngọt ngào :

– Anh nhận. Anh nhận rằng anh yêu
em. Anh muốn chiếm đoạt em...

– Anh không yêu. Anh đừng nói anh
yêu.

Thùy tiếp tục khóc lớn hơn :

– Anh không yêu em ! Anh chiếm
đoạt, anh phá hoại đời em để anh trả
thù...

– Trời ơi ! Mẹ ơi... Trả thù ! Tại sao em lại có thể nói như thế được.

– Anh muốn trả thù Thân ! Phải không ? Có phải anh phá đời em để trả thù sự đổ kỵ, sự trừng phạt của Thân đối với anh không ?

Thảo bực bội vùng dậy. Anh nghiêng răng :

– Anh không trả thù nó. Có thể rằng khi dẫn em về đây. Trước khi ân ái với em anh có ý nghĩ ấy. Nhưng sau đó, sau khi đã thực chiếm đoạt thể xác em rồi. Anh cảm thấy anh đã có trách nhiệm. Anh không phải là hạng sở Khanh. Hơn nữa, anh có thể sở Khanh với ai thì được nhưng không thể khốn nạn được với em...

Thảo ôm vội Thùy vào lòng. Những

giọt nước nóng hổi dàn dựa trên mặt Thảo. Thùy nhìn mặt chàng. Tự trong thâm tâm Thùy cảm thấy một nỗi sung sướng nhẹ nhàng vì Thảo khóc. Nàng nuốt nước mắt hỉ mũi, chùi tay vào góc nệm rồi ôm lấy đầu Thảo cho ép vào ngực mình.

– Em xin lỗi. Em xin lỗi anh...

Thảo kéo Thùy nằm xuống mặt nệm. Anh với tay tắt đèn :

– Ngủ đi em..

Thùy lắc đầu:

– Em phải về. Máy giờ rồi hả anh ?

Thảo với tay nhặt cái đồng hồ trên bàn ngủ. Kim dạ quang chỉ mười một giờ. Giọng Thảo đầy ắp tiếc rẻ :

– Mới mười một giờ !

Thùy hốt hoảng vùng dậy :

– Chết ! Em phải về.

Nhìn cặp mắt Thảo như dân vào thân thể mình, Thùy quơ chiếc áo rách, chân nàng qua xuống nền gạch tìm đôi dép.

Thảo đặt bàn tay lên bụng Thùy :

– Một năm nữa...

Thùy gạt tay Thảo ra. Nàng nhón chân đứng lên :

– Em đi tắm. Anh đưa em về nghe.

Nàng vút chiếc áo rách lên mặt Thảo. Giọng Thùy bẽn lẽn:

– Nhắm mắt lại đi anh !

Thảo cười. Hàm răng chàng trắng bóng khiến Thùy quay vội ngay đi :

– Anh xấu lắm nghe.

Rồi nàng hấp tấp vào phòng tắm. Còn lại một mình Thảo. Anh với tay tắt đèn. Điều thuốc được đốt lên đỏ rực. Hơi thuốc như theo từng gân máu luân lưu khắp thân thể. Trong sự mệt mỏi thú vị của thể xác. Thảo chợt cảm thấy một sự lo âu mỗi lúc một trải rộng ra trong lòng. Đầu óc Thảo loay hoay với ý nghĩ rồi chàng và Thùy sẽ ra sao. Gia đình Thùy liệu có chấp nhận chàng vào gia tộc, hay sẽ kiện cáo lôi thôi ?

Thảo cảm thấy bực mình vì hành động của chàng. Niềm hối hận mỗi lúc một làm cho Thảo muốn vò, xé một vật gì trong tâm tay.

Nhưng khi Thùy mở cửa phòng tắm. Ánh sáng hắt ra một khung vuông và bóng nàng in trên nền nhà, một thân thể

gọn gàng thì Thảo lại cảm thấy óc anh như trắng xóa.

Thảo vùng dậy anh bước vội đến khung ánh sáng ấy. Anh xô vào ôm chặt lấy Thùy. Nàng lo sợ :

– Anh ! Đừng anh ! Kỳ quá !

– Không !

– Em khóc ghen !

Và Thùy vùng chạy ra ngoài. Nàng đóng ập cửa lại :

– Tắm đi anh, rồi còn về.

*

Hai người đi từng bước chậm rãi trên vỉa hè. Ánh đèn rọi qua kẽ lá rung rinh từng ô kỷ hà vàng vọt trên mặt đường.

Thảo im lặng đi bên Thùy, nhìn mãi xuống đường theo dõi nhịp rung động của bóng lá, đôi khi Thảo chợt cảm thấy rằng mình và Thùy đang đi trên những bất trắc, tan vỡ nào đó. Ý nghĩ ấy theo đuôi Thảo cho đến khi ngừng lại trước cửa nhà Thùy ! Khi anh choàng tay qua eo Thùy.

Hai người sắp hôn nhau trong bóng tối thì cửa bật mở.

Ba Thùy đứng chống nạnh nhìn ra. Giọng ông mai mỉa, cay đắng :

– Chào cậu. Các cháu vẫn mạnh chứ?

Thùy tái mặt. Nàng nép vào tường. Thảo cố giữ bình tĩnh nhưng hai đầu gối anh hơi run. Ba Thùy cười gằn :

– Cậu nghĩ thế nào khi bỏ bốn đứa con để dụ dỗ con Thùy ?

Thảo nghiến rằng để cố giữ im lặng.
Ba Thùy bủ môi :

– Thế nào ? Sao cậu im ? Sao cậu câm như hến ? Thùy. Mà chỉ cho cậu Thảo nói đi !

Thùy tiến vào khung cửa đầy ánh sáng, giọng nàng nghẹn ngào :

– Ba ! Hà tất Ba phải..

Ba Thùy dướn người về phía trước, bàn tay vụt tát mạnh vào mặt Thùy :

– Đồ đĩ ! Cơm không ăn đi ăn cút. Cút vào nhà !

Thùy ôm lấy mặt. Cái tát quá mạnh làm cho nàng đập va vào tường.

Thảo bước tới, anh đỡ lấy Thùy. Giọng Thảo nhanh và chắc nịch :

– Thưa bác cháu yêu Thùy !

– Câm ! Tôi cấm cậu không được nói đến nó. Nó đã hứa hôn với đại úy Thân. Nó là bông hoa có chủ. Tôi, cả gia đình này không bao giờ để cho cậu bước qua ngưỡng cửa này đâu. Hừ... cậu đã lợi dụng tình bạn của thằng Tâm, cậu đã phỉ nhổ vào cái chết của nó để tán em gái nó. Tôi nói thực cho cậu biết, cậu đừng bao giờ mơ tưởng đến lòng thương hại của tôi. Cậu đừng bao giờ tưởng bở ! Cái thứ người như cậu không đáng quét nhà, lau xe cho cái gia đình này. Cậu hiểu chưa ? Cậu đã hiểu chưa ? Đồ nhà quê ! Khốn nạn !

Thảo quay vội đi. Anh nuốt nước hột. Cổ anh khô đắng. Máu chạy rần rật trong đầu.

Tiếng quát của ba Thùy nổi lên :

– Đứng lại đã !

Thảo quay lại. Anh ngừng mặt nhìn thẳng vào mắt ba của Thùy. Ông cụ cười nhạt :

– Nhìn đi ! Cậu nhìn cho kỹ mặt thẳng già này đi ! Nhìn kỹ đi rồi bước ! Nói cho cậu biết ! Chỉ một tiếng nói của tôi là cậu tù rục xương hoặc là ra mặt trận !

– Thưa bác...

Thảo định nói thêm nhưng Thùy lên tiếng, âm thanh sũng nước mắt :

– Anh ! Anh về đi anh.

– Anh không về. Anh cần nói để ba...

– Ai là ba ? Ai thềm là ba của cậu ! Hừ ! Con gái tôi đến kỹ sư, đến bác sĩ hỏi

mà tôi còn đuổi cổ chúng nó đi. Cái thứ cậu..

– Vâng ! Cháu biết...

– Anh !

Thùy lão đảo đến cạnh Thảo. Nàng khóc nức lên. Má Thùy hằn đỏ năm vết ngón tay của cái tát phũ phàng :

– Anh ! Em xin anh về đi !

Thảo nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Thủy, Thảo nhìn vết tay in lên một bên má Thủy.. Nỗi giận hờn đến với Thảo thật nhanh. Anh bước sấn tới, đứng dưới bức rèm, Thảo ngừng mặt lên nói với ba Thùy :

– Thưa bác. Cháu biết phận cháu hèn. Cháu biết rằng cháu không được may mắn làm rể trong gia đình bác..

– Dĩ nhiên ! – Ông bố Thủy cười nhạt
– Không phải không may. Thừa cậu, cậu phải nói rằng không đáng !

– Vâng ! – Thảo bình tĩnh tiếp, chưa bao giờ anh cảm thấy bình tĩnh như thế. – Vâng ! Thừa bác cháu không đáng lấy Thù...

– Chắc chắn thế rồi !

– Nhưng bác nghĩ coi, Thù sẽ lấy ai ? Lấy người nào khi Thù đã yêu cháu...

Ba Thù cắt ngang. Giọng ông ngọt ngào, thứ ngọt ngào của một người nham hiểm đã giận đến cực độ :

– Yêu cậu. Thế ra nó yêu cậu. Nhưng thừa cậu – Giọng ông thêm mỉa mai – Nhưng nó là con gái tôi. Nó phải nghe tôi khi lấy chồng. Và người chồng của nó, thừa cậu, là chỉ huy trưởng của cậu,

là người có thể tống cổ cậu vào quân lao không cần lý do. Hơn nữa, đại úy Thân có quyền bắn cậu giết cậu như một con chó mà không hề gì vì là người của Phủ ...

Thảo vẫn ngọt ngào buông nhẹ từng câu :

– Cháu biết ạ. Một người quan trọng như thế, oai quyền như thế chắc chắn sẽ không bao giờ lấy vợ của thuộc cấp. Bởi vì thưa bác chúng cháu đã...

– Cậu nói rằng yêu nhau đấy phỏng !

– Dạ không, cháu và Thùy đã lỡ ngủ với nhau rồi !

5

Thảo hân hoan đặt rổ cau tươi lên mặt bàn. Những trái cau xanh mướt, vỏ căng như muốn nứt nẻ. Mầu xanh thẫm của cau làm nổi bật sắc xanh pha vàng của những tập trâu không to lá.

Thảo vươn vai cho đỡ mỏi. Anh đến cạnh tủ, đếm một lượt những chai chè bọc giấy bóng đỏ. Tự dưng Thảo mỉm cười vu vơ. Cưới vợ! Lạ thật, gần ba mươi tuổi, bốn đứa con mà Thảo vẫn cảm thấy niềm vui dạt dào khi đứng xem những “đồ phụ tùng” của quả phù tang.

Thảo cũng liên tưởng đến Thùy, giờ này chắc nàng bận rộn vô cùng. Bận rộn nhưng không có một niềm vui như Thảo, khó chịu nữa là khác vì sự dằn vặt, nói mát của gia đình nàng !

Bỗng Thảo cảm thấy một vòng tay nhỏ nhắn ôm choàng lấy hông, rồi tiếng con anh reo mừng:

– Ba ! Con đi học về !

Thảo quay lại. Anh nhìn con, cặp mắt nó đang dán vào những quà cưới. Nó hỏi :

– Tết hả ba ?..

– Không ! Ba sắp...

Thảo định nói : Ba sắp cưới vợ ! Nhưng nín kíp. Tự nhiên Thảo ngượng. Nổi ngượng ngừng vô cớ làm cho anh

bối rối. Đứa con anh vẫn vô tư, nó mân mê những trái cau tươi :

– Trái gì hả ba ? Cà na phải hông ba ?

Thảo khở sở trả lời :

– Không ! Cau con ạ !

– Cau làm gì ba ?

Lúng túng một lát Thảo mới nghĩ ra câu trả lời :

– Cau để ăn trầu. Bà nội ăn trầu.

– Bà ăn nhiều quá ba hé ! Ba mua cho bà nội hả ?

Mẹ Thảo từ nhà sau đi ra. Bà cụ khó chịu ra mặt. Từ hôm Thảo nói ý định của mình với mẹ, anh cảm thấy mẹ anh không hài lòng.

Thảo hỏi mẹ một câu cho có chuyện

để hỏi :

– Mẹ giữ một ít cau để ăn trâu nhé ?

Bà cụ hơi trề môi, giọng chanh chua mai mỉa :

– Thôi ! Tao ăn thì bao nhiêu. Anh cứ xếp cả vào mà đem sang nhà gái !

Thảo cố nén tiếng thở dài :

– Mẹ ạ !

Bà cụ đi ra đến cửa, nghe tiếng Thảo gọi, bà đứng lại quay đầu vào hỏi :

– Gì cơ ?

– Con muốn thưa với mẹ một chuyện.

Bà cụ quay vào, ngồi xuống ghế. Thảo đứng cạnh bàn, tay anh mân mê những trái cau tươi, bé Sơn dựa lưng vào tường, hai chân nó bắt chéo vào nhau, mắt mở

to nhìn bố. Thảo bảo con trai :

– Con lên lầu chơi đi con.

Chờ con đi khỏi, Thảo nói với mẹ :

– Con lấy Thùy mẹ có buồn phiền gì không ạ ?

– Không ! – Bà cụ nhìn ra đường – Anh đã lớn rồi. Năm bảy vợ chín mười con rồi. Anh muốn thế nào thì muốn. Tôi có buồn phiền thì cũng có can dự gì đâu...

– Mẹ nói thế tội nghiệp cho con. Mẹ muốn gì thì mẹ cứ nói ra. Con làm được thì con làm, có bao giờ con cãi lời mẹ đâu.

Bà cụ thở dài, hơi thở mệt mỏi chán nản của người biết rằng những lời mình nói ra sẽ không ích lợi gì :

– Tao chỉ tức vì bên đó chúng nó khinh khỉnh với tao. Tao đến chơi để bàn về chuyện cưới xin hôm nọ, thằng bố nó dám hỗn, dám bảo rằng nó thí cho tao con Thùy.

– Mẹ để ý làm gì đến những cái vặt ấy. Họ ỷ họ giàu ... Con lấy Thùy chứ có lấy họ đâu !

– Sao lại không để ý !

Bà cụ đứng lên, trước khi đi bà nói :

– Anh lớn rồi, anh muốn lấy vợ thì tôi lo cho được đến đó thôi. Lấy nhau rồi hai vợ chồng anh ở riêng, no đói có nhau chứ đừng làm phiền tôi nữa...

Thảo ngồi đặng người sau câu nói của mẹ. Anh cảm thấy mắt mình mờ lẹ, những giọt lệ nóng hổi rơi dài trên má. Thảo lấy tay quạt ngang.

Bé Sơn ở trên lầu chạy xuống, nhìn Thảo :

- Bố khóc hả bố ?
- Không bố có khóc đâu...

Thảo ôm con vào lòng :

- Con có thương bố không con ?
- Có... Con thương bố nhiều thế này này.

Đứa bé dang hai tay ra thật rộng. Nó tiếp :

- Sao bố khóc hả bố. Bà nội la bố hả ?
- Không... bụi bay vào mắt bố đấy.

Bé Sơn chạy vụt xuống nhà. Nó đem cái ly, ở trong đựng vài ngụm nước :

– Bối bụi mắt vào đây đi bố, lần trước con bị bụi vào mắt bà nội cho con bụi mắt vào đây... Hết liền...

Thảo thở ra một hơi thật dài, cổ họng anh nóng, nước mắt cứ thế trào ra. Anh ôm con vào lòng, giọng Thảo nghẹn ngào :

– Con có nhớ mẹ con không ?

– Có... Mẹ đi đâu mà mãi không về... Có phải mẹ đi đẻ em bé không hả bố ?

– Không....

Thảo chùi nước mắt vào vai áo của con :

– Con có muốn mẹ khác hay không ?

– Mẹ khác là gì cơ bố ?

– Là.. Là người – Thảo lúng túng

một lát – Là người sẽ về ở với bố để săn sóc cho con. Cô giáo Thùy đó... Con có thương cô giáo Thùy không con ?

– Có...

– Bố sắp lấy cô giáo Thùy con ạ.

Đứa bé đăm chiêu, mắt nó nghếch lên nhìn trần nhà, Thảo hồi hộp chờ đợi câu nói của con. Anh không hiểu nó đang suy nghĩ điều gì... Chợt nó nhìn vào mắt Thảo :

– Lấy cô giáo hở bố ?

Thảo lo lắng:

– Ừ.

Đứa con hỏi :

– Lấy là gì cơ ?

– Là... cưới cô giáo con về ở với bố.

– Ở như là mẹ ý hả ?

Thảo nuốt nước bọt, anh gật đầu thay cho một câu trả lời. Anh nhìn con, dụi mặt vào tóc con, Thảo nói như nói với một người bạn :

– Bố thương con... Bố không muốn con khổ... Bố muốn ở với con như thế này mãi... Nhưng bố sợ cô đơn, bố sợ những đêm một mình một giường... Bố hèn yếu, bố tham lam, bố ích kỷ nữa... Bố không thể hy sinh cả cuộc đời bố cho con, bố phải lấy cô giáo con chỉ vì bố không thể nào chịu đựng được cuộc sống lẻ loi mãi mãi... Con... Bố không ghét bỏ con đâu. Bố sẽ thương con mãi.. Con có hiểu bố không con...

Nước mắt Thảo dàn dụa. Anh tiếp tục dụi mãi vào áo đứa con. Đứa bé đứng im. Hình như nó linh cảm được rằng bố

nó đang buồn. Nó mân mê cái nút phéng. Mắt nó cúi xuống nhìn nền nhà.

Chợt có tiếng gõ cửa. Thảo mệt mỏi nhìn lên. Chợt anh đứng bật dậy. Bé Sơn ngõ ngàng một lát rồi reo :

– Mẹ..

Người đàn bà xinh đẹp cúi xuống nhìn con, nhìn thúng trâu cau đặt trên bàn. Thảo đã ra nhà sau rửa mặt. Anh bước lên nhìn người vợ cũ diêm dúa trong chiếc áo dài may bằng một loại vải đắt tiền, nhìn những nữ trang chói sáng, lấp lánh trên cổ tay nàng, bàn tay đặt trên mái tóc đưa con trai, lùa vào từng chân tóc nó vuốt ve trìu mến.

Thảo muốn nói, bất cứ nói câu gì nhưng anh nghẹn cứng. Cảm xúc như chẹn lấy yết hầu làm cho Thảo ngộp thở

vì diễn biến đột ngột xảy ra với anh, vì sự lo lắng cũng có...

Vân kéo ghế ngồi. Nàng nhìn mặt con. Hình như Vân cũng không mở đầu câu chuyện khi gặp lại người chồng đã có với nàng bao nhiêu là kỷ niệm. Cũng có lẽ vì nàng cảm thấy xấu hổ vì sự phản bội của mình hoặc vì quá xúc động khi gặp bé Sơn, đứa con trai kết tinh của những ngày tháng thật hạnh phúc thật êm đềm những ngày yêu Thảo, ở với nhau thực sự vì tình...

Nhưng rồi Vân ngừng lên nhìn Thảo, giọng nàng cố giữ cho bình tĩnh nhưng vẫn hơi run :

– Em nghe mẹ nói anh sắp cưới vợ...

– Ừ.

– Nghe nói anh lấy cô giáo nào đó phải không anh ?

Thảo ngượng ngùng gậ đầu. Anh không còn cảm thấy giận Vân vì sự phản bội của nàng. Anh bỗng thấy mình khờ khạo, lúng túng vì sự thản nhiên hay ít ra cũng cố tình thản nhiên của người vợ ngày xưa. Vân tiếp , lần này giọng nàng hơi tàn nhẫn và mỉa mai :

– Em dẫn ba đũa về thăm anh nhưng gặp mẹ ở đầu ngõ. Mẹ dẫn chúng nó đi ăn chè. Với lại...

Vân đặt tay lên thúng trâu cau:

– Để xem anh có cần em phụ giúp gì không trong đám cưới bạn rộן này.. ?

Thảo cố nở một nụ cười gượng gạo:

– Có quái gì mà bạn với rộן. Làm cho qua quít..

Vân vẫn giữ giọng nói mỉa mai, cay cú :

– Sao lại qua quít. Cưới vợ là quan trọng lắm. Nhất là lại lấy cô giáo..

Nàng ngừng lên mỉm cười, cũng một nụ cười gượng nhưng đầy diều cợt :

– Làm cho qua quít phải tội chết...

Thảo bắt đầu bực mình vì giọng nói của Vân, anh đứng dựa vào tường, giọng anh hơi xẵng :

– Em không cần phải mỉa mai. Sự tan vỡ này, việc xảy ra ngày hôm nay không phải lỗi ở... tôi ! Ngày xưa, nếu ngày xưa em đừng nông nổi, em đừng đứng núi này trông núi nọ, nếu em còn ở với tôi thì đâu có xảy ra những cảnh như thế này... Hơn nữa...

Vân khoát tay, nàng chận ngang lời
Thảo :

– Anh đừng nói nhiều với em. Anh cũng đừng dở giọng hắt hủi em. Em đã biết lỗi em rồi. Em đã cực khổ nuôi một đàn con cho anh đi lấy người khác. Như thế chưa đủ hay sao ? Như thế anh chưa bằng lòng hay sao ? Hay là anh muốn em tâm thường như những người đàn bà khác ? Anh muốn em sẽ dẫn cả bốn đứa con đến dự đám cưới của anh với con đó chắc ?

Thảo chột dạ. Nỗi lo sợ vẫn vơ bắt đầu trở thành những bản khoản làm Thảo bối rối. Anh im lặng chịu đựng. Sự im lặng nhẫn nhịn như một lời yêu cầu Vân đừng dở ra những trò ma tịt trong đám cưới của anh với Thùy.

Vân nhìn Thảo, con mắt từng trải sắc

bén như đợc đợc nổi lo âu của chàng Pi-lốt cao kêu đang lo sợ. Nàng gật gù, giọng Vân trở nên kẻ cả :

– Nhưng anh cứ yên tâm ! Em không thuộc vào loại đàn bà ghen tuông lắm lắm. Mặc dù em là vũ nữ thật đấy nhưng chưa chắc cô giáo nhà anh đã bén gót chân... Chả qua..a – giọng Vân đột nhiên buồn bã – chả qua cũng là duyên số cả...

Thảo đứng câm như hến. Anh biết rằng tốt hơn hết là cứ im lặng chịu đòn. Nói ra một câu gì bây giờ nhỡ chạm vào tự ái của Vân, với sự liễu lĩnh của một vũ nữ nhà nghề, nàng dám phá đám cưới của Thảo một cách tận tình làm cho anh ê mặt. Thảo bỗng nhiên cay đắng khi nghĩ rằng nếu anh không yêu Thùy, không cưới Thùy thì chả bao giờ anh phải khép nép, lo sợ như hôm nay khi đứng trước mặt Vân.

Rồi Vân đứng lên, nàg dắt bé Sơn ra cửa. Nhưng nàg đứng lại, quay mặt hỏi :

– Còn thằg Sơn thì anh định thế nào ?

– Anh đem nó theo ra ngoài ấy...

Vân lắc đầu, giọng nàg giải quyết :

– Không ! Không bao giờ em để cho nó chịu cảnh dì ghẻ con chồng. Em đem nó về ở với em...

Thảo bước đến gần Vân. Mắt anh nhìn thằg vào mắt nàg :

– Chúng mình đã giao ước với nhau khi em bỏ anh đi lấy người khác. Bé Sơn là thuộc quyền anh nuôi dưỡng nó...

Vân gay gắt :

– Nhưng hồi đó anh chưa lấy ai. Hồi đó anh còn ở một mình...

Thảo đuối ! Anh không còn biết bám víu vào lý lẽ nào để giữ lại bé Sơn. Anh lúng túng một lát rồi mới nói được một câu :

– Em không tốt ! Em..

– Anh bảo thế nào mới là tốt ? Em thương chúng nó. Em bỏ thằng cha giàu sụ để làm mọi nuôi con mà anh chưa bằng lòng hay sao. Anh còn muốn đòi hỏi gì đây ? Anh còn muốn em phải thế nào ?

Mặt Vân tái xanh, môi nàng xám hẳn lại vì tức giận, vì cả sự ghen tương khi biết Thảo lấy Thụy. Vân biết rằng nàng còn yêu Thảo, tình yêu trở lại rục rĩ trong lòng Vân từ khi Vân đã ở với một người

đàn ông khác, giàu thật, sung sướng thật nhưng gã không thể bằng Thảo ở bất cứ phương diện nào trừ những tiện nghi vật chất.

Bởi thế, Vân đã đợi chờ sự tha thứ của Thảo, đã mong Thảo trở về gặp nàng tiếp tục mối tình tan vỡ. Vân tin tưởng rằng với bốn đứa con Thảo sẽ chịu thua, sẽ như những gã đàn ông khác thương con mà tha thứ cho nàng những lỗi lầm...

Vân nuốt nước bọt, nàng cảm thấy mình đã thất bại, đã bị con Thùy nào đó chiếm mất tình yêu của Thảo. Nàng chỉ là một người thừa đối với Thảo, nhất là khi Thảo đã yêu Thùy. Vân chớp mắt cho đỡ chóng mặt rồi nàng nói :

– Anh cứ tiếp tục công việc cưới hỏi của anh đi. Nhưng em muốn rằng trước khi làm đám cưới anh sẽ cho em được

gặp cô Thùy... Mà anh không cho gặp thì em cũng phải tìm để gặp.

Thảo bối rồi, hai tay anh đặt lên thúng trầu cau mà tưởng như đang cầm trong tay những bất hạnh. Chúng sẽ đến lúc nào ? Sẽ phá vỡ mối tình của Thảo với Thùy chăng ?

Vân nhìn chồng. Con mắt có đuôi của nàng hơi nheo lại, lần này giọng nàng trầm hẳn xuống, nỗi buồn như thấm vào đầu lưỡi, theo từng tiếng nói thốt ra cùng lúc với nước mắt rơi lã chã trên cặp má hồng vì son phấn :

– Anh cứ yên tâm mà tiếp tục sự tìm kiếm hạnh phúc của anh. Em không tầm thường đến nỗi phá hoại hôn nhân của anh đâu. Em sẽ đứng ngoài, đứng thật xa với những đứa con để mừng cho anh

tìm được một đời mới với người anh yêu thương.

Nàng lau nước mắt nghẹn ngào :

– Em biết rằng em có lỗi ! Em biết rằng hy vọng được anh tha thứ sẽ không thành. Em trở lại nhưng trở lại quá chậm. Cô giáo ấy đã đến trước em, đã choán vào nỗi trống trải, cô đơn của anh...

Vân khóc, tiếng khóc nàng cố nén nhưng không nổi, cứ thế theo nhau tức tưởi.

Thảo hít vào một hơi dài. Nước mắt Vân làm cho cho Thảo xúc động. Anh muốn ôm lấy nàng vào lòng vuốt ve mái tóc, dỗ dành như khi hai đứa mới lấy nhau. Đầu Vân sẽ gục vào vai anh, nước mắt nóng hổi của nàng sẽ làm ướt vai áo và Thảo hôn lên cặp mắt mặn chát ấy...

Nhưng bây giờ, giữa hai người đã có Thùy, đã có những năm xa cách, những năm mà thời gian đã làm nhạt dần đi nhiều thương nhớ, nhiều xót xa để đặt Thảo và Vân ở mỗi người một cuộc sống lẻ loi, riêng tư và khác biệt.

Tay Thảo nắm chặt, bóp mạnh vào từng trái cau tươi, mắt anh nóng nóng rồi cay, rồi Thảo ứa lệ. Tiếng khóc tức tưởi của Vân càng lúc càng làm cho Thảo đau đớn, nổi đau đớn vì thương cho nàng, thương cho anh và nhất là những đứa con mắt đen, kháu khỉnh, thơ ngây không biết những gì đã xảy ra giữa hai kẻ sinh ra chúng nó.

Khi Thảo bước lại gần Vân thì nàng quay lưng lên gác. Thảo đi theo. Vân đứng lại ở cầu thang chờ chồng. Nàng vẫn tức tưởi khóc, cặp vai thon nhỏ run run từng chập theo tiếng khóc. Rồi giọng

Vân đau đớn đến tột cùng, nó bật ra như một lời kêu cứu tuyệt vọng :

– Anh !

Nàng ôm lấy Thảo, áp má vào ngực chàng. Thảo bối rối, bàn tay anh buông xuôi. Anh muốn nhắc lên ôm gọn lấy thân thể của của Vân nhưng không hiểu sao anh lại e ngại, như lo sợ rằng nếu ôm lấy Vân, siết chặt lấy nàng và hôn lên cặp mắt mặn chát nước mắt ấy thì anh sẽ mất Thùy.

Vân ôm chặt thêm, nàng dụi mặt vào vai Thảo.

Nàng khóc âm thầm. Bàn tay bầu lấ những nếp nhăn của lớp vải dày Thảo đang mặc :

– Anh ! Anh bỏ em thật sao anh ? Anh không tha thứ cho em đưóc sao

anh? Em yêu anh ! Em chỉ yêu anh. Anh!
Anh nghĩ đến em, nghĩ đến con nghe
anh !

Vân tiếp tục nói trong tiếng khóc :

– Em có lỗi ! Em xin anh tha cho em.
Em khổ lắm. Em khó có thể một mình
nuôi con nếu không có anh bên cạnh !
Anh !

Thảo ứa nước mắt. Dù sao thì giữa
Vân với Thảo đã có nhiều kỷ niệm, thì
tình nghĩa vợ chồng vẫn làm cho Thảo
cảm thấy một niềm đau đớn tột cùng
đang càng lúc càng làm anh bối rối, xen
lẫn với cảm giác thỏa mãn khi thấy Vân
trở lại tìm anh, khóc lóc và van xin sự trở
lại ở với nàng và những đứa con.

Nghĩ đến con Thảo bỗng thương
cho Vân hơn, những đứa con sinh ra

với những sự chịu đựng đau đớn nghèo khó của Vân, của người đàn bà này đang khóc, đang ôm lấy chồng để mong chồng nghĩ đến nàng ...

Rồi từ hình ảnh những đứa con nhỏ dại, Thảo ôm lấy Vân, dìu nàng từng bước lên lầu.

Khi lên hết những bậc thang, tiếng gọi tên anh thật hãi hùng từ dưới vẳng lên làm Thảo quay đầu nhìn xuống.

Thùy đang vịn tay vào tường ngừng đầu nhìn lên mắt nàng mở to, tròn xoe kinh ngạc...

Thảo đẩy Vân ra nhưng vòng tay nàng vẫn ôm chặt lấy chàng. Vân khóc to hơn. Nàng lơ mơ nhìn thấy ra người con gái mảnh mai trong chiếc áo dài nội hóa đứng lặng người ở chân cầu thang nhìn

lên. Linh tính như báo với nàng rằng người đứng dưới đó là Thùy. Thùy ! Thùy ! Tên Thùy lúc này đối với nàng như một lưỡi dao cứa từng vệt chảy máu trên da. Vân xoay mạnh gót chân, kéo Thảo quay mặt ra phía sau rồi mới buông chàng ra để đứng chặn lối xuống, giọng Vân gay gắt :

– Cô hỏi ai ?

Thùy im lặng cay đắng. Thảo nắm lấy vai Vân kéo nàng lệch sang bên để lấy lối xuống, Vân nghiêng răng hất mạnh vai cho tay Thảo tuột ra, giọng nàng lớn hơn :

– Cô hỏi ai ? Hỏi nhà tôi phải không?

Vân gằn mạnh ở hai chữ “nhà tôi” để coi như Thảo là người đang ở với nàng. Rồi không đợi Thùy kịp có phản ứng,

Vân gọi lớn :

– Sơn đâu ?

– Gì má ?

– Lấy khăn ướt cho ba mà y rửa mặt rồi rót nước mời... khách ! Nhanh lên con không ba la đó...

Bé Sơn hý hửng làm ngay. Nó nhìn lên chiếc khăn treo cao tít trên dây suy nghĩ cách lấy...

Thảo qua những bối rối chợt thấy bực bội, khó chịu vì vẻ lịch lã, từng trải của Vân đã làm cho Thùy yếu đuối đứng rũ như người kiệt sức ở chân thang. Thảo vừa định nói thì Vân đã chặn ngang :

– Anh đi nằm nghỉ đi anh. Để em xuống tiếp khách rồi lát anh xuống...

– Cô... Cô không thể thế được !

– Sao không ? Bộ em không là vợ của anh ư ?

Giọng Vân hạ xuống thật nũng nịu, thật êm đềm, âu yếm :

– Anh nghỉ một chút đi. Em đã ba30 anh nghỉ mà anh không nghe !

Ngón tay nàng dí vào vai Thảo, coi như Thùy không có mặt ở đó giọng Vân dịu cợt đầy thương yêu :

– Cứ thấy em là anh...vợ vẫn !

Nàng xoắn lại áo quần, vuốt lại mái tóc rồi vui vẻ tiếp :

– Con cái cả đống mà còn... cứ... Anh kỳ quá !

Thùy phải nhắm mắt lại khi thấy Vân mỗi lúc một âu yếm Thảo, sự âu yếm với những chủ đích để cho nàng thấy rằng

giữa Vân và Thảo không còn chia cách, không còn giận hờn.

Thùy quay vội ra ngoài. Nàng phải vịn tay vào tường cho đỡ chóng mặt. Nàng nghe mơ hồ có tiếng Thảo gọi :

– Thùy ! Thùy !!

Thùy chớp mắt cho nước mắt khỏi mòng mọng cay trong võng mô. Nàng nhìn bé Sơn đang hỳ hục kéo lê chiếc ghế đặt dưới cái dây thép để leo lên lấy chiếc khăn mặt ướt.

Nỗi giận hờn, cay đắng xáo trộn mãnh liệt trong lòng nàng. Nó quay cuồng trong từng thớ thịt, nhào lộn thành một vật nặng chặn ngang ngực, làm dồn dập hơi thở và Thùy bước nhanh ra cửa.

Nàng nghe tiếng Thảo gọi tên nàng.

Nghe mơ hồ như trong một giấc mơ mỗi
mệt hã hùg...

6

Saigon, ngày... tháng... năm...

Anh của em.

Khi viết những giòng chữ này cho anh, emn hoàn toàn bình tĩnh, sự bình tĩnh hiếm hoi đã xảy đến với em trước khi rời bỏ thành phố để ra đi.

Vâng, lát nữa, chỉ hơn một giờ đồng hồ nữa, chuyến bay sẽ đưa em đi đến một nơi mà dĩ nhiên anh chẳng bao giờ biết

được.

Ngồi ở trạm hàng không, em viết cho anh thư này, em đã cố tình đến sớm hơn mọi người để có đủ thì giờ viết cho anh. Bởi vì em lo sợ rằng nếu viết ở nhà, nhìn những cảnh vật xung quanh em sẽ không đủ can đảm để ra đi, để xa anh nữa !

Anh Thảo của em.

Ngày em ở nhà anh ra về, thoạt đầu em tưởng rằng em sẽ lướt thắng được nghịch cảnh để bắt chập tất cả hầu ở với anh, coi chị Vân như một người xa lạ.

Nhưng rồi những ngày tháng tiếp theo, nghĩ lại em mới thấy rằng em sẽ thất bại, thất bại chỉ vì em yêu anh nhiều quá. Tình yêu bao la không gì so sánh được và cũng chính vì thế em phải xa anh. Xa anh để được giữ trọn vẹn hình ảnh đẹp đẽ của

anh trong lòng em, một thứ hình ảnh thân tượng không vẫn một vết bản nào.

Cũng chính vì thế mà em tránh mặt anh, không cho anh gặp trong những lần anh đến tìm. Không phải vì em đã hết yêu anh mà chỉ vì em yêu anh nhiều quá, em ghen với mọi người và muốn chiếm hữu anh độc nhất cho em...

Anh,

Khi em chọn sự ra đi, thực ra em chỉ mong rằng anh đã kiếm tìm được hạnh phúc, rằng anh sẽ xây dựng lại được cuộc đời đở vớ của anh với chị, phải chăng chị đã quá đau khổ khi trở về từ ánh sáng của vũ trường và cầu mong sự tha thứ của anh.

Em cũng đã nghĩ đến việc xây dựng với anh một hạnh phúc trên những đở

võ, nhưng phải chăng, một sự xây dựng như thế đã là quá sớm và quá phũ phàng, nhất là đối với một người đàn bà như chị Vân đã và vẫn còn yêu anh nhiều hơn cả những khi chị bỏ anh ngày trước.

Bởi thế, em đã quyết định ra đi, em ra đi không phải vì muốn hy sinh hạnh phúc của anh, không, em vẫn tâm thường như những người con gái khác, em đi chỉ vì em muốn tìm sự thanh thản cho lòng mình.

Có thể rằng trong khi bối rối như lúc này, những giòng chữ em viết đã thực sự quanh co, không khúc chiết rõ ràng được, dù như thế em vẫn tin rằng anh hiểu em và biết đâu, đọc thư này rồi anh cũng chẳng hiểu em gì cả.

Một điều duy nhất em mong đợi ở anh là anh hãy ở với chị, lo cho những đứa bé lớn lên. Còn em, xin anh coi mỗi tình của

*chúng mình như một kỷ niệm đẹp đẽ mà
thôi,*

*Anh cũng chẳng nên tìm em làm gì,
bởi vì chả bao giờ anh tìm được em cả.
Em không nói đến cái chết đâu, nhưng em
muốn nói rằng em sẽ không bao giờ chấp
thuận sự tìm kiếm của anh. Xin anh hãy
để cho em yên thân và lo cho những đứa
con anh. Đó là điều mà em tin tưởng rằng
anh sẽ vì em mà làm được.*

Em

THÙY

Thảo đặt lá thư xuống bàn anh nhìn
ra ngoài khung cửa, phi đạo chói nắng
rực rỡ những chiếc phi cơ đứng bình
thản trên bến đậu.

Thảo không dám nhìn lâu, anh quay đầu lại nhìn đống giấy tờ lắt nhắt trên bàn, tiếng máy chữ gõ đều đặn từ bốn góc phòng, ròn và đều như những hạt mưa rơi gõ trên mấy tôn.

Như thường lệ. Thảo đặt lá thư vào trong bao ny-lông, để trong ngăn kéo cạnh tấm hình bán thân của Thùy.

Tự nhiên Thảo bâng khuâng, anh nhớ đến người con gái bất hạnh ấy giờ này không biết nàng ở chỗ nào. Có nhớ đến anh không và có bao giờ hối hận vì việc ra đi đột ngột của nàng...

Thảo đóng ngăn kéo, rời văn phòng, anh cẩn thận dặn người thư ký:

– Ông Tá có hỏi bảo tôi xuống câu lạc bộ nghe anh.

– Thiếu úy...

Người thượng sĩ vắn thư đứng lên :

– Thiếu úy cho biết về vụ đường sữa ra sao để tôi đánh công điện trả lời.

Thảo chán nản :

– Đường sữa gì anh nhỉ ?

– Đường sữa của Hoa Kỳ tính gửi cho các ấp xung quanh phi trường.

– Nhận mạnh đi chữ lỵ. Anh trả lời rằng mình sẵn sàng nhận.

– Nhưng mình chưa có nhà kho Thiếu úy.

Thảo lại bị đặt trước một tình trạng bối rối. Anh đã gặp tình trạng như thế này không biết bao nhiêu lần kể từ khi đảm nhiệm chức vụ của một sĩ quan bàn giấy.

Những công việc hành chánh rắc rối, nhiều khê, những hình thức đã được đúc khuôn qua hàng loạt sử vụ văn thư XYZ v.v... làm cho Thảo bực mình như nuôi con mọn...

Thảo đi loanh quanh trong phòng. Anh đứng lại bên cửa sổ, những chiếc phi cơ đậu bình thản chờ đợi... Thảo bâng khuâng tiếc nhớ những lần leo lên phòng lái, làm INT Check, ra taxiway rồ máy, cất cánh...

Những lần phi cơ vào mục tiêu, đạn cày mặt đất, bom phủ lên những mái lá và lửa cháy hùng hực dưới cánh tàu...

Tay Thảo đặt lên vuốt ve khung cửa, anh có cảm tưởng như mình đang cầm Stick sửa soạn vào phi đạo không gian.

Người hạ sĩ quan thân mật tiếp :

– Hay là mình nhận rồi gửi bên nhà kho Quân tiếp vụ Thiếu úy ?

Thảo gật gù, mắt anh vẫn không rời những chiếc phi cơ đậu trên Parking :

– Tùy anh. Gửi đâu cho khỏi vót khỏi mất là chu rồi.

– Thế còn vụ ông tá muốn ưu tiên mua ba chục ký đường ?

– Ông ấy muốn thì chiều cho ông ấy sướng !

Nói xong Thảo cười nhạt :

– Mà nếu anh không thích thì phớt đi. Tội vụ đâu tôi chịu. Cứ bảo rằng Tá thì cũng ăn theo một khẩu phần đúng như Quân tiếp vụ quy định.

Người hạ sĩ quan văn thư cười theo, giọng hần mai mỉa :

– Súc đầu ! Thuốc nào mà tôi dám ..

Hai người nhìn nhau, bốn con mắt đều chan chứa cay đắng riều cọt. Thảo nói trước :

– Chắc ông ấy dạo này cặp được một em bán chè . Em dụ chàng mua đường chăm chỉ quá.

Đi ra phía cửa Thảo nhắc lại nhân viên :

– Tôi sang phi đoàn 579. Có gì gọi dùm nghe bồ.

Rời khỏi văn phòng giới hạn vì bốn bức tường loang lổ, rời bàn giấy, rời tiếng máy chữ, tiếng chuông điện thoại và hàng đồng giấy tờ vạt vạnh... Thảo đứng

trước Parking bao la. Anh vươn vai, hít một hơi dài, thoáng trên bầu trời thật xanh, thật cao những vệt khói trắng của phản lực cơ độnɡ thành những vệt dài ẻo lả như một dải lụa. ..

Thảo nhìn đồng hồ : Mười một giờ ! Có nửa tiếng nữa anh sẽ rời phi trường – căn phòng nhỏ bé chật chội – để về nhà, lũ con sẽ vây xung quanh và Thảo sẽ phải trả lời gian dối về những chuyến bay – không có – khi chúng hỏi anh..

Nghĩ đến con, Thảo rưng rưng buồn, chúng nó vẫn yên chí bố chúng vẫn đượ bay bổng, chúng nó hãnh diện và kính phục khi nhìn bố trở về, mặc dù sự trở về thật đều đặn, đúng giờ giấc theo tiếng còi tan sở...

Thảo nghĩ đến Vân giờ này chắc nàng đang nấu bếp – căn bếp chật bắn

sình lầy khói bốc cao và quanh quẩn nóc nhà không biết chui ra ở đâu !

Mặt Vân đỏ hồng, mắt cay xè vì khói, những giọt nước mắt cay khói sẽ trào ra... Tự nhiên anh thương cho vợ. Người vợ tuy tội lỗi ngập đầu nhưng đã cố gắng ra khỏi những mắt lưới cám dỗ, trở về với chồng, con và tay chân rời son phấn lụa là để dính liền với chảo với song...

Thảo thở một hơi dài khi trí óc miên man gợi nhớ trong anh hình ảnh của Thùy. Không biết giờ này nàng ở đâu và làm gì...

Chợt một bàn tay đặt lên vai Thảo :

– Ôi giời ơi ! Sao mà khó thế !

Thảo quay lại, anh thấy Quân xúng xính trong bộ đồ bay hàm răng hắc trắng bóng, môi hồng tóc đen mun khuôn mặt

đẹp trai như một tài tử xi-nê. Anh nhìn bạn thật kỹ con mắt đầy ắp những ước ao. Quân hỏi tiếp :

– Làm cái thá gì mà quần trùng áo dài, lon lá đeo tùm lum phát khiếp thế này ?

– Tao làm văn phòng.

Quân thộn mặt ra vì ngạc nhiên :

– Cái gì ? Mà làm gì ? Văn phòng à ?

Thảo buồn rầu gật. Quân lo lắng :

– Bị thương hả ?

Thảo lắc đầu giọng anh chán nản :

– Bị đại úy Thân sút về đây.

– Thế mà không bay bổng nữa à ?

Thảo lắc đầu, anh cười, nụ cười

không biết thảm hại đến đâu. Nụ cười làm cho Quân xót xa :

– Uống quá... Mà mà phải ngồi văn phòng. Mẹ kiếp. Điên lên được chứ y... nhỉ ?

– Cũng chả sao... Nó quên đi hết.

Nói dối bạn xong. Thảo cố giữ vẻ tự nhiên :

– Mà làm gì đây ?

– Tao tặng phái cho phi đoàn.

Ngần ngừ một lát. Thảo hỏi Quân :

– Có gặp Thùy không ?

Mắt Quân tròn xoe :

– Thùy không ra ngoài này với mà à ?

Thảo cay đắg lắc đầu. Quân tiếp :

– Sao thế ? Bọn mà làm đắm cưới rồi cơ mà. Tao nhận được thiệp mời nhưng sức mắy mà về.

– Thùy đi rồi. Đi trước ngày cưới hai hôm. Tao không biết Thùy bỏ đi đầu... Một tí nữa thì tù, vì gia đình Thùy kiện cáo tùm lum.

– Kiện ! Hách nhỉ ! Thời buổi bây giờ mà còn kiện !

Lặ cái mũ kê ra sau gáy. Quân ngừng nhìn bầu trời đầy nắng :

– Nóng ghê... Thế mà ở đầu ? Cư xá độc thân hả ! Cho tao ở chung với há.

– Tao ở ngoài phố với gia đình.

Thảo nói thật nhanh cho Quân khỏi hỏi thêm :

– Vợ với bốn đứa con tao ra đây cả rồi.

Quân gật đầu. Hấn nhìn xuống mũi giày, mặt thoáng vẻ buồn phiền, rồi ngừng lên :

– Hạnh phúc không ?

– Tạm đủ dùng.

Thảo đặt tay lên vai bạn :

– Đồ đạc đâu ? Đem về ở với tao cho hết công tác. Vắng chúng mày lâu cũng buồn buồn...

Quân bần khoản ra mặt. Hấn mím môi suy nghĩ thật lâu rồi bằng lòng :

– O.K. Ở đâu thì cũng vậy.

Thảo dắt Quân trở lại văn phòng, đi dọc theo hàng cây xơ xác. Thảo buông nhẹ từng câu :

– Nhà chúng mà y mà sướg... Đòi tao, từ khi vào ngòì ở vãn phòng càng ngày nó càng chán mòn đi mất. Nhiều khi cái tác phong thư lại nó thấm vào động tác mình mà không biết...

Quân riểu cọt :

– Như bây giờ chả hạn... Hai tay người đút vào túi, mắt nhìn xuống mặt đường. Chắc người đang nghĩ cách nào để trả lời một núi vãn thơ.

Ngừng lại trước vãn phòng làm việc của Thảo. Quân nheo mắt :

– Không gian tuy lớn rộng nhưng nằm trong bàn tay người... Vãn thư ! Hê hê... Chết mà y nhé !

Thảo cảm cúi bước vào. Anh nhìn bạn đang riểu cọt.

Thảo cảm thấy khó chịu vì sự đùa rỡ của Quân. Nhưng Thảo hiểu rằng tất cả những phi công trẻ đều ghét việc văn phòng, và một thằng nào đó khốn nạn bị đẩy vào ngồi làm sổ sách, giấy tờ, bao giờ chúng nó cũng buồn...

Thảo ngồi xuống ghế, nhìn đồng hồ : 11 giờ 30 phút. Anh cảm thấy kim giây nhiều lúc không chạy. Thảo bực bội mân mê đoạn giây điện thoại. Quân đến bên, hấn ngồi chệch một bên mông lên cạnh bàn, nhìn quanh rồi gật gù :

– Ngồi văn phòng cũng thú.

Thảo im lặng. Quân cầm lấy điện thoại quay số, áp ống nghe vào tai :

– Alô... Phượng hả ? Phượng đấy hả ?

Hấn đặt điện thoại xuống cầu nhàu :

– Em đi vắng... Mẹ ! Lại tếch đi với ngài cố vấn nào đây... Chưa biết chừng mới xa nhau sáu tháng đã có một anh hùng không gian khác nhanh tay hơn bê em đi mất.

Rất vô tư như một cậu học trò, Quân kể lể :

– Sáu tháng trước gặp em ở Câu lạc bộ phi đoàn. Bốn mắt nhìn nhau không nói một câu... Dăm dít ít lâu em đâm ra mê mình mới nhận chứ...

Thảo nhìn đồng hồ : 11 giờ 25. Giọng Quân vẫn hào hứng :

– Đem em đi Mỹ–Khê, non nước vài lần... Chưa kịp trắng hoa nở nhụy thì đã bị xách về đơn vị gốc... Gớm ! Hôm tao đi, em tiễn chân ra tận bến tàu bay, em khóc như mưa như gió. Em còn tặng khăn tay,

khăn bông... Ra cái điều “thiếp trong khung cửa, chàng ngoài chân mây...”

Quân vươn vai đứng lên :

– Và bây giờ nàng ra sao nhỉ ?... Về, mà...

Thảo lại nhìn đồng hồ. Chỉ còn ba phút nữa là mười một giờ rưỡi. Anh ngần ngừ. Quân dục :

– Cháu nhanh đi. Tao đói khiếp lên rồi...

Ra tới cửa Thảo đứng lại. Anh dặn người hạ sĩ quan văn thư :

– Lo đun vụng đường sữa cho xong nghe bố.

Quân cười sáng sặc :

– Đường với chả sữa ! Ồi giời ơi...

Mày hỏng mất rồi Thảo ạ. Loay hoay, lảm cẩm cứ như là một chị đàn bà...

Thảo bực mình anh nói hơi to :

– Thôi đi ! Tao có muốn thế đâu khỉ !

Lần túi móc ra chiếc chìa khóa, lích kích mở khóa chiếc Mô-by-lết cũ, Thảo buồn bã phân trần :

– Chưa biết bao giờ tao mới được đi bay. Trong khi đợi ngày mai tươi sáng ấy tao đành phải... thế này !

Anh leo lên đạp máy. Tiếng máy nổ dòn làm Thảo nhẹ nhõm :

– Nhiều hôm nó đéch nổ. Sửa bỏ mẹ đến một giờ về ăn vội tí cơm rồi lại học tốc chạy vào... Mẹ !...Như con chó !

Quân đứng im. Sự túng thiếu, đạm bạc của bạn làm Quân bậg khuâng.

Chợt chàng hốt hoảng :

– Bỏ mẹ. Túi đồ tao còn để ở trạm tiếp liên.

Thảo đã ngồi sẵn trên yên, anh thân mật :

– Nhẩy lên đi. Tao đèo ra cho nhanh không thì ti hút...

Quân bám vào sau xe, người xiên bên nọ, vẹo bên kia :

– Mô-by-lết khó ngồi quá... Nhanh lên mà... Bao nhiêu tiền ăn tao để trong đó cả...

Chiếc xe nảy tung lên khi vượt qua những vũng nước bùn tạt sang hai bên bắn văng vào những bức tường kẽ đầy những khẩu hiệu hoan hô, đả đảo...

Quân la như cháy nhà :

– Chậm chậm chứ bồ. Lái Mô-by-lết mà cứ như lái tàu bay.

Thảo bớt ga, lòng anh hậm hực bâng quơ, nổi buồn lại theo nhau làm lòng Thảo như trùng hấn xuống một vùng đen thẫm chập chùng.

Quân vẫn vô tư đùa cợt :

– Đang lái tàu bay, đang làm anh hùng trong không gian thì bị mời đi ngồi chơi xơi nước... Chàng bèn buồn, bèn lái Mô-by-lết giả thù đời !

Nói xong Quân cười lớn, tiếng cười như những mũi giáo nhọn dí vào thái dương làm cho Thảo rùng mình. Anh nhớ rất nhanh đến những ngày còn đi bay, những ngày còn mê say không gian đến độ bất chấp cả hiểm nguy và sức khỏe. Trong những ngày ấy, với niềm

hăng say của những người trẻ vừa bước vào làm quen với không trung, Thảo đã hơn một lần nói với Quân, nói quả quyết và chân thành :

– Một ngày nào đó nếu tao không được bay có lẽ tao sẽ đào ngũ mất !

Và ngày nay, Thảo không được bay ngược lại anh đi trở thành một sĩ quan văn phòng, suốt ngày bận rộn với những trò lĩnh lĩnh, những cái vụn vặt đáng lẽ nên để cho những người lính đàn bà, con gái vừa được tăng cường trong quân đội...

Ấy thế mà Thảo vẫn không đào ngũ, đào ngũ lúc này đối với Thảo như một thua thiệt nhục nhã, anh cho rằng nếu rời khỏi Không Quân một cách lén lút, người sung sướng nhất không phải là anh mà là Thân. Tên đại úy ấy vẫn rình,

vẫn chờ đợi những phản ứng đại dột của Thảo để xoa tay cười sáng khoái.

Bởi thế Thảo đã ở lại, chấp nhận việc làm sai chỉ số, ngược hẳn với sở thích với một niềm chờ đợi, chờ đợi cho đến bao giờ ? Thảo đã nghĩ đến những ngày, những tháng, năm dài như vô tận. Nhưng Thảo vẫn chờ, anh vẫn hy vọng đến một ân sủng lạ lùng nào đó, cho phép anh được trở lại ngòai trong phòng lái, đem phi cơ cất cánh vào những phi vụ hiểm nghèo...

Thảo vẫn thường xuyên ôn lại những kỹ thuật chuyên môn qua sách vở, anh vẫn theo dõi từng ngày những tiến triển của ngành hàng không và chịu khó đọc kỹ những lỗi lầm an phi trong các loại báo chí dành cho nhân viên phi hành.

Rồi thì những cố gắng ấy mỗi ngày

một lười biếng, những hy vọng theo ngày tháng mỗi lúc một hao mòn. Thảo nghĩ đến tập đoàn mật vụ giăng mắc trong binh đội như những mắt lưới, những tờ báo cáo gửi đi và được quyết định nhanh chóng, độc đoán. Anh cảm thấy hoàn toàn mệt mỏi, hành động không còn có thể thực hiện được ước vọng trở về phi đoàn.

Nhiều đêm trần trọc, Thảo cũng nghĩ tới cách mạng, nghĩ đến những chuyển đổi của tình thế và nghe bản tin từ đài Sài Gòn báo tin chế độ anh đang phục vụ đã sụp đổ, bọn mật vụ đã bị thải hồi và tiếp theo đó là những thông cáo cho điều chỉnh tình trạng những người bị oan ức, bị dùng sai khả năng vào những việc vu vơ.

Nghĩ tới đó, Thảo hơi nghiêng mặt để hỏi Quân :

– Tình hình trong đó thế nào mà ?

– Phi đoàn hả ?

– Không ! Tình hình chung... Tao muốn nói là tình hình chính trị...

Quân cười sảng sặc :

– Ối giờ ơi ! Khó quá ! Sao bây giờ mà đâm ra khó thế ! Lại chịu khó nghiên cứu cả về chánh trị cơ à ? Bộ muốn trở thành một anh hùng dân tộc hay sao ?

Thảo bực mình vì sự mỉa mai của bạn. Anh càu nhàu :

– Chúng mà chiến đấu như một bọn người máy ! Ít ra mà và chúng nó cũng phải ý thức được rằng...

Thảo thở dài, anh im lặng không nói tiếp, anh thầm hiểu rằng Quân là một trong số những phi công không hề quan

tâm đến những điều cao xa. Họ vào không quân, đi bay bằng lòng với quân phục và những giai thoại được thổi phồng, được đoạn kết đẹp để quanh những người lái tàu bay. Những chuyện được truyền miệng giữa những người con gái trong tuổi dậy thì muốn kiếm một tấm chồng cho lắm liệt hơn người.

Quân cũng như một số bạn bè Thảo, phần lớn để ý đến những mối tình, những cách làm đóm bằng bộ đồ bay với súng, với dao, với những phù hiệu màu mè thật bắt mắt những người con gái lãng mạn đa tình hoặc những cậu con trai thích trở thành anh hùng một cách dễ dàng và nhanh chóng....

Thảo tặc lưỡi một cái, cố xua đuổi những ý tưởng buồn bã, anh nói với Quân :

– Nhà tao kia kìa...

Quân chưa kịp nhìn nhưng cũng ừ phút đi một phát. Đầu óc Quân còn mãi nghĩ đến cách làm thế nào để dẫn được Phượng, người con gái tóc dài, mắt đen, chân tay xinh xắn, ngực mông đều to... Làm cách nào ? Làm thế nào để dẫn nàng vào con đường tình ái lem nhem, yêu nhau xong xuôi rồi chạy biến ngay đi cho xong chuyện...

Thảo lại nói tiếp giọng trầm trầm buồn buồn như một cố đạo giảng kinh :

– Nhà nát thế mà mỗi tháng phải trả ba ngàn. Mùa mưa nào nước cũng ngập vào tận cửa.

Quân tiếp tục ừ bừa đi cho xong. Bởi vậy, khi Thảo ngừng xe, lũ con chạy ùa qua một khoảng sân đất lầy lội, thoáng

trong một giây Quân ngạc nhiên đến ngẩn người vì căn nhà của bạn. Căn nhà nhỏ bé, thấp lẹp sụp đứng giữa những vũng nước bùn.

Thảo bảo lũ con :

– Chào chú Quân coi nào.

Bốn đứa bé cùng khoanh tay, cúi đầu ngẫu xạ:

– Chú ạ ! Chú ạ...

Quân lúng túng rồi anh đâm ra ngượng ngùng. Chưa bao giờ Quân bị đón tiếp một cách long trọng theo kiểu các cụ ngày xưa đi thăm nhà bằng hữu. Quân cố cười cười rồi nói bâng quơ :

– Ngoan quá nhỉ. Ăn cơm chưa ?

Theo bạn vào nhà quần chân vì lũ nhỏ lau nhau đi cạnh bố. Nhìn Thảo ôm

hôn từng đũa Quân càng cảm thấy anh đã lạc vào một nơi không thích hợp với bản tính của anh, chợt giật nảy mình vì tiếng kéo ghế sau lưng :

– Anh ngồi chơi tạm.

Quân quay lại nhìn người đàn bà mời anh ngồi chơi xơi nước. Mắt Quân chạm vào khuôn mặt lấm tẩm mồ hôi của người đó, người Quân rợn lên những cảm tưởng đau nhói, choáng váng. Quân há mồm kinh ngạc rồi vội vàng lấp liếm :

– Chị ! Cám ơn... chị...

Nói xong Quân hơi bối rối ngồi xuống. Người đàn bà – vợ của bạn – nhìn Quân thật nhanh, mặt nàng không biểu lộ một cảm xúc nào ngoài cặp mắt hơi sáng lên. Cặp mắt ấy làm cho Quân bàng hoàng. Anh muốn gọi nhỏ tên nàng

: Bạch Mai ! Bạch Mai như những lần nàng đến ngồi bàn với Quân ở vũ trường Sài Gòn. Nhưng nhìn nàng đỡ bộ quần áo của Thảo vừa cởi ra, dịu dàng trao cho chồng chiếc khăn ướt Quân ghen đấng ở cổ, hơi thở dồn dập dồn ra mũi làm cho anh ghen ghen trong lồng ngực.

Thảo vui vẻ nhìn Quân :

– Bà xã Moi chắc Toi biết rồi !.

Quân gật đầu ngượng ngập. Thảo tự nhiên tiếp:

– Hồi trước chắc Toi cũng đã biết Vân làm vũ nữ.

Quân lại gật đầu. Anh thầm phục sự thẳng thắn của bạn và lại càng chua xót khi nghĩ đến thời gian cật lực tán tỉnh Vân tức người vũ nữ xinh đẹp nào nùng với cái tên Bạch Mai duyên dáng.

Thảo đi xuống nhà sau rửa mặt. Vân nhíp nhàng sửa lại từng chiếc cổ ao của những đứa con. Căn nhà bỗng nhiên như chìm vào một thứ yên lặng khó chịu. Quân lên tiếng :

– Chị... Chị ra ngoài này lâu chưa ?

Vân gật đầu, nàng vẫn giữ được nụ cười trên cặp môi hồng, chúm chím như một cành hoa chưa nở hết :

– Dạ được gần một năm nay...

Quân rút thuốc lá ra hút cho đỡ lúng túng. Anh cảm thấy nụ cười của Vân như có ý nghĩa của một sự chế riễu, mỉa mai cho khoảng thời gian Quân trồng cây si với nàng mà không nước mẹ gì...

Ý nghĩ ấy làm cho Quân cay đắng, rồi tự dưng hờn giận bâng quơ, anh muốn nói một câu mỉa mai cho hả nhưng nghĩ

tới bạn anh lại thôi. Dù sao, khi đi làm vũ nữ và làm cho Quân si mê, điều đó không phải lỗi tại Vân, người vũ nữ nào mà chả chịu khó chăm bón, vun xới những cây chi tiền !

Đột nhiên Vân hỏi Quân, giọng nàng vui vẻ, chân thật nhưng chính thế lại càng làm cho Quân đau đớn :

– Thế anh đã có vợ con gì hay chưa ?

Chữ “thế” ở đầu câu làm cho Quân càng cảm thấy câu chuyện giữa anh và Vân hoàn toàn vì xã giao, chữ “thế” như muốn nối tiếp một câu nào đó đã nói rồi, thực ra thì nó chẳng nối cho một câu nào cả nó rơi vào sự im lặng để bắt đầu cho một câu hỏi khôn sáo thường lệ giữa hai người bạn cố giao lâu ngày vừa gặp nhau.

Quân gật gù, gật gù rồi ngừng lên nói một câu gọn và rõ rệt :

– Chưa... Có lẽ cả đời tôi chỉ một lần yêu. Mà... – Quân cười nhẹ đầu đón – mà người đó chính là em.

Nói xong Quân nhìn thấy đôi vai của vợ bạn hơi rung động, mặt nàng nhợt nhạt, tay nàng để yên trong những sợi tóc của đứa con trai. Quân bằng lòng khi thấy Vân kinh hoàng vì lời nói của mình, nhưng chỉ một lát sau anh lại ân hận, lại băn khoăn vì tư cách của mình, nhất là khi nghĩ tới lúc Vân kể lại với chồng – bạn anh – những gì đã xảy ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà Thảo vắng mặt.

Quân cười to hơn, tiếng cười như cố dùng để hả ra bớt những bực dọc, những áy náy rồi anh nói :

– Đùa chị đấy nhá ! Chị dạo này trông...

Tiếng dếp rữ cho khô nước của Thảo làm Quân dứt ngang câu nói. Nhưng chỉ im lặng được một lát Quân lại sợ bạn nghi ngờ, anh cố ra vẻ tự nhiên để tiếp một câu vu vơ :

– Thành ra... Thành ra chị cũng vất vả nhỉ ?

Quân cố nói bằng một giọng hơi to để cho Thảo đủ nghe tiếng, để Thảo yên chí rằng Quân đang nói những chuyện vô thưởng vô phạt với vợ của bạn.

Riêng Vân chỉ im lặng vuốt ve con, nàng ngừng mặt nhìn chồng cũn cõn trong chiếc quần đùi, áo thun, mái tóc ẩm nước lã xoa trên trán. Nàng chợt nhận ra Thảo đã già đi nhiều. Trán

chàng thoáng những vết nhăn khắc khổ. Da mặt sạm xỉ nắng miền Trung nhưng bàn tay cầm chiếc khăn mặt thì lại ẻo lã, mềm mại như tay con gái. Vân lẩm bẫm một mình :

– Văn phòng... Việc văn phòng làm con người yếu hẳn đi...

Nàng đứng lên, con mắt ngừng lại ở chỗ ngồi của Quân. Gã đàn ông to lớn, đẹp trai, hùng dũng trong bộ đồ bay khệ nệ dao, súng và băng đạn thắt quanh hông. Trông gã có phong độ của một tên Cao bồi xi nê khi ngồi chờ bắn nhau trong những Salon miền tây Mỹ quốc. Nàng rùng mình khi bắt gặp ánh mắt Quân nhìn lên, ánh mắt âm thầm biểu lộ đầy ắp những đau đớn, cay đắng nhưng vẫn rục lên những ngọn lửa yêu đương thèm khát...

Vân hơi ngửa mặt ra sau để tránh cặp mắt của Quân nòng nhìn lên mái tranh, buồn rầu thoáng đến vì sự nghèo khó của mái nhà, nòng liên tưởng đến mái vũ trường với những ngọn đèn con lấp lánh. Ở đây, mái nhà lấp lánh những lỗ nhỏ đầy ánh nắng chứ không phải ánh đèn... Nòng nghĩ tới vũ trường rồi từ đó không thể nào không nghĩ đến Quân. Đêm nào ngày xưa hẳn cũng lên gọi bàn nòng, bao mười lăm, hai chục tích kê để ngồi tán nhảm để nhất định ba hoa rằng hẳn yêu nòng, muốn hung hăng cưới nòng làm vợ...

Nòng cũng không thể quên những đêm Quân cố công chờ đợi để dẫn nòng đi ăn khuya. Con đường Trần Hưng Đạo dài dặc dẫn vào La Kai, con đường Tân Định nhỏ hẹp, nhăn nhô để vào hàng cháo giò heo và con ngõ nhỏ đông vui,

san sát ánh đèn, hàng quán, khói tỏa ra từ khuôn tráng bánh cuốn, từ nồi miến gà đường Phan Đình Phùng...

Rồi sát giới nghiêm, Quân đưa nàng đến trước buynh đình, đòi hôn nhưng bao giờ cũng bị đẩy ra và nàng mở cửa xe bước vội vã vào. Đút cho tên Chà gác gian mười đồng thường lệ lên phòng, tắm rửa đi ngủ đầu óc không vương vấn gì đến người đàn ông đêm nào cũng chịu khó đón đưa trung thành như một con chó ngoan.

Nhưng hôm nay, xa hẳn thành phố, xa hẳn ánh đèn vũ trường gần một năm rồi, đột ngột Quân xuất hiện trong nhà, phong cách gã mang đầy đủ những mê đắm của một thành phố xa xôi đầy áp ánh đèn và những tiện nghi sung túc...

Vân tự dưng thấy lòng mình nao nao

khó chịu, nàng chưa phân tích được ra sao thì tiếng Thảo cao vút lên sau lưng vui vẻ :

– Bà đâm xòe... Nhìn nhà dột gì mà nhìn kỹ thế... Yên chí để chiều anh lợp thêm cho thật kín... Dọn cơm đi em...

Vân im lặng lui cui đi xuống, nàng nghe tiếng Quân hỏi miễn cưỡng...

– Thế dạo này... công việc văn phòng đi đến đâu ?

– Chán bỏ mẹ ! Tao chỉ ước ao được trở lại nghề bay.. Coi bộ – tiếng Thảo thờ dài – Coi bộ chả bao giờ nữa cả...

Ánh nắng trong bếp bị chẻ ra thành từng thỏi, vẫn đục trong ánh nắng gắt là những cuộn khói đặc cay xè. Vất vả lắm Vân mới thổi được ngọn lửa cho cháy bùng ở đầu những thanh củi ướt.

Nàng dụi cặp mắt đỏ hoe vào tay áo, vải áo cứng, thô làm mắt nàng rất rát. TỰ DỨNG VÂN buồn buồn. Từ ngày trở về với Thảo theo chồng ra ngoài này với số lương ít ỏi giữa vật giá mỗi ngày một lên cao, Vân đã phải chắt bóp, dè sẻn từng đồng. Cuộc sống đối với nàng trở nên vô nghĩa, nhàm chán.

Mỗi sáng Vân phải dậy thật sớm pha cà phê cho Thảo, săn sóc những đứa con trước khi tíu tíu dẫn chúng nó đến trường. Trở về nàng ghé qua chợ Hòa Thuận, so đo, cân nhắc, tính từng đồng bạc chợ. Rồi hối hả về nhà nấu nướng vội vàng cho kịp giờ lũ con tan học. Cơm nước xong nàng không được nghỉ trưa, những thau quần áo làm nàng bận bịu tới chiều. Rồi lại cơm nước, nhà cửa, con cái... Những công việc nội trợ hoàn toàn giam hãm Vân trong sự bận bịu, khó

nhọc từng ngày lại từng ngày...

Thảo đã đề nghị với vợ muốn một người làm, hai vợ chồng đồng ý, nhưng tiền công đã vượt quá sự trù liệu của hai người, một đứa bé con mười hai tuổi cũng đòi hơn một ngàn bạc lương... Trong khi đó, lương của Thảo chỉ có hơn mười ngàn, tiền nhà ngoại đi hơn hai ngàn, tiền điện, tiền nước tiền học cho lũ con v.v... giằng đi hơn ba ngàn nữa. Số tiền đi chợ trong nhà hàng tháng chỉ còn khoản sáu ngàn cho đủ mọi thứ linh tinh...

Vân thở dài mỗi khi nghĩ tới số tiền chợ ít ỏi hoặc sự túng quẫn của gia đình, nàng chỉ còn biết thở dài. Một lần Vân đề nghị với Thảo để nàng đi bán Snack bar, Thảo nhìn vợ tuy anh không nói gì nhưng Thảo làm cho Vân rùng mình, hồi hận. Từ đó, giữa những chật vạt của

ngân quỹ gia đình, hai vợ chồng không bao giờ nhắc lại ý định của Vân. Hình như cả hai người cùng cảm thấy ngượng ngùng khi phải nói với nhau về sự túng thiếu hàng ngày bực lấỵ gia đình họ trong những lo âu thường trực vì những vụ biểu tình, đình công, bãi thị liên tiếp và náo loạn từng ngày xảy ra trong thành phố Đà Nẵng nghèo nàn, đơn bạc....

Chợt tiếng gọi của Thảo làm cho Vân giật mình. Nàng quay lại thấy chồng đứng ở cửa bếp nhìn vào bằng cặp mắt đầỵ ấỵ những bản khoản. Chàng đi vào, những thỏi nắng rơi trên mái tóc rối, nhuộm tóc Thảo thành một màu vàng bệch.

Hai vợ chồng nhìn nhau. Thảo cảm thấy một vật vô hình phình ra trong yết hầu làm cho anh khó thở, hơi khói xông lên cay nồng. Thảo nhìn vợ loay hoay

cạnh mâm cơm gồm một đĩa đậu rán, tô canh, vài con cá vớ vẫn chiên thật vàng cạnh chén nước mắm ớt đỏ au... Tất cả chỉ có thể cho một bữa cơm khách ! Thảo nhắm mắt một lát cho bớt cay, anh không biết làm gì hơn là cúi đầu thổi vào bếp củi cho lửa bùng lên rồi quay lại cười cười, nụ cười gượng làm cho Thảo tự dưng ngượng ngịu với chính mình :

– Hôm nay trời nắng ghê quá em nhỉ?

– Vâng.. Chắc đêm nay thế nào cũng mưa to.

– Sao nước mắt em vã ra thế kia em ?

– Khói đấy anh ạ.

Thảo không biết phải hỏi gì hơn ! Anh nhìn bâng quơ lên mái bếp :

– Chà chà... Dột đũ quá... Để hôm nào rảnh anh phải lợp lại mới được...

Ngừng lại một lát nhìn quanh căn bếp, thực ra Thảo cũng chẳng để ý rằng anh đã thấy gì. Mắt anh như mờ đi trong những làn khói cay sè, thấp thoáng trong ánh lửa và ánh nắng, Thảo chỉ có đợc một lý tưởng buồn phiền. Anh thở ra một hơi dài thật nhẹ để cho Vân khỏi biết rồi giục bâng quơ với nàng:

– Xong chưa em... Để anh bưng lên nhá...

– Anh lên đi ! Để đó cho em...

Thảo bước vội ra khỏi bếp. Lòng anh rười rượi buồn. Giá có phải đứng lại lâu hơn, quả thực Thảo cũng không biết anh phải làm gì hơn là hỏi vợ những câu ngớ ngẩn.

Thảo lên nhà, bạn anh – Quân tàu bay – ngồi ghếch chân lên bàn hút thuốc. Súng, dao, bì đạn hắt tháo ra treo lủng lẳng trên vách ván. Thấy Thảo, Quân nhìn lên, con mắt hắt thật lạ :

– Đạo này trông mày gầy quá Thảo ạ...

– Không chết đói đã là may.. Chúng mày ở trong biết gì đâu về những việc ở ngoài này.. Mẹ kiếp ! Hôm nào cũng biểu tình vung vít làm cho giá sinh hoạt càng vọt hẳn lên, nín, kiểng hết chân cũng không với được...

Nói xong Thảo hồi hận. Tuy trong thâm tâm anh vẫn bằng lòng với những cuộc xuống đường phản đối chính phủ Nhu– Diệm, nhưng mỗi lần trở về nhà, nhìn cảnh nheo nhóc của gia đình, Thảo hậm hực không biết làm sao hơn là trút

cả những bọc mình vào đám đông gây xáo trộn..

Nhiều khi Thảo thấy mình vô lý, nhưng những dần vặt sinh kế làm cho Thảo quên hẳn đi sự vô lý ấy của anh, để rồi những đêm trần trọc, trở mình trên chiếc chiếu cứng, còm cộm như mo cau, nghe tiếng thở đều đặn của vợ con, Thảo càng lúc càng thấy anh rơi vào khoảng trống vắng ghê rợn, càng thấy đời mình đón tiếp với nhau bằng đây đây những vô lý, thua thiệt và đau buồn.

Chàng đã chịu thua, đã giơ tay đầu hàng những kẻ có uy thế nhưng bản thủ bản tiện. Chí hướng của chàng thật giản lược, thật dễ hiểu mà không thực hiện được cho tròn trịa. Chàng có ước mơ gì đâu, chàng chỉ mong được phục vụ quê hương, sống chết với nghiệp bay mà rồi cũng không thành.

Có nhiều đêm, Thảo mơ thấy anh được trở lại phi đoàn, ngồi trong phòng lái khu trục rú máy ở Check point. Hoặc ngồi trong lòng phi cơ trực thăng cất cánh với tư thế lên thẳng, gió phi trường lồng lộng, gió phoi phoi như lòng chàng lúc đó... Để rồi khi tỉnh dậy, nghe thời gian gõ từng tiếng tích tắc buồn nản, Thảo bàng hoàng như anh vừa mất mát một vật gì quý báu mà không thể nào còn có hy vọng tìm kiếm được

Từ ý nghĩ đó, Thảo nói với Quân bằng một giọng đầy tiếc thương :

– Nhìn máy trong bộ Combinaisons tao không thể không tiếc những ngày tao bay với chúng mày... Mày còn nhớ ngày tao với mày lượn AD-5 rồi bỏ nhào xuống ruộng hay không ?

– Sao lại không !

– Kỳ đó bọn trực thăng nó không cấp cứu kịp thì tao với mày đi đứt...

Giọng Thảo trở nên mơ màng :

– Hôm đó tao tưởng mày chết. Máu với bùn ngập đến mắt cá chân. Lúc đưa mày xuống phi cơ ở sân cứu thương bệnh viện Cộng Hòa, tao nhìn những bộ đồ bay của bọn trực thăng bê bết bùn với máu mà thương cho chúng nó vô cùng. Mẹ ! Cái nghiệp bay trực thăng đúng là những chiến sĩ âm thầm và đặm bạc.

Quân tiếp, giọng chàng cũng hào hứng, người phi công nào cũng vậy, khi nhắc lại những kỷ niệm nguy hiểm cũng thường nhắc đến kỹ và thêm thắt ít nhiều :

– Lúc phi cơ giảm “tua”, đồng hồ dầu chết dí ở số zêrô tao mất hẳn bình

tĩnh... May mà có mà... Cũng may mà tàu không cháy ngay khi xuống ruộng...

– Số tội mình hên... Trong nghề bay đúng là phó cả vào số mệnh. Mà nhớ thiếu tá B. không ? Ba lần rút phi cơ mà không chết. Đại tá V. nữa, hồi ở Biên Hòa phi cơ của ông ta cứ thế rơi huých xuống phi đạo, bể toang ra từng mảnh, vỡ cả mũ phi hành, ai cũng tưởng ông ấy tan tành xú quách, nhưng lúc chạy ra, từ trong phòng lái bẹp dúm bố tôi chui ra cười tình như không...

Quân gật gù rồi chọt nhóm người lên :

– Mà nhớ thằng Duyên không nhỉ ?

– Nhớ...

– Nó mất tích rồi. Đến bây giờ vẫn chưa tìm được xác...

Thảo nhói buốt trong người như bị kim châm.

Anh hỏi đôn dập :

– Tại sao ? Tại sao ? Bị bắn hả ?

– Không ! Nó lái AD-5 chở mấy thằng về Sài Gòn, phi trình của nó bay thco bờ biển, chắc phi cơ lao xuống một vùng biển nào đó, các đoàn cứu cấp tìm không ra, đài kiểm báo không nhận được những tín hiệu cấp báo phi cơ rớt tọa độ nào. Đành chịu...

– Thằng đó bay kên lằm cơ mà...

– Tao cũng không hiểu tại sao. Có lẽ số chúng nó đến ngày đó bắt buộc phải đi vào lịch sử cò con...

Thảo im lặng. Anh buồn rầu nghĩ đến những kỷ niệm giữa anh với Duyên,

chàng phi công khu trục đẹp trai với cái lon Thiếu úy đeo hững hờ trên nắp túi áo tray-di. Thảo cảm thấy như anh với Duyên xa nhau chưa lâu, những ngày ở Hoa kỳ, trong căn cứ Lackland còn thật gần. Những chiều hai đứa đi ăn cơm Tàu ngoài thành phố San Antonio, những đêm coi Show thoát y ở Green Gate Club, những ngày nghỉ học kéo nhau đi A-cô-Nha ngủ với những gái giang hồ Me-xi-can. Những lần vay của nhau từng vài chục cents để góp cho đủ bữa cơm chiều hay những lần Thảo thua bạc hết tiền, nằm ở phòng chờ nó đem bánh mì bơ về ăn với nước lọc...

Thảo thở dài thật buồn :

– Tội nghiệp cho nó quá, nó với một cô xú Huế yêu nhau tha thiết lắm. Hồi ở Hoa Kỳ đêm nào trước khi đi ngủ nó cũng hôn lên cái hình của nàng ...

Câu chuyện bị cắt ngang vì sự có mặt của Vân, nàng dọn lên mâm cơm đạm bạc, Thảo nhìn những món ăn rồi cố tình nói cho vui vẻ một cách gượng ép:

– Đớp đi mày... cơm nhà tao chỉ có thế này... Thôi trước ăn no, sau làm việc nghĩa...

Ăn xong Thảo ngồi uống từng ngụm nước trà Quãng. Mùi trà nồng nồng, chua chua nhưng làm ngọt cổ họng. Quân thản nhiên châm thuốc lá hút từng hơi dài. Giọng chàng sôi nổi :

– Mày muốn trở về phi đoàn không ?

Thảo cười gằn :

– Sức mấy mà muốn hay không.

– Tao giúp mày được.

Thảo nhìn bạn nghi ngờ. Các anh chàng phi công thường hay hứa hẹn thật nhiều nhưng cũng dễ quên mất. Thảo phá lên cười, tiếng cười đau đớn đến cùng cực :

– Mà bây giờ còn no74 đùa tao. Mẹ... Đốt mày đi ! Nhờ anh tí nhá...

Quân nghiêm trọng :

– Tao giúp mày được. Chú ruột tao hiện đang làm trong Phủ... Đang ở những bậc thang cao chót vót của nghề công chức...

– Nhưng ông ấy làm gì ? Nhờ đúng một ông công văn trưởng, công văn phó mới là vỡ mặt...

Quân đỏ mặt vì sự ví von khôi hài của Thảo. Anh nói từng tiếng gọn và chắc :

– Trên là ông Nhu dưới là chú tao!
Chơi được đấy chú phải không mày! Đại
úy Thân đối với ông ấy chỉ là tay điều
đóm, gọi dạ, bảo vâng...

Thảo lặng người. Sự vui mừng ào đến
xen lẫn với tự ái của chàng làm cho Thảo
lâm vào tình trạng day dứt, khó chịu.
Chàng vẫn không thích cầu cạnh, nhờ vả
những ông quan to để thăng tiến danh
vọng. Thảo chỉ có một mê say là được
bay, bay nhiều, bay cao, xa và nhanh...
Thế thôi. Mọi quyền lợi, danh vọng, huy
chương, giấy khen, thăng thưởng đối với
anh chỉ là những trang điểm cho bộ binh
phục và đó là việc của nhà nước. Người
phi công yêu nghề không có quyền van
xin hay đòi người ta phải đánh đổi sự
hy sinh của mình cho những thứ tầm
thường. Bởi vì khi những hy sinh, những
cố gắng được đánh giá, thì có nghĩa là

những thứ cao quý đó đã bị đồng hóa, bị giới hạn bằng những thứ hiện hữu không mấy quý báu, bền vững... Tất cả, với Thảo, chỉ là những vật điểm trang, những vòng hoa khoác lên cổ một người để làm đẹp cho bộ quần áo. Thế thôi...

Nhưng bây giờ trong trường hợp này, Thảo nghĩ rằng anh phải chấp nhận ơn huệ thì mới có dịp trở lại phòng lái, mới thỏa mãn được giấc mơ bay bổng theo cánh phi cơ trong những phi vụ sôi nổi mê đắm và hiểm nghèo...

Thảo so sánh sự thoải mái của anh khi được trở lại ngành bay với sự chịu ơn một người bạn. Anh cảm thấy rằng anh đã không cầu cạnh bạn, ơn huệ đó tự nhiên người ta đưa cho anh. Có lẽ cái số mình – Thảo nghĩ thế – bao giờ cũng có quý nhưn phù trợ ! Thảo bằng lòng :

– OK ! Nếu mày giúp được tao thì nhất. Nhưng dù thế nào thì tao cũng không gia nhập vào bất cứ một phe phái nào đâu...

– Mày tưởng dễ mà vào được phong trào CMDG đấy hẳn.

– Dễ hay không tao cũng cóc vào. Vào một đảng phái tức là huy diệt đi những tự do của mình. Ở trong quân ngũ, khoác ba thước kaki chưa đủ hay sao mà còn phải buộc mình vào thêm những phiền toái.

– Thì tại mày nghĩ thế nên khi chúng nó chơi thì vênh người ra lãnh đủ..

– Chắc... biết làm thế nào khi xung quanh mình đầy đầy những thối nát. Tao chịu thua cũng như những người có tâm huyết đã chịu thua.

– Thế đến bao giờ mày mới bằng lòng ? Hay là cứ phải sống mãi trong sự thua thiệt, với cái ảo tưởng sẽ chiến thắng, sẽ cải tạo được xã hội, được quân ngũ..

– Chưa biết.. Tao chưa biết bao giờ những người có nhiệt tâm sẽ thành công. Nhưng ít ra tao cũng còn hy vọng.. Cho dù thứ hy vọng ấy nó mỏng mnh, nó cô đơn và gần như tuyệt vọng...

Thảo rót thêm nước uống một hơi dài

– Mà thôi ! Nói chuyện chính trị thêm bực cả mình. Thiếu gì chuyện đáng nói hơn ...

Nói xong Thảo cười gượng. Quả thực ra anh còn muốn nói nhiều hơn về những sự bất công, những sâu mọt trong quân đội, nhưng với Quân, Thảo

cho rằng anh không nên nói nhiều. Với hẳn ngoài mục đích bay bổng, rong chơi, hưởng lạc ra hẳn hầu như không để ý đến những việc xung quanh. Bây giờ Thảo cũng hiểu thêm vì sao hẳn được mọi đặc quyền trong phi đoàn, bay hay không bay cũng chẳng sao. Cấp chỉ huy nể hẳn vì hẳn có thể thay đổi địa vị họ hoặc ít ra cũng làm cho họ gặp phải nhiều phiền toái. Chưa kể đến những người muốn tiến thân nhanh, họ đã o bế hẳn, nuông chiều hẳn bằng tất cả sự khéo léo của một con người...

Quân đứng lên, rút bút nguyên tử dặt trên túi áo bộ đồ bay..

– Mà cho tao tên tuổi, số quân, ngày nhập ngũ và đơn vị đang phục vụ...

Thảo nhếch mép cười, anh đọc tên họ ngày sinh, ngày nhập ngũ, cấp bậc,

đơn vị cho bạn ghi. Sự xúc động xen lẫn với cảm giác tủi hổ vì phải nhờ cậy làm cho Thảo nhiều lần đọc nhầm. Quân chăm chú ghi chép, thỉnh thoảng mắt nhìn thật nhanh về phía chỗ Vân ngồi. Anh bắt gặp cặp mắt mở to, đen lánh với những tia thán phục, triu mến của Vân. Quân ghi chép xong, anh nhìn Vân thật thanh thật đăm đỏi. Nàng cúi xuống, tay bút từng cọng chiếu, bẻ gãy ném vào trong giường. Quân cảm thấy lòng anh rung rung một niềm vui, niềm vui không trọn vẹn vì sự lo ngại Thảo bắt gặp cặp mắt của chàng nhìn vợ bạn đam mê. Nhưng Thảo ngả đầu vào lưng ghé, mắt chàng nhìn mông lung lên nóc nhà giọng Thảo say sưa :

– Phi vụ đầu tiên thế nào tao cũng phải làm dăm bảy phát tô-nô...

Quân mỉm cười, Thảo mê ly tiếp :

– Tao cũng sẽ đi bom nổ thật súa, xuống mục tiêu thật hách. Ít ra mình cũng phải tỏ cho chúng nó biết rằng dù đã bỏ bay, dù đã ngồi chơi xơi nước gần một năm nay giữa bốn bức tường thì mình vẫn còn phong độ, vẫn đủ tài hoa để không đến nỗi oanh liệt đi bom vào chỗ không người...

Càng nói Thảo càng thích thú những kỷ niệm trùng điệp hiện ra lớp lớp giữa những ý tưởng hoan lạc của chàng. Thảo không để ý đến lũ con đang ngủ, anh nói hơi to :

– Nhớ lần bay ở Khe Sanh, thằng cố vấn Mèo rét run như cây sậy, cứ lượn vòng vòng không dám xuống phá hủy những đại liên đặt trong sườn núi choảng ra. Tao điên tiết đem phi cơ xuống, đi một quả bom năm trăm cân Anh, một tí nữa thì cả người cả tàu, lao xuống chân

đôi... Lúc về suýt lãnh mười lăm củ về tấn công không nghĩ đến an phi..

Quân riều cợt :

– Nhưng bom đi đâu ? Rơi vào ổ đại liên hay rơi long lóc xuống chân đôi ?

– Chân đôi là thế nào ! Đùa ! Nổ văng cả súng, cả người chúng nó nát như cám bắp. Tao nhớ một lần bay ở vùng IV, tàu đang ngon lành bình phi thì chợt cho đi một phát, đồng hồ dầu tụt xuống zêro cần lái kéo nặng như bao gạo. Tao hơi run, nhưng không tin tàu hỏng, vì lúc ở check point tao đã chịu khó thử kỹ quá rồi. Tao cố giữ phi cơ thẳng bằng, nhưng càng lúc nó càng xuống thấp đến nỗi chỉ cách mặt sông vài chục thước. Thế là tao cuống mẹ nó người lên, mày thử tưởng tượng rằng rớt xuống sông, cốc-pít lại kẹt... Mẹ ! Tha hồ mà uống no nước, chưa

kể đến sức nóng của máy có thể luộc mỳ chín như bấp nấu. Nhưng tao cứ ngần ngại, cứ tiêng tiếc nếu phải bỏ tàu, tao nhìn ra ngoài mặt sông sáng loáng trong ánh trăng mười sáu, rồi trước mặt tao hiện ra một cù lao cát trắng phau phau, tao chặc lưỡi một phát, báo cho đài kiểm soát tọa độ tao lâm nạn, hạ tối đa cánh cản đập thẳng và lao tàu xuống quên cha nó cả hạ chân đạp. Tàu lê trên cát cứ thế lết cho đến cuối cù lao, canh quạt xút cát bay mù không còn biết đâu là bờ là nước. Khi tao bước ra khỏi phòng lái, tao toát mồ hôi vì tàu chỉ ngừng lại cách một cái mộ bằng đá xanh khoảng hơn mười thước. Mỳ thử tưởng tượng rằng nếu nó lết xa hơn tí nữa nó lao vào cái nhà mồ to béo kia... Mẹ ! Cứ gọi là tan tành xiu quách.

Thảo gật gù như thể để mừng cho cái

may mắn của anh, giọng Thảo say sưa kể tiếp trong khi Quân bắt đầu trao đổi với Vân những cái nhìn dài :

– Đêm hôm ấy tao ngủ dưới bụng phi cơ, nằm trên mặt cát nghe sóng vỗ xung quanh, tao có cảm tưởng như mình đang chờ lệnh bay ở trên boong một chiếc hàng không mẫu hạm tí hon.

Chưa bao giờ tao thấy đêm trăng trên sông đẹp hơn đêm ấy nữa, đến nỗi tao quên cả hiểm nguy, tao không sốt ruột chờ phi cơ đến cứu, tao cứ định ninh tin tưởng một cách ngây thơ rằng Việt Cộng không làm sao bơi ra được chỗ tao nằm, tao khoan khoái cởi truồng tắm suốt hai tiếng đồng hồ. Tao nằm dài trên cát xây thành, đào rãnh, đắp mương y như hồi còn nhỏ mỗi lần ra chơi bãi biển. Đến khi phi cơ trực thăng đến cứu thì tao đã ngủ mê đi, ngủ ngon đến nỗi không biết rằng

phi cơ đang soành soạch ở trên đầu. Tụi trực thăng không đứa nào dám xuống, chúng nó bay lượn vòng vòng rồi trở về vì không thấy tao ngủ dưới gầm phi cơ lâm nạn. Buổi sáng thức dậy tao lại tắm, đến lúc cảm thấy thèm cà phê tao mới nghĩ đến những nguy hiểm xung quanh, từ đó đâm ra mất thú. Cho tới bây giờ, cứ mỗi đêm trăng sáng tao lại cứ thỉnh thích được sống lại một đêm tròn trịa vui tươi và mơ mộng đến ngu si như thế. Nhưng có lẽ đời mình chỉ có một lần được sống thỏa thích với thiên nhiên một cách bất cần cả tính mạng mình như đêm hôm đó. Phải không mà ?

Không nghe tiếng bạn trả lời. Thảo nhồm đậy, anh thấy Quân đang nhìn Vân ngồi phe phẩy quạt muỗi cho lũ con đang ngủ, Thảo thản nhiên cười:

– Ấy cứ định mua cái quạt cho tụi

nó ngủ mà mấy tháng nay chưa chạy ra « pôn ». Trưa nào vợ tao cũng phải thức quạt cho lũ nhóc !

Quân nghe Thảo nói giật nảy mình, chàng hồi hộp quay lại lo lắng nhìn Thảo, con mắt Thảo vẫn trong sáng, tin cậy, không thoáng một chút nghi ngờ. Quân bỗng nhiên ngượng nghịu nhưng vẫn cố thản nhiên cười, nụ cười nở ra thật bối rối, vô nghĩa kèm theo một câu nói bơ vơ:

– Màý bảo gì... ?

Thảo nhún vai cười, giọng chàng đầy những riều cợt :

– Mãi nói chuyện quên cha nó mất mục ngủ trưa !

Anh nhìn quanh căn nhà chật. Thật phiền ! Nhà chỉ có mỗi một cái giường

thước sáu cho bốn đứa con, vợ chồng Thảo ngủ trên một chiếc giường tre thước hai, thước hai vừa đủ cho người đàn ông và người đàn bà nhưng lại quá chật cho anh với bạn. Hơn nữa nếu cả hai cùng chen nhau nằm đó thì Vân ngã lưng nằm nghỉ ở đâu ? bốn đứa nhỏ nằm ngổn ngang, dang tay dang chân ra ngáy khò khò choán hết mặt giường khả dĩ đủ để cho một người lớn nằm xuống đủ.

Thảo bắn khoản một lát rồi cười xòa :

– Nằm xuống đây mà...

Anh đi đến cạnh giường, lột chiếc chiếu trải xuống đất. Vân hốt hoảng kêu :

– Anh !

Thảo ngừng lên, vợ anh đang nhẩy từng bước dài đến cạnh giường, mặt

nàng đỏ au, tay vợ vội chiếc quần si-líp bị chiếc chiếu lật đi phơi bày nhẵn nhúm trên những chiếc nan giường.

Thảo chợt nhớ ra đêm qua hai vợ chồng ân ái. Vân nhét quần lót bẩn xuống chiếu rồi sáng nay bận rộn cả hai người cùng lấp lú ruột gan quên bém mất.

Quân mím môi cho khỏi phá lên cười sự hốt hoảng của Vân. Chàng nhìn nhanh ra đường nói bâng quơ cho vợ chồng Thảo khỏi lúng túng :

– Ở ngoài này buổi trưa nắng ghê quá nhỉ ?

Thảo chặc lưỡi :

– Nắng cháy cây, khô cỏ, nẻ cả đất bùn... Nắng miền Trung thì phải biết...

Quân ngời xuống chiếc chiếu trải

trên nền nhà ảm. Anh cởi giày nhưng mắt ghéch lên tìm bóng dáng của Vân. Lúc này nàng đã xuống nhà, Thảo đã nằm xuống mặt chiếu bình thản thở những hơi thuốc lá tròn xoe lên cao. Quân tụt giày nhưng vướng không ra, anh nhìn xuống mới biết rằng mình tụt nhằm mỗi dây nên dây giày thắt lại thành những cái nút chết...

Khó nhọc lắm Quân mới gỡ được những mối dây giày chập vào nhau rít rít. Anh ngả lưng nằm xuống cạnh Thảo. Nhắm mắt để cho hình ảnh Vân hiện lên tươi thắm, rõ ràng hơn. Lòng Quân nao nao tràn đầy những nổi bâng khuâng lạ lùng. Rồi giấc ngủ đầy mộng mị lông bông đến với Quân êm đềm, thoải mái vì cặp mắt tròn, đen nhánh của Vân cúi xuống thật nhanh khi gặp mặt chàng... Cặp mắt ấy ẩn hiện luôn luôn trong giấc

ngủ trưa trên mặt chiếu trải vội vàng giữa nền nhà.

*

Khi Quân thức dậy anh nằm im lặng để cảm giác khoan khoái sau giấc ngủ dài đều vào từng thớ thịt . Quân đợi cho tới khi thật mới anh mới vươn vai ngồi dậy. Căn nhà vắng hắt nắng từ ngoài sân vào hầm hập nóng. Chiếc xe buổi trưa Thảo dựng ở góc nhà không còn đó, Quân nghĩ thầm bạn đã đi làm.

Thoáng từ trong căn bếp có tiếng rũ quần áo, tiếng vải ướt vò sột soạt. Quân ngáp thích thú anh đứng dậy đi giày, rót vội một ly nước nóng súc miệng, ra trước gương chải đầu, châm điếu thuốc, mỉm cười một mình trong gương rồi giả vờ vô

tình đi xuống nhà sau.

Dưới một khoảng râm mát của hàng cây cườm mọc sát bờ rào, Vân mặc áo ngắn tay bông nhỏ, da thịt nàng nổi bật cạnh màu vải áo vàng tươi, chân Vân khép hờ hững hai bên thành chậu đầy ắp những áo quần, cái nổi cái chìm trong bọt xà bông tới lên thành những bong bóng nhỏ thi nhau vỡ thật nhanh...

Quân im lặng, thở nhè nhẹ ngắm vợ của bạn. Anh cảm thấy dạo này Vân đẹp hẳn lên, khuôn mặt nàng không son phấn, thoáng một nét tự lự, thấp thoáng những âu lo đem cho nhan sắc nàng một vẻ đẹp lạ lùng, vẻ đẹp mơ hồ, mảnh mai, sương khói làm cho lòng Quân rạo rức những đam mê.

Chợt Vân nhìn lên, thấy Quân nàng hấp tấp khép hai đùi lại, tay nàng ngậm

trong bọt xà bông, nàng cười che lấp
ngượng ngùng :

– Tưởng anh còn ngủ.

Quân xúc động vì câu nói của Vân,
chàng có cảm tưởng như chàng với Vân
là hai vợ chồng, giọng nói của Vân là để
hỏi chồng sao dậy sớm. Quân cười, giọng
chàng cố tạo ra một vẻ triu mến :

– Ra ngoài này Vân đảm đang và vất
vả nhiều quá nhỉ..

Quân đứng sát hàng nào, đầu anh
dựa vào những thân cườm mảnh mai :

– Đúng chỗ này mát ghê Vân nhỉ.

Vân ngửng lên, con mắt nàng nửa
như khó chịu vì Quân gọi tên nàng nồng
nàn, nửa như tinh nghịch coi Quân như
một cậu bé mười lăm ngật ngừng ấp úng

khi đứng cạnh bạn gái tỏ tình.

Con mắt ấy làm cho Quân chùn hẳn lại ý định ngồi xuống gần Vân, làm cho Quân tự nhiên phải nói :

– Mỗi ngày... chị vất vả quá !

Tiếng “chị” Quân thốt ra thật khó khăn. Nói xong anh lại cảm thấy mình ngớ ngẩn khi nhắc đến tiếng vất vả đã hai lần. Quân bẻ những ngón tay vào nhau, ngừng nhìn lên trời để rồi phải nheo mắt vì ánh nắng. Giữa hai người không khí buổi trưa oi nồng nhưng ngai ngái mùi lá xanh, tiếng bàn tay Vân vò đều những mảnh vải lụa soàn soạt, soàn soạt. Cả hai cùng im lặng làm cho Quân cảm thấy sự có mặt của anh không ích lợi gì. Quân dợm bước lên thì chợt Vân lên tiếng :

– Nếu anh buồn thì ra chợ Hoà

Thuận mà chơi. Ngoài đó có mấy cô thợ may đẹp lắm.

Quân cố tạo một giọng nói thản nhiên pha một chút hài hước có ý dụ dàng :

– Đẹp cũng không bằng... chị !

Nói xong tiếng “chị” Quân lại khó chịu với chính anh. Quân đã định dùng tiếng Vân thay cho tiếng “chị”, nhưng khi câu nói đến đó, vấp phải cách xưng hô, nó dùng dằng, nó nôn nóng muốn tiếp tục nhịp độ và tiếng “chị” lại bật ra một cách khổ sở.

Quân mím môi cho bớt khó chịu rồi tập nói :

– Phải không, Vân nhỉ ?

Quân thở phào nhẹ nhõm khi lại

dùng được tiếng Vân khá dễ dàng. Quân theo dõi nét mặt của Vân xem tình cảm nàng giao động ra sao, nhưng chàng chỉ nhìn được con mắt đen láy của Vân và tiếng cười ròn rã :

– Thôi nhé đừng có nịnh đầm ! Anh Thảo vẫn cứ chê tôi là đoảng, là lòi thoi, lếch thếch như con mẹ điên.

Nàng cười lớn hơn vui vẻ tiếp :

– Ông ấy khó tính lắm anh ơi ! Cứ rớ đến phẩn son là ông ấy khó chịu... Thét rồi Vân cũng quen dần, không phẩn son mặt mũi lại đầm ra nhẹ nhõm...

Tiếng “Vân” nàng xưng trong câu chuyện làm cho Quân xúc động mạnh như một lưỡi dao bất chợt vào ngón tay. Quân ngậ ngừng một lát rồi liêu lĩnh gọi:

– Vân ! Vân !

Nàng nhìn lên, vẫn con mắt vô tư, dò hỏi làm cho Quân lúng túng, bực mình vì cặp mắt khó hiểu ấy. Nó nửa như lảng lơ, nửa như diều cợt, nửa như giục giả ngỏ lời, nửa như đe dọa đừng nói năng tầm bậy... Cặp mắt làm cho Quân ngập ngừng, khó chịu, hồi hộp... Thân thể Quân như ướm đấm mồ hôi, từ mỗi chân lông đều rờn rợn một cảm giác nửa vui sướng nửa lo âu...

Vân vẫn nhìn Quân bằng cặp mắt ấy để đợi chờ, bàn tay trắng nõn của nàng để yên dưới lớp bột xà bông. Quân thở một hơi rồi nói thật nhanh, mắt nhìn vội đi chỗ khác :

– Định... Tôi định nói... với Vân. ..

Quân ấm ớ một tràng những âm

thanh ân ân rồi tịt ! Vân đột ngột đứng lên, nàg đi nhanh lên nhà nói vọng lại :

– Mời anh lên trên nhà...

Quân khỏ sở bước theo Vân, lòng anh toàn cảm giác nôn nóng, bút rút, hồi hận. Quân chờ đợi những câu chửi bới của vợ bạn anh sắp xếp sẵn ở trong óc cả những câu chối phăng ý nghĩ thực của mình nếu Vân quả quyết xỉ vả anh.

Vân ngồi ở ghé, nàg chỉ tay cho Quân ngồi. Quân ngồi xuống với cảm giác sợ sệt, hồi hộp chờ đợi từng lời nói của Vân.

Hai người cùng im lặng mỗi người nhìn vào một nơi trong nhà. Vân chùi tay vào chiếc khăn lau bàn. Quân xoa nhẹ bàn tay lên lớp vải quần sát đầu gối...

– Nói thực ra thì anh không dám thẳng thắn nhìn nhận lòng mình. Anh đã nói khác với những cảm xúc với cả tâm hồn anh, anh đã chối phắt đi một việc mà thực ra tự nó không có gì là xấu xa... Ngoại trừ trường hợp...

Quân háo hức chờ đợi Vân vừa nói rằng tình yêu của anh dành cho nàng không phải là một việc xấu xa nhưng nàng lại thêm hai tiếng ngoại trừ rồi bỏ câu nói lửng lơ ở đó...

Quân chột liều lĩnh hỏi :

– Ngoại trừ gì ? Chị nói rằng tình yêu của tôi nếu dành cho chị thì không xấu xa... Vâng ! Tôi cũng đã nghĩ thế, nhất là trong những ngày chị chưa trở về với Thảo, và tôi chẳng biết chị là vợ của Thảo, tôi muốn nói. ..

– Anh muốn nói những ngày tôi làm vũ nữ ở Sài Gòn.

– Tôi đâu có ý nghĩ chị đi làm vũ nữ là xấu xa đâu...

– Thì tôi cũng đâu có bảo rằng anh nghĩ thế.

Vân dứt lời, nàng nhìn thẳng vào mắt Quân. Gã phi công trông oai hùng là thế nhưng bây giờ ngồi dúm dọ, thậm hại trước con mắt thẳng thắn của nàng rọi vào mắt gã...

Rồi như sốt ruột vì sự chờ đợi. Vân nói :

– Có phải anh định nói rằng anh yêu tôi không ?

Quân nhếch mép cười, dù sao câu nói của Vân cũng đã làm cho Quân lúng

túng nhưng nó cũng đã nằm trong những điều mà Quân dự định sẽ xảy ra, bởi thế Quân khá bình tĩnh trả lời :

– Không... Chắc chị nghĩ lầm.

Nói xong Quân ngượng ngập lẩn tránh cặp mắt của Vân nhìn đăm đăm vào mắt chàng. Quân cảm thấy rằng Vân đã biết anh nói dối và đang nhìn anh bằng cặp mắt thương hại hơn là khinh bỉ. Ý nghĩ Vân khinh bỉ càng làm cho Quân tự nhiên khó chịu rồi ngừng lên :

– Mà dù có thế thì chị cũng đừng nên hỏi tôi như vậy !

– Tính tôi như anh biết, tôi không thích cái gì úp mở...

Quân cười chua chát. Hai bàn tay anh xòe ra trong cử chỉ phân trần gượng ép !

- Tôi có gì đâu mà úp mở ?
- Anh chắc là không ?
- Vâng...

Quân cúi mặt xuống, anh lúng túng một phần vì con mắt sắc bén của Vân, một phần vì xấu hổ với ý nghĩ rằng mình đã yêu vợ của bạn, Quân tự trách mình đã nhận lời về nhà Thảo ăn cơm trưa để rồi gặp Vân ở đây. Tại sao anh không hỏi Thảo cận kỹ trước khi về nhà bạn.

Ngày xưa quả thực Quân đã yêu Vân, đã yêu say đắm như một anh con trai mười sáu, vừa lớn lên đã ngây thơ lao vào bẫy yêu đương của các đồng chí ca-ve đầy kinh nghiệm ái tình. Ngày Vân tự nhiên nghĩ làm Quân đã dò hỏi, đã chăm chỉ mỗi đêm tìm nàng ở khắp các đấng-xinh để rồi không thấy, để rồi anh

cay đắng thầm mong cho đến ngày gặp lại được Vân, nếu gặp nàng Quân đã dặn lòng rằng không bao giờ để nàng vượt khỏi vòng tay chàng nữa. Hôm nay, vô tình Quân gặp Vân ở đây, gặp lại nhau trong một tình trạng vô cùng trái ngược, vô cùng khó khăn mỗi khi Quân tự bảo rằng : Phải cướp lấy Vân, phải đem nàng đi và giữ lại trong vòng tay mình...

Quân chợt ngừng lên, anh cho rằng dù sao lát nữa cũng phải xa Vân, xa nhau không còn hy vọng gì sống với nhau được, bởi vì có Thảo đã hiện diện cạnh Vân, hai đứa lại thương yêu nhau từ lâu, lại đã có với nhau bốn củ nhi đồng... Quân cảm thấy rằng anh đã bất lực, đã thua đau đớn nếu thực hiện dự định cướp Vân ra khỏi gia đình nàng. Quân thầm hiểu rằng tiền hạc và tất cả đã lung lạc được Vân, còn tình yêu thì đã chắc gì

Vân dành cho một ai ngoài chồng nàng.

Quân nói giọng quả quyết :

– Vâng... Tôi nhận rằng tôi yêu Vân. Yêu Vân đến độ có thể vì Vân mà chấp nhận tất cả dư luận, cả sự phản bạn đê hèn... Tôi đã tìm Vân, đã có ý định nhất quyết rằng phải cưới được Vân dù có phải vượt qua bất cứ trở lực nào. Hôm nay chúng mình gặp nhau, tôi phải nói thẳng với Vân như thế, tùy ở Vân quyết định có bỏ Thảo để ở với tôi không... ?

Vân ngậy người ngạc nhiên, nàng không thể nào ngờ được rằng Quân dám nói ra với nàng một hơi rành mạch, thẳng thắn và can đảm đến cái độ sống sượng mà ít người đàn ông nào dám nói ra với vợ của bạn mình ngay trong nhà bạn.

Nàng cũng không khỏi bàng khuâng

vì một nỗi sung sướng thầm kín lan ra dần dần, nàng cảm thấy nhan sắc của nàng dù sao cũng còn làm cho nhiều gã đàn ông hệ lụy và dù cho nàng đã từ biệt vũ trường, bỏ hết phấn son để sống đạm bạc, nghèo khổ với Thảo, thì vẫn có những gã ngày xưa si mê nàng, cho đến ngày nay vẫn còn say đắm. Niềm hãnh diện làm cho Vân phải cố nén niềm vui rộn rã trong lòng để dịu dàng, thật dịu dàng nói với Quân:

– Cám ơn anh vẫn dành cho Vân nhiều cảm tình nhưng Quân nghĩ coi.. Làm thế nào Vân bỏ Thảo và bốn đứa con của tụi này.

Quân trở nên liều lĩnh :

– Sao lại không ! Chỉ cần là Vân sống thực với lòng Vân thôi ...

Vân lắc đầu. Nàng hơi bản khoăn và buồn bã khi so sánh giữa Quân và Thảo. Một Thảo lúc nào cũng uẩn ức buồn phiền, bất mãn với chính bản thân và khó chịu vì công việc văn phòng vì không được ngồi vào phòng lái. Sự ấm ức ấy Thảo đôi khi quá buồn bực dồn cả vào gia đình bằng những lần bực bội, gắt gỏng cả những điều không đáng to tiếng...

Rồi một Quân vui vẻ, mạnh mẽ, hùng tráng và bằng lòng với cuộc đời, chưa kể đến gia tài cùng gia đình Quân, một gia đình thế lực, giàu có với những tiện nghi đầy đủ giữa cuộc sống văn minh.

Cũng từ ý nghĩ so sánh ấy, Vân chợt cảm thấy phiền muộn khi nhìn cặp mắt Quân đang nhìn nàng đăm đăm chờ đợi câu trả lời. Vân ngại ngùng, Vân bối rối không biết phải nói thế nào. Nàng quá

thực đã chán ngấy đời sống chật hẹp vật chất, chán ngấy những vất vả, so đo cặn kẽ vì số lương gà chết của Thảo đem về. Nàng muốn vượt ra khỏi những tù túng bản chất của ngân sách gia đình, nhưng Thảo khó chịu ngăn cản không cho nàng đi nhảy hoặc đi bán Snack bar. Thảo gây cho nàng một ý tưởng chán nản và nghĩ rằng chồng nàng ích kỷ, muốn vợ con phải chịu đựng khổn khổ cùng với chàng...

Nhưng cùng lúc với những oán trách, buồn bã, khuôn mặt của bốn đứa con hiện ra, khuôn mặt của Thảo dần dần đến, rồi giữa những hình ảnh lộn xộn, hình ảnh rũ rượi của Thùy sáng rực lên làm cho Vân nảy ra ý tưởng : Phải chăng Thảo ở với nàng chỉ vì lòng thương hại, phải chăng thực ra thì Thảo vẫn yêu Thùy...

Ý nghĩ đó làm cho Vân phải ngã đầu vào lưng ghế, môi nàng mím chặt lại cảm tức. Vân quên cả Quân đang nhìn nàng đăm đăm chờ đợi sự quyết định quan trọng của nàng. Nàng chỉ loay hoay với sự khó chịu vì không hiểu Thảo ở với nàng vì yêu hay vì thương hại.

Cặp mắt Vân liếc nhanh khắp căn nhà, căn nhà chật hẹp, đạm bạc với những đồ vật cũ kỹ, sơ sài. Nàng nhớ ngay đến căn phòng xinh xắn, ấm cúng của nàng ở trong một vi-la khi còn đi nháy, Vân tự nhiên thở dài, tất cả nàng tưởng rằng mình đã quên được, không ngờ gặp Quân, nghe những lời săn hỏi của gã, nàng bắt buộc phải nhớ lại những ngày huy hoàng mà nàng tưởng đã quên... khi đã trở về với một Vân hiền lành, một Vân nhu mì chiều chồng, nuôi con như những ngày mới lấy Thảo...

Vân rợn người vì câu nói thản nhiên của Quân. Nàng biết trả lời Quân thế nào đây ? Không lẽ lại bỏ Thảo lần nữa ? Mà nếu không, sống cơ cực mãi thế này liệu nàng có thể còn đủ can đảm tiếp tục được không ?

Chợt Quân đứng lên, giọng chàng đầy bi phẫn :

– Tôi biết rằng Vân sẽ trả lời không. Tôi xin lỗi đã nói với Vân những lời, lẽ ra tôi không nên nói.

Vân ngồi lịm người nàng không hiểu tại sao tự nhiên Quân lại nói với nàng những lời cay cú ấy.

Nàng chỉ im lặng nhìn lên, Quân hai tay vỗ vỗ vào hông đi đi lại lại trong nhà bằng những bước chân bực bội, gã nói như điên :

– Nhưng tôi cứ phải nói, giữ mãi mỗi tình cảm nín ở trong lòng cho đến khi gặp Vân không nói ra tôi cảm thấy bút rút, bực bội không biết đâu mà kể. Đó... tôi đã nói hết với Vân rồi. Vân cứ thẳng băng trả lời với tôi đi. Vân cứ nói với tôi rằng không đi ! Vân cứ nói đi cho tôi khỏi vương vấn, khỏi bị dằn vặt vì hy vọng sẽ cưới được Vân làm vợ.

Vân nhắm mắt lại vì những lời nói của Quân làm cho nàng nhức đầu. Vân biết rằng nếu Quân đừng nói, nếu gã xô đến, ôm chặt lấy nàng trong vòng tay kia, chưa chắc nàng đã đủ can đảm cự tuyệt, đành này gã cứ đi đi lại lại, lèm bèm ủng oảng như một con chó cùn. Những câu nói hậm hực chỉ làm cho Vân thêm bực mình vì bị dằn co giữa tình vợ chồng với những quyến rũ vật chất hào nhoáng. Vân đâm ra cáu kỉnh :

– Đúng. Tôi không yêu anh. Tôi không muốn nghe anh nói nói gì nữa...

Quân đứng dừng lại ở giữa nhà. Tay gã đặt lên bao súng. Vân cười nhạt :

– Anh đừng hăm dọa. Anh muốn bắn giết ai thì cứ làm đi.

Quân bỏ tay ra, chàng vô tình đặt tay lên bao súng để nghe những lời mai mỉa khó chịu của Vân làm cho Quân bực mình. Anh nói như thét :

– Việc gì mà tôi phải giết ai. Việc gì mà tôi phải bắn ai. Tôi đâu có cái máu anh hùng thảo khấu một cách ngu đần đến thế !

Vân cười, nụ cười của nàng đầy đau đớn.

– Tốt ! Anh hùng lắm !

Quân im lặng với chiếc mũ và cúi xuống cầm cái xắc đưng quần áo lên. Chàng lăm lũi đi ra cửa:

– Chào chị ! Xin lỗi chị nữa. Có lẽ..

Quân đứng lại ở khung cửa quay mặt nhìn vào :

– Có lẽ chị đừng nói lại với Thảo.

– Dĩ nhiên.

– Tôi không muốn Thảo nó buồn.

Ngẫm nghĩ một lát rồi Quân tiếp :

– Xin lỗi chị về những lời bông bột của tôi. Từ đây chả bao giờ tôi có ý tưởng đem chị ra khỏi gia đình Thảo nữa.

Nhìn theo bóng dáng cao lớn của Quân khuất sau bụi tre trước sân, Vân gục đầu vào hai bàn tay, đầu nàng nhúc

như búa bổ, cả người Vân dăng lên những buồn bã, bực bội day dứt hành hạ thân thể nàng nóng hâm hấp và mệt mỏi rã rượi. Nàng nằm xuống nền đất, hơi đất mát lạnh làm cho Vân hơi dễ chịu, đưa con cựa mình trên giường ken két rồi khóc gọi nàng. Vân nghiêng răng lại quát to:

– Câm đi khỉ. Không ngủ tao đập chết bây giờ.

Đứa con lấm lét nhìn mẹ nó. Nó im lặng nem nép nằm xuống, tay xoa xoa làn vải gối ôm, chân gác lên chân thẳng bên cạnh. Nó thút thít khóc thầm.

Tiếng khóc của con càng làm cho Vân bực bội muốn điên lên, nàng choàng dậy đến cạnh giường, quắc mắt nhìn thẳng nhỏ đang ngơ ngác mở mắt ướm sũng nước mắt nhìn lên :

– Mẹ !

Tiếng “mẹ” bất chợt lọt vào tai Vân làm cho nàng rùng mình, mồ hôi như rỉ ra từng lỗ chân lông. Nàng bàng hoàng ngồi xuống đặt tay lên tóc đứa con:

– Con... Nín đi con... Mẹ vẫn thương con mà...

Vân xoa đều bàn tay lên tóc con, nàng lăm bắm :

– Mẹ vẫn thương con... Mẹ vẫn thương con...

Rồi nàng nằm xuống cạnh những đứa con, đầu nàng gối lên chiếc gối bông mát rượi. Nước mắt Vân trào ra ướt đẫm một bên má. Nàng nằm úp mặt xuống gối, đầu con nhìn mẹ ngơ ngác, tay nó vỗ vỗ vào vai nàng :

– Mẹ... Mẹ khóc hả ?

Vân cay đắng lắc đầu xua đuổi những cơn nhức nhối khó chịu vẫn vờ trong óc. Nàng ngửa mặt lên cười , tiếng cười bật ra như những tiếng khóc nhão nhoẹt cay đắng :

– Không... Mẹ đâu có khóc.... Con có thương mẹ không con ?

– Có.

– Con thương mẹ để đâu ?

Thằng bé đặt bàn tay búp bê lên đầu :

– Để đâu này...

– Nhiều không ??

– Nhiều.

– Bao nhiêu ?

Thằng bé ngờ nghệch xoè ba ngón tay bé bồng mồm mĩm lên :

– Bằng ba đồng...

Vân rúc vào cổ con cười lớn hơn, nước mắt nàng chảy ra mau và nhiều hơn. Cổ họng Vân nóng hực lên và nghẹn ngào ngộp thở.

Chợt đứa con gọi :

– Mẹ ! Có ông kia kia...

Vân hốt hoảng nhìn ra cửa. Quân không hiểu đã đứng đó tự bao giờ. Mắt gã nhìn vào mẹ con nàng. Con mắt thê lương đầy ắp những buồn bã. Thấy nàng nhìn ra Quân ngượng nghịu bước vào :

– Chị Vân...

Hắn đứng sững khi thấy mặt nàng đầy nước mắt, giọng Quân riu lại thiết

tha áy náy :

– Tôi trở lại xin lỗi chị... Nhân tiện lấy... cái này...

Quân cúi xuống nhặt tờ giấy ghi tên họ, số quân của Thảo mà gã đã móc ra đặt trên bàn khi lấy bao thuốc lá. Giọng Quân ôn tồn :

– Tôi còn trẻ, nhiều khi nói ra những lời không suy nghĩ sâu xa.

Càng lúc giọng Quân càng cay đắng :

– Chị bỏ qua cho tôi... Tôi xin lỗi ...

Quân đi ra cửa, nhìn thẳng bé đang mở mắt thao láo nhìn theo :

– Chú đi nghe.

Vân lấy lại được bình tĩnh, nàng bỗng đưa bé :

– Chào chú Quân đi cưng.

Quân cau mặt bước vội ra ngoài.
Giọng Quân vẳng lại nghẹn ngào :

– Thôi.. chào chị....

7

Đà Nẵng, ngày... tháng ... năm ...

Hạnh mến,

Được thư Hạnh cùng với thiệp hồng trong những ngày thật là bận rộn cho việc thuyên chuyển cấp tốc từ đây về Sài Gòn và trở lại với nghề bay !

Mong Hạnh thứ lỗi cho tôi đã khá chậm trễ trong việc gửi thư mừng Hạnh thay cho sự có mặt – không thể nào thực hiện được – của tôi.

Vợ chồng tôi thực mừng rỡ khi Hạnh đã tìm đượ Hạnh Phúc mới sau nhiều năm sống trong đau buồn vì cái chết của Tâm.

Có lẽ Hạnh hơi ngạc nhiên khi tôi viết ở đoạn đầu rằng tôi trở lại nghề bay. Đó là điều ngạc nhiên cho tôi và bây giờ nó trở nên nổi mừng mà tôi không thể nào không kể cho vợ chồng Hạnh nghe.

Hạnh nhớ Quân chứ nhỉ ?

Quân đã giúp tôi đượ đổi về Sài Gòn và đượ đi bay trở lại nhờ vào thế lực của ông Bác nó. Đó là điều mà tôi hằng mong mỗi cũng là điều thỉnh thoảng Hạnh vẫn viết thư ra hỏi thăm tôi : “ Bao giờ thì anh trở lại đi bay ”

Nhưng giữa những vui mừng ấy, có một điều hơi buồn – buồn chút xíu – là

tôi không bay khu trục như trước nữa. Tôi chưa được nhà nước tin cậy hoàn toàn, nhất là sau vụ oanh kích dinh Độc Lập và vài lần đảo chánh hụt.

Tôi sẽ được gửi đi học về trực thăng và sau đó nếu tốt nghiệp sẽ trở thành phi công loại máy bay này.

Dù vậy, cả tôi và Hạnh cùng tìm được lẽ sống mới cùng có những hy vọng vừa chấp cánh bay cao.

Về chuyện Hạnh hỏi, tôi trả lời Hạnh rõ là Lê hiện nay cũng sắp sửa thành hôn với một người nào đó, đứa con của Tâm khá mạnh khỏe và giống cha, Lê chăm sóc nó rất chu đáo và yêu thương nó nồng nàn.

Kể ra quyết định của Hạnh – theo tôi – cũng chả ai phiến trách như Hạnh đã

than thở đâu. Cuộc chiến tranh này còn sẽ kéo dài thêm khốc liệt, chúng ta nên lo cho những người sống là hơn. Xã hội thời chiến đã cở những khoan thứ nhiều hơn mình mong mỏi !

Chả biết nói gì hơn ! Chúc vợ chồng Hạnh hạnh phúc. Hy vọng rằng khi nào thu xếp xong công việc bay bổng ở phi đoàn tương lai đến sẽ thăm Hạnh và gia đình...

THẢO

8

Những khó chịu, bực bội như những viên sỏi kẹt trong giày, mỗi ngày Vân một bực mình vì sự lảm nhảm của bà mẹ chồng. Bà cụ nói luôn mồm, nói suốt ngày về những chuyện vắn vơ ở tận đâu đâu.

Thỉnh thoảng, trong những ngày đau yếu trong mình hoặc có ai ở chợ làm bà phật ý, thế nào hôm đó cụ cũng cố tìm cho ra chuyện để nói xa xôi, bóng gió với

Vân về nghề vũ nữ của nàng.

Hôm nay cũng vậy, bà cụ đi chợ về, vứt huých cái giỏ vào một góc nhà gạt hai đứa cháu trai sang bên, nặng nề bước lên lầu :

– Nhà với cửa. Bẩn cứ như chuồng chó ! Cô dâu chắc hôm nay trời rét nên ngủ trễ ! Thôi... để con già này quét dọn cho. Sướng cái thân này chữa ! Thật là một con nên bội nên chay, nhìn con ăn mày cũng kể là con..

Vân cố giữ bình tĩnh để lọc cho xong chai nước sôi. Vòi nước nóng hổi, bốc hơi từ trong vòi ấm rót vào chiếc phễu lót bông gòn rồi bị chệch ra ngoài lúc nào Vân không biết .

Những giọt nước nóng ào vào mu bàn chân nàng rát rạt. Vân cúi kính đặt

mạnh ấm nước xuống nền nhà, nàng cúi mặt nhìn chỗ da thịt vừa bị phỏng nhẹ, mắt nàng đọng lại khá lâu vì những kẽ nứt ở gót chân và đầu ngón. Công việc nặng nhọc ở nhà chồng, căn bếp luôn luôn ngập nước đã làm cho những ngón chân đẹp của nàng dần dần bị nước ăn ngứa và nứt nẻ.

Lòng Vân thoáng một nỗi buồn, càng lúc nàng càng cảm thấy cuộc đời nàng đáng chán, ngày này sang ngày nọ tháng lại tháng, tiếp nối với nhau dài lê thê và tẻ nhạt nhất là ngày nào cũng phải nghe những lời đay nghiến, dằn vặt của mẹ chồng đã đổ cả vào cô con dâu cho bớt tức bực vì những chuyện vắn vớ, những lo âu sinh kế của bà.

Đã nhiều lần Vân phàn nàn với Thảo – nhưng ngày nay – Thảo không còn để ý đến những chuyện lụn vụn trong gia

đình nữa. Thảo mê say nghề bay như một người ốm vừa khỏi bệnh thèm ăn những món mà nhiều ngày đã phải kiêng khem.

Đối với Thảo, lẽ sống duy nhất của anh là những chuyến bay từ những phi vụ tải thương cho đến những chuyến bay chuyên chở phẩm vật cứu trợ đồng bào bị thiên tai, cả những chuyến phi cơ chở các nhân vật trọng yếu hay chở các nghệ sĩ ra thăm chiến trường hoặc khu trù mật.

Sự vắng mặt thường xuyên của Thảo trong gia đình làm cho Vân càng ngày càng cảm thấy tâm hồn và đời sống của nàng như đã bị mất mát thật nhiều, không có gì bù đắp được cho nàng ngoài sự có mặt của Thảo, cho dù Thảo chỉ ở nhà để ngủ mê man, bù đắp cho những phi vụ ban đêm bay đi tải thương trên những chiến trường nguy hiểm.

Thảo cũng không hề bàn bạc với Vân về những vấn đề của đời sống gia đình, không bao giờ – kể từ khi Thảo trở về được với phi đoàn – Vân nghe chồng góp ý hay bàn bạc về việc xin nhà, mua nhà hay hoạch định tương lai cho đàn con. Những câu chuyện của Thảo luôn luôn xoay quanh những chuyến bay, với những giai thoại ngộ nghĩnh quyến rũ đậm đà, những bạn bè dân sự của Thảo đến nhà chơi, nhưng lại là những câu chuyện vô cùng nhàm chán đến bực bội đối với Vân.

Nhiều lần Vân hỏi chồng bằng một giọng vô cùng hằn học :

– Có phải phi cơ đã làm anh quên em không ?

Thảo chỉ cười, nụ cười ra cái điều :
Đàn bà thì biết cóc gì !

Suy nghĩ vẫn vợ một lát Vân tạm quên được niềm đau đớn vừa đến với nàng vì những giọt nước sôi. Vân đứng lên, nàng giơ chai nước lọc được gần đầy lên cao soi cặp mắt đen huyền vào mặt thủy tinh trong vắt, chân nàng gạt nhẹ cho ấm nước sát vào tường, cùng lúc đó, tiếng tru tréo gay gắt của mẹ chồng từ trên lầu vẳng xuống :

– Con phá, mẹ phá ! Thế này thì làm gì cho đủ ăn tiêu ! Có cái ấm nước mà cô cũng không chịu khó nhắc được lên. Cô sống lưng nó quen rồi, nằm ngửa ăn sẵn mãi có khác. Đã như thế thì còn gì là tròn ấm hả trời...

Vân nuốt nước bọt, cố coi như không nghe tiếng bà mẹ chồng lại bắt đầu kiểm chuyện để nói cho hả những cơn bực tức tận đầu đầu.

Nàng nhẹ nhàng bỏ ra phòng khách, ngã lưng vào nệm ghế xa-lông. Vân cảm thấy thoải mái dễ chịu, nàng vớ tờ báo VNTP trên nóc chiếc tủ thấp chừng ly tách gần đó, vừa dở được trang đầu để ngắm nghía nét vẽ duyên dáng của Đ. K thì tiếng nói the thé của bà mẹ chồng lại rít lên vắng xuống :

– Giờ này là giờ cô đọc báo đấy hả !

Vân nhẹ nhàng :

– Con ngồi nghỉ một chút mà mẹ.

– Nghỉ.. Vâng. Cô muốn nghỉ thì nghỉ, con già này có dám nói gì đâu.

Vân nghẹn ở cổ, nàng gấp tờ báo lại ném mạnh lên nóc tủ. Tiếng bà cụ lại đay nghiến :

– Cô muốn đánh tôi thì lên đây mà

đánh, việc gì cô phải ném tờ báo như ném vào mặt tôi... Phải ! Con già này lắm điều. Đứa nào ở được thì ở, không ở được thì bước...

Vân uất lên tận gáy, nàng nghẹn ngào:

– Mẹ đã đuổi con không biết là bao nhiêu lần rồi. Chúng con về đây ở với mẹ..

– Đây không cầu đứa nào về ở chung tất cả. Tao đã nói rồi.. Vợ chồng có sức lấy được nhau thì có sức ở riêng, can cứ gì cứ phải bám vào váy con này mà sống...

– Ở..

Vân thốt lên một tiếng kêu đầy kinh ngạc. Nàng cảm thấy lòng rối bời cay đắng.

Chưa bao giờ Vân lại tưởng tượng được rằng mẹ của Thảo lại có thể nói ra những lời như vậy. Nàng cảm thấy rõ ràng là bà cụ bị mất thăng bằng trí não, bị những lo lắng quá đáng trong công việc buôn bán làm cho càng ngày tính tình càng trở nên khắc nghiệt, chua ngoa và cố tìm cho ra những dịp hành hạ người khác để bớt đi những dồn nén nội tâm.

Nhưng tuy nghĩ như vậy Vân bỏ xuống nhà bếp ngồi một mình, để cho những tiếng đay nghiến của mẹ chồng xa hơn, nhỏ hơn, mắt Vân vẫn mòng mọng những nước và chảy dài xuống má.

Nàng nghĩ đến một căn nhà tranh chật hẹp trong ngõ hẻm ngoại ô, ở đó cả gia đình nàng sẽ sống biệt lập, xa hẳn bà mẹ chồng khó tánh có lẽ nàng được thoải mái hơn. Nàng không hiểu rằng Thảo có đồng ý với nàng không ?

Thảo luôn luôn không bao giờ muốn xa bà mẹ. Anh coi như đó là nơi nhất định phải cư trú – mặc cụ muốn nói gì thì nói – nhưng Vân không nghĩ được thế, có thể vì nàng không có được tình mẫu tử ruột thịt, cũng có thể vì Vân đã quen thuộc với nếp sống tự do..

Vân thở dài thật nhẹ để mẹ chồng khỏi nghe tiếng. Nàng chột giật mình vì tiếng xe gắn máy nổ ròn tan trước nhà, xì xì vài tiếng rồi tắt ngúm.

Rồi Thảo khệ nệ trong bộ đồ bay xúng xính nào nón bay, nào súng nào đạn, nào áo Jacket, mũ dô-kê hí hửng bước vào. Thấy nhà trống, Thảo ngồi ngay xuống xa-lông thở một hơi dài khoan khoái.

Bà cụ hỏi vọng xuống :

– Thăng Thảo phỏng ?

– Vâng. Mẹ chưa ngủ ạ ?

– Ngủ ! – Giọng bà cụ trở nên chua chát, hờn tủi rất nhanh.– Mày chẳng về sớm mà nghe vợ mày nó giả nghĩa tao. Cha đời ! Thực đúng là nhà vô phúc con ơi..

Tiếp theo là những tiếng khóc thút thít. Giữa những tiếng khóc bất chợt như thế, giọng nói của cụ vẫn không bớt vẻ mỉa mai :

– Có ai ngờ thời buổi bây giờ dâu con lại thế này hả trời cao đất dày ơi !

Thảo chép miệng nói bâng quơ chán nản :

– Lại có mục gì rồi !

Vừa kiên nhẫn tháo dây giày Thảo vừa hỏi mẹ:

– Thế Vân nó đầu hả cụ ?

– Mà đi kiểm mợ mà về ! Chắc nó lại tườn đi đú đờn rồi. Cha đời là cái nhà này vô phúc.

Vân bực bội đi lên. Thảo ngừng vội lên nhìn vợ nháy nhó mỉm cười, ngón tay trỏ của anh đặt ngang môi ra hiệu cho Vân yên lặng.

Nhìn chồng, Vân chợt thấy lòng nàng se lại, rồi nổi bực bội như một vết dầu loang mai trong trí não. Thảo bao giờ cũng vậy mỗi khi trong nhà có chuyện bực mình anh đều muốn Vân im lặng chịu đựng với những cử chỉ ngôn ngữ hài hước. Thảo một mình cố nổi lại những hục hặc thường xuyên xảy ra giữa vợ và bà mẹ khó tánh, coi việc hành hạ nàng dâu như một thiên chức thiêng liêng không thể thiếu ở những bà mẹ

chồng miền Bắc.

Nhưng hôm nay, sẵn với nỗi bực mình vì chỗ phỏng bắt đầu rất nhiều Vân không cảm thấy vui với dáng điệu cố tỏ ra hài hước của chồng. Nàng ngồi xuống trước mặt Thảo :

– Em định nói với anh em sẽ dẫn con đi ở chỗ khác.

Câu nói như một bất hạnh vĩ đại đổ xuống cuộc đời đang êm đềm trôi, bà mẹ Thảo rên ngay lên cay đắng :

– Đấy ! Mà đã nghe chưa thằng kia ! Vợ mà nó giả môi, giả miếng đấy. Nó đâu có thèm nhịn con già này. Nó nhất định ra mặt cãi nhau tay đôi với tao đấy.. Phải rồi.. Bây giờ cô, cậu đã có lương cao, bổng hậu, cô cậu việc gì phải cần bám vào gấu váy con già này...

Thảo hơi cau mặt nhìn vợ, rồi anh bực bội gắt :

– Tù tù ! Cô ðừng có hỗn với cụ.

Bà cụ lại bắt chọt rên rỉ, khóc lóc ti tỉ.

Thảo nói to :

– Mẹ cũng khoan khóc ðã. Có gì không phải mẹ cứ bảo con.

– Bảo mà y ! Bảo mà y thì mà y làm gì ðược nó ?

Thảo tịt ! ðã bao nhiêu lần bà cụ than thở, ðay nghiến về Vân, nhưng Thảo quả tình không biết xử trí thế nào. Anh không lạ gì tính bà mẹ cứ thích ðược người ta gọi là khó tính. Sự khó tính ấy, theo cụ như biểu dương hùng hồn cho một gia ðình nho gia nề nếp, một gia ðình mà mẹ

chồng tha hồ sỉ vả nàng dâu thế nào thì cô dâu ấy cũng phải lặng im, phục tùng và tốt nhin.

Giữa sự cău kính của Thảo, bà cụ lại dẫn vật :

– Làm gì ? Mà dám làm gì nó ?

Thảo cău :

– Thế mẹ muốn con phải làm gì ?
Con đánh Vân nhé !

– Mà đừng có gieo tiếng ác cho bà !

– Thế thì thôi vậy !

Đến lượt bà cụ không biết nói gì nữa, bà cụ xoay sang chính sách khóc. Tiếng khóc dai dẳng từ trên lầu vọng xuống bên dưới, đều đặn làm cho Thảo vừa bực vừa muốn cười. Anh hỏi vợ :

– Ở nhà có mục gì mà xôm trò thế hả Vân ?

Vân im lặng khẽ trề môi nói với chồng :

– Em có làm gì đâu. Tự nhiên mẹ về, mẹ chửi mắng tùm lum.

– Chậc ! Anh đã bảo cụ nói gì cũng cứ phớt lờ đi mà lỵ !

– Thì em đâu có cãi mẹ lời nào.

– Nhất em rồi ! Thế sao bà cụ cứ bên bên Cung oán ngâm khúc xuống thế này...

Vân im lặng, nàng chán nản nhìn bộ đồ bay xám phủ đầy bụi trắng của chồng, nhìn cánh mai vàng to bản thêu trên vai áo bay. Mắt nàng nhìn xuống khẩu súng ketch cõm Thảo vừa tháo ra đặt trên bàn,

bằng một giọng mỉa mai Vân hỏi Thảo :

- Anh mới đi bay về phải không ?
- Còn phải ngôn. Hôm nay...

Trước khi kịp say mê kể về phi vụ của anh như mọi ngày, Vân chặn ngang cau có :

- Nói thực với anh, em không thể chịu đựng được nữa !

Thảo đang há mồm định kể lể về những việc vừa xảy ra trên chiến trường trong chuyến bay của mình, bị vợ chặn ngang bằng một câu quyết liệt, anh đành ngậm miệng lại, cụt hứng nhìn vợ đăm đăm.

Vân tiếp tục nói, tay nàng xoắn tít chiếc khăn tay :

- Em định dẫn các con lên ở đờ trên

nhà con Thu ít ngày rồi tìm nhà khác ở riêng. Thà ở ngoại ô cũng được.

– Tù tù... đừng có nóng ! Khoan hãy làm những việc “tối tân” như thế ! Em để anh tắm tiếc mát mẻ rồi liệu bàn sau.

– Rồi lại hậu xét... Bao giờ thì anh cũng chỉ biết nói thế thôi, bao giờ thì anh cũng chỉ quen nhờ vả...

Sau câu nói của Vân, bà cụ xông xộc từ trên lầu, vừa quăn tóc vừa xô xuống xĩa xối vào mặt nàng :

– Cha đời quân vô phúc ! Mà nói ai chỉ quen nhờ vả ! Con tao nó nhờ vả vào tao, nó có nhờ vả vào mày không mà mày dám hỗn ! Thằng kia ! Nó hỗn thế mà mày ngồi đực mặt ra à !

Thảo nhún vai đứng lên, anh chán ngán bỏ vào phòng trong :

– Cụ cứ lên ngủ đi để đó con lo cho.

Bà cụ hậm hực định nói thêm, Thảo vội vàng cướp lời:

– Vợ con nó hư mẹ cứ để con dạy. Mẹ già rồi mẹ cần nghỉ ngơi hơn là để ý đến những việc lăm cẩm của chúng con như thế này.

Bà cụ đuối lý ngồi im, cặp mắt cụ ngó vào mặt Vân chăm chặp. Vân bực bội ngừng lên nhìn thẳng vào mắt bà mẹ chồng. Thảo chợt thấy lạnh ở sống lưng anh cảm thấy tình trạng không dễ dàng xoa dịu như anh tưởng. Đột nhiên Thảo hối hận vì sự vô tâm của anh, trong những ngày qua, sau mỗi lần mẹ và vợ có chuyện không hay, Thảo chỉ cười hề hề bảo vợ:

– Cụ muốn nói gì thì nói, cứ nhịn tỉnh bơ đi là yên hết.

Nhưng lần này, Thảo cảm thấy một đở vỡ đang rình rập và xẩy ra tới nơi. Anh hối hả đến kéo tay Vân đứng dậy.

– Cô lên lầu lấy ngay cho anh... bộ quần áo lót !

Vân dùng dằng. Thảo quát ngậ lên để cho vừa lòng mẹ.

– Nhanh lên đi ! Chần chờ mãi.... Sốt cả ruột !

Chưa kịp nháy nhó với Vân để ra hiệu cho nàng chịu đựng thì Thảo điếng người vì Vân quắc mắt lên :

– Anh đừng có nhặng ! Anh làm như tôi là con ở không bằng !

Thảo không ngờ cách hòa giải bằng phương pháp hách xì xằng của anh đâm ra tai hại thế này. Trong cơn bối rối vì

cặp mắt vừa khinh bỉ, vừa chế riễu của mẹ, Thảo rút phăng ngay khẩu súng ra.

Vân cúi quá hóa lỳ, nàng ưỡn ngực :

– Bắn đi ! Anh giết tôi đi còn hơn là cả nhà xúm nhau lại hành hạ tôi dòng dã cả năm nay như thế này....

– Bắn !

Thảo hậm hực tiếp :

– Đạn đâu mà bắn !

– Thế anh rút súng ra làm gì. Anh đuổi muỗi bằng súng hả ?

– Câm mồm đi ! Em đừng có hỗn !

Thảo nói xong cảm thấy thực sự bức mình. Anh không ngờ rằng Vân lại có thể phản ứng mạnh như thế này. Sự chịu đựng của nàng có lẽ đã đến mức

cuối cùng, hôm nay nó nổ tung ra không thuốc nào kèm hãm được. Tuy nhiên Thảo vẫn hách :

– Ồ... Hay chữa ! Đã bảo em lên lấy quần áo lót xuống cho anh cơ mà.

Vân ngúng nguẩy đi lên. Bà cụ khinh khinh nhìn theo :

– Sung sướng, hãnh diện chưa hả Thảo ?

Thảo cảm thấy người anh rúng động. Những khi gọi đích tên con là những lúc bà cụ đã bực tức đến độ vô cùng. Quả nhiên cụ gằn giọng :

– Cho chúng mày thu xếp từ giờ tới chiều. Sáng mai đem nhau bước ra khỏi nhà bà.

Cụ đứng lên, lại vừa quần tóc vừa

lạch bạch đi ra cửa. Thảo nhũn như con chi chi :

– Mẹ.

Bà cụ đứng đĩnh lờ đi coi như không nghe tiếng ông con. Cứ thế cụ đi luôn ra ngõ.

Còn lại một mình Thảo giữa căn nhà rộng. Anh tần ngần ngồi xuống thần thờ. Thảo hoàn toàn bối rối không biết phải làm sao. Từ khi lấy Vân, có con, vợ chồng anh đều ở riêng chỗ khác. Lần này tất tưởi kéo vợ con từ Đà Nẵng trở về Sài Gòn giữa tình trạng nhà khan hiếm. Thảo nảy ra ý định về ở chung với mẹ,

Nhưng ở chung với mẹ, Thảo mới cảm thấy tình trạng này không thể kéo dài thêm được nữa. Bà mẹ Thảo, một người suốt đời lo lắng vì sinh kế, ngày nào

cũng bị ám ảnh vì những món tiền kiếm một mình cho nhẹ gánh lo. Việc giúp đỡ cho con cái trong cái tuổi này, đối với cụ như một điều tối vô phước. Cụ luôn luôn nghĩ rằng vào cái tuổi già cụ phải được con cái cung phụng, nuôi nấng thật đầy đủ, để cụ ngày ngày hai buổi đi lễ chùa lễ Phật Nhưng với số lương của một viên Thiếu Úy một vợ bốn con, Thảo chỉ đủ nuôi sống gia đình, dù thương mẹ, ước có được giúp đỡ mẹ thì những món tiền nhỏ của anh không bao giờ làm được bà cụ vui lòng.

Thảo thở dài cho tình cảnh khốn quẫn của anh. Nhìn Vân lúng lẳng trên tay một bộ quần áo lót nàng vút mạnh bộ quần áo trên bàn, ngồi phịch xuống ghế nhìn chồng, giọng nàng gay gắt :

– Mẹ đuổi đi rồi đó, anh tính thế nào thì tính.

– Chứ cô không nhịn bà cụ được à..

– Nhịn mãi rồi. Anh phải biết rằng người ta chịu đựng chỉ có hạn thôi chứ. Con giun xéo lắm cũng quăn ...

Thảo buồn bã nói nhỏ :

– Đạo này em thay đổi hơi nhiều Vân ạ.

– Thay đổi... Em chẳng thay đổi gì cả.

– Sao em không hiểu cho hoàn cảnh của anh, với số lương hẹp hòi như thế này làm sao anh có thể chu cấp cho em được một chỗ ở riêng biệt trong thành phố như em vẫn muốn. Mình nghèo...

Vân hơi trề môi, giọng nàng đầy khinh bạc :

– Nghèo ! Đâu phải vì chữ nghèo mà anh bắt mẹ con em phải nhục.

– Gì mà nhục ! Mẹ mắng thì em nhịn. Nhịn mẹ chồng mà em cho là nhục hay sao !

Vân hừ một tiếng rồi ngồi im. Thảo nói như thế thật là dễ, nhưng Thảo tại sao không đặt đĩa vị của anh vào hoàn cảnh của Vân. Ngày nào cũng như ngày nào nàng phải chịu đựng không khí căng thẳng, gay gắt của mẹ chồng. Cộng thêm là những công việc cực nhọc, lũ con đùa nghịch liên miên, tiền bạc phải dè sẻn tiết kiệm từng đồng...

Vân cúi kính nhìn chồng. Thảo dường như vẫn đứng đưng khi nói ra với nàng một điều mà ai cũng nói được chứ khó mà chịu được !

Nàng hậm bực :

– Anh bảo rằng mẹ nói gì thì nhịn.

Anh nói thì dễ nhưng anh có ở trong hoàn cảnh của em không ?

– Chứ anh biết làm thế nào bây giờ...

Thảo nói xong anh cảm thấy lòng buồn rười rượi.

Thảo gác hai chân lên bàn, mũi giày đã sòn và sắp rách, bụi đóng trắng hếu trên lớp da đen từ khá lâu không được đánh xi-ra.

Rồi Thảo thở dài :

– Thôi bỏ qua hết đi. Mẹ nóng rồi mẹ quên, cứ chịu khó ở đây ít lâu chừng nào tìm được nhà rồi liệu...

– Chừng nào ? Anh nói thế bao nhiêu lần rồi.

Thảo cúi uất người lên :

– Chứ nhà đâu ? Nhà đâu cho cô dọn đi ngay bây giờ ?

– Nhà con Thu đấy. Sao anh không dọn tới đi !

Thảo nhớ đến căn nhà rộng rãi, mát mẻ trong một khu phố yên tĩnh, chỗ đó là chỗ ở lý tưởng mà Thảo hằng mong ước được có, nhưng gã chủ nhà nhất định không cho thuê dưới giá năm ngàn đồng một tháng. Năm ngàn đồng mỗi tháng tiền nhà, số tiền đó Thảo cảm thấy mình không thể nào đủ máu liều mà ở. Anh cay đắng khi tính rằng tiền nhà như thế là đã chiếm gần nửa tiền lương, với số lương hơn sáu ngàn còn lại, làm thế nào Thảo cung cấp đủ cho gia đình vợ bốn con...

Chợt Vân đứng lên, nàng cả quyết :

– Nói thật với anh em chịu đựng hết nổi rồi. Nội nhật chiều nay thế nào em cũng tìm nhà dọn đi cho khuất mắt mẹ. Thà rằng ăn cháo còn hơn...

Câu nói của Vân làm cho Thảo nghẹn ở cổ, anh nuốt những miếng nước bọt khó khăn, Thảo không còn cảm thấy anh có một hy vọng nào dàn xếp được những xích mích xảy ra trong gia đình anh nữa, bất hòa đã chia cách vợ con anh và bà mẹ già khó tính, mỗi bên có một lập luận riêng mà bên nào cũng có lẽ phải của mình.

Chỉ riêng có Thảo là khổ tâm khi đứng giữa hai mối tình cảm nặng nề và mật thiết. Anh không biết mình giải quyết tình trạng lục đục này thế nào cho ổn !

Chỉ có một cách giải quyết mau lẹ và

êm đẹp nhất là Thảo có một món tiền, không cần nhiều, Thảo chỉ dám ước mơ có khoảng một trăm ngàn, đủ cho anh sang một căn nhà hợp với ý thích của anh và của Vân, để cho các con anh có chỗ cư ngụ và không dính dấp đến căn nhà của mẹ Thảo.

Thường thường những bà mẹ già suốt đời lo sinh kế chỉ thương con khi chúng nó ở xa, khi không phải chu cấp cho con và con cái không nhờ vả vào mình nhiều quá. Thảo biết thế, anh chắc rằng mẹ anh và con dâu sẽ hòa thuận, quý mến nhau hơn nếu anh có đủ tiền cho gia đình ở riêng một nơi xa bà cụ.

Thảo tự dưng hối hận vì quyết định xa Đà Nẵng trở về Saion để được đi bay. Thà rằng ở ngoài miền Trung khô nóng; vợ chồng hòa hợp, thương yêu nhau còn hơn là về với thủ đô, sống giữa những

quyến rũ của cuộc sống tiện nghi thành phố, những tiện nghi giục giã trong lòng những người vợ trẻ rất nhiều ước mơ..

Thảo cũng đứng lên theo vợ, anh nói với Vân :

– Chưa bao giờ anh muốn đổi ra Trung như bây giờ.

Vân im lặng. Hình như những ngày đầm ấm ngoài Trung khiến cho nàng hối hận vì cách cư xử quá đáng của nàng với Thảo.

Nàng đứng lại giữa cầu thang dẫn lên lầu, mặt nàng nghiêng nghiêng quay lại nhìn Thảo bước lên. Vân nói :

– Anh để cho em đi làm... Đi làm rồi thì em mới kiếm được tiền phụ với anh dọn đi chỗ khác.

Thảo nghe lời vợ nói với một nỗi chán nản đầy ngập trong lòng. Anh cố quên bằng cách đếm từng bậc thang. Bốn mươi hai bậc từ nhà dưới lên đến lầu ba. Bốn mươi hai bước chân Thảo lên từng bậc, từng bậc như bước lên một nơi mà anh sẽ nói những lời thay đổi cả đời anh. Thảo linh cảm được rằng khi Vân và anh lên đến căn phòng nhỏ trên lầu, ở đó Vân sẽ nói với Thảo những lời mà anh sẽ vô cùng buồn bã.

Bởi thế, Thảo không vào phòng, anh ra đứng ngoài ban công nhìn những mái nhà lô nhô phía dưới.

Thảo nghe tiếng vợ lục đục mở tủ, tiếng chiếc ghế được kéo lê trên sàn đá hoa và mũi anh ngửi được mùi nước hoa thơm nức, thú nước hoa lỏng lơ của những vũ nữ nhà nghề.

Thảo biết rằng Vân đang sửa soạn áo quần để đi.

Đi đâu ? Thảo tự hỏi và không trả lời được Anh hỏi vọng vào :

- Con nó đâu cả hả Vân ?
- Chúng nó ngủ rồi anh.
- Em sửa soạn đi đâu đó ?
- Em sang nhà người bạn.
- Có việc gì hả em ?

Vân im lặng một lát rồi bỏ dở điểm trang ra đứng cạnh chồng. Nàng ngập ngừng một lát rồi nhỏ nhẹ :

- Em định xin phép anh cho đi làm.

Thảo nghe vợ nói, anh liên tưởng ngay đến câu những ca-ve thường nhẹ nhàng bảo khách : ” Em xin phép anh

cho em chạy bàn”.

Và Thảo nhếch mép cười. Vân hơi lo ngại giọng nàng hơi run rẩy và đút quãng nhiều lần :

– Anh ạ... Vợ chồng mình túng quá rồi. Các con lớn cả... Ở chung với mẹ mãi có phiền hà...

Thảo trả lời y như một anh nhà quê nói ra những lời cay đắng :

– Anh biết.

– Sao anh nói giọng mỉa mai như thế.

Thảo càng cay tợn. Anh nói bằng một giọng thật hậm hực :

– Anh bảo rằng anh biết, vợ chồng mình túng quãn, nhà mình phải ở nhờ, anh cũng biết rằng anh vô tài, bất tướng không kiếm đủ tiền cho em và con sung

sướng như vợ con người ta !

Nói xong Thảo cảm thấy hối hận. Ít khi anh nói với Vân bằng một giọng không mấy đứng đắn như ngày hôm nay, cái giọng và cách nói ấy chỉ dành cho những cuộc đấu hót vung vít với bạn bè cà lơ, hay để nói phứa ra với những người đàn bà trong những nơi giải trí vào ban đêm.

Và Thảo bần khoản tiếp :

– Xin lỗi em... Hôm nay anh không được bình tĩnh.

Vân cười nhạt. Tiếng cười làm cho Thảo cảm thấy giữa anh và Vân như đã nảy sinh ra một sự cách biệt nào đó mất rồi !

Vân nói :

– Anh tính thế nào đây ? Có phải anh không bằng lòng cho em đi làm chứ gì.

Thảo gậ. Vân đặt tay lên vai chõng :

– Anh vẫn tin em đấy chứ anh ?

Thảo lại gậ như máy. Vân dụ dàng hơn :

– Anh lo em đi làm rồi hư hỏng chứ gì. Không đâu...em đâu còn ở cái tuổi dễ hư hỏng với đàn ông có tiền..

Thảo lại đắng cay một cách rất nhà mùa :

– Nhưng ai biết đâu được với tương lai.

Nói xong Thảo cảm thấy như anh là một kếp cái lương đang diễn xuất một cảnh đau đớn với ðào hát.

Thảo cười to, tiếng cười ðầy cay đắng:

– Tốt hơn hết là em ở nhà no ðói với nhau....

– Anh thỉnh thoảng cứ lẩm cẩm thế nào ấy. Người ta đi làm thiếu gì. Vợ đại úy, thiếu tá còn đi làm vũ nữ nữa là...

– Nữa là vợ của Thiếu Úy quèn phải không ?

Vân nhìn chồng, nét mặt Thảo đã biểu diễn hần hoi một sự bức bối ít có. Vân im lặng, đối với những người đàn ông nóng tính hay cáu, tốt hơn cả nàng cứ ngậm miệng và chịu đựng cho qua.

Vân tin chắc rằng thế nào thì Thảo cũng đồng ý để cho Vân đi làm. Gia đình tuy chưa lâm hẳn vào hoàn cảnh túng quẫn, nhưng đã thiếu hụt ít nhiều, nhất là sự khó chịu của bà mẹ chồng mỗi lúc một gia tăng để luôn luôn kiếm có học hạc, chửi bới Vân.

Nhiều khi nàng muốn tung hê tất

cả để trở lại đời sống cũ. Đời sống nhộn nhộn tung bùng của những vũ nữ trẻ đẹp, nhảy giỏi và khéo nói đủ làm cho những gã đàn ông không thừa can đảm bỏ vợ, bỏ con đốt cả cơ nghiệp vào tay nàng.

Nhưng nghĩ tới tương lai xa thẳm Vân lại ngại ngùng. Tương lai của những vũ nữ thường thường là tăm tối, hiu quạnh và cô đơn. Những người vũ nữ hầu như số phận họ đã được an bài ở những ngày nhan sắc khánh kiệt, tuổi tác vượt qua con số bốn mươi...

Bốn mươi tuổi, với những người đàn bà đoan chính sinh ra và lớn lên trong những gia đình ít sóng gió, không hề bận bịu vì số lượng tích-kê bốn mươi tuổi, còn nhiều mộng đẹp, họ trở nên chín chắn, vững chãi hơn được đời kinh nể, trọng vọng hơn...,

Nhưng với một ca-ve, bốn mươi tuổi kể như là tàn, một con đường duy nhất dành cho vũ nữ ở tuổi bốn mươi là làm cai gà. Nhưng mỗi tiệm tắc xình chỉ cần nhiều lắm là hai cai gà. Kiếm được một chỗ làm trong một đấng-xinh, chỉ huy một “dàn” đào, việc đó không phải là dễ.

Bởi thế Vân nhìn về tương lai với cặp mắt hãi hùng, nàng muốn an phận, sống bình thường như một người đàn bà bình thường mười năm nội trợ không nhiều chuyện truân chuyên như một năm làm gái nhảy.

Và nàng đã sống được như thế trong gần hai năm trời với Thảo, với lũ con đông, những công việc bận bịu vất vả và nghèo.

Số lương của Thảo không bằng một góc số tiền của nàng – nếu so sánh với

những ngày Vân còn đi làm – bởi thế Vân phải bỏ tất cả những ham muốn, những tiện nghi để càng lúc càng nhận thấy rằng : Muốn làm một người đàn bà bình thường không dễ như nàng tưởng.

Giờ này, đứng trên bao lơn với chồng khi sơn phấn đã được tô lên mặt, khi những bộ áo diêm dúa đợi chờ, Vân cảm thấy như nàng sống lùi lại với khoảng thời gian còn là vũ nữ, khoảng thời gian Thảo ở ngoài Trung, nàng ở Sài Gòn bỏ anh chồng ba tà lùn tịt để sống tự do bay nhảy với ba đứa con trai.

Những ngày ấy đã qua rồi, đã qua đi mơ hồ và nhanh chóng nàng đã trở nên một người đàn bà bình thường, chịu vất vả, nghèo túng, chịu cảnh làm dâu để rồi – hôm nay – sự túng thiếu, sự khắc nghiệt của mẹ chồng làm nảy ra trong trí

óc Vân ý định đi làm vũ nữ để thay đổi chỗ ở – xa bà già chồng hay kiếm chuyện – hầu nâng cao mực sống gia đình.

Nhưng Thảo đã quyết liệt tỏ thái độ phá đi dự định của nàng. Điều khó là làm thế nào thuyết phục được chồng cho nàng đi làm vũ nữ.

Vân nhìn Thảo, cố gắng theo dõi những nét đăm chiêu trên khuôn mặt sạm đen với những vết nhăn dài trên trán của chồng.

Chợt Thảo hơi nghiêng mặt nhìn Vân, cặp mắt như ngập đầy buồn bã :

– Anh biết vợ chồng mình túng, mẹ khó tính và em thì hay bất bình. Nhưng...

Thảo ngừng nói, phác một cử chỉ vô nghĩa rồi tiếp:

– Nhưng đề nghị của em anh cảm thấy chúng mình không nên nhắc lại nó nữa. Em đã đi làm vũ nữ một thời gian, nghề đó tuy không hoàn toàn xấu xa nhưng nếu mình có hoàn cảnh để làm trái được thì cũng nên tránh.

– Nhưng hiện nay như anh đã thấy, mình không có đủ tiền. Lương anh quá ít. Ít đến nỗi, vợ chồng mình không thuê nổi một căn nhà tương đối tiện nghi. Cả anh với em, với các con phải ở nhờ nhà của mẹ...

Nàng thở dài :

– Mà mẹ của anh không đại lượng và không thông cảm cho tình cảnh của chúng mình.

Vân nuốt nước bọt, nàng tập trung tất cả khôn ngoan để thuyết phục chồng.

Giọng nàng cao hơn lúc bình thường một cung:

– Em quyết định đi làm là để có thể thay đổi chút ít cuộc sống, kiếm một số vốn để dành cho lũ con mình. Nhất là để cho anh đỡ bận tâm và vất vả, cho em không phải chung đụng với mẹ trong căn nhà này.

– Nghĩa là...

– Em nhất định dẫn con dọn đi ở chỗ khác,

Mặt Thảo cau lại bực dọc vì giọng nói quyết liệt của Vân :

– Từ từ...Em muốn đổi chỗ ở. Đồng ý. Nhưng em phải chậm chậm để cho anh tìm nhà, tìm căn nhà nào hợp với túi tiền của chúng ta.

– Em có sẵn nhà rồi. Chỉ chờ anh ừ là em dọn đến. Có thể dọn ngay bây giờ hoặc ngay chiều nay, em muốn đi để xác định lại chuyện đó một lần cuối.

– Nhưng...

Vân đặt một bàn tay lên má chồng vuốt ve :

– Anh không ngại... Tiền nhà đã có em lo.

Thảo mĩa mai hơi tàn nhắn :

– Em lo ! Em lo bằng cách nào ? Chẳng lẽ em đi làm để trả tiền nhà. Anh đã nói...

Thảo quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt Vân, con mắt Thảo đầy cương quyết xen lẫn van nài :

– Anh đã nói là em không nên đi làm. Anh phản đối việc đó...

– Em nhất định.

Vân không nhìn chồng khi câu nói gọn và sắc của nàng ra khỏi cặp môi hồng, nàng tiếp tục nhìn xuống con hẻm nhỏ phía dưới lô nhô những nóc nhà ổ chuột. Vân tiếp bằng một giọng hơi to quyết liệt :

– Em không muốn ở đây thêm một giờ nào nữa. Dù thế nào thì em cũng dọn đi vào buổi chiều này, nội nhật buổi chiều nay..

– Em coi anh không ra gì !

– Em vẫn coi anh là chồng em, nhưng trong việc này anh phải hiểu em mới được.

– Hiểu em có nghĩa là đồng ý để cho em đi làm. Đồng ý để em cho mượn thể xác em trong tay những người đàn ông khác đổi lấy tích-kê. Anh nghĩ thà rằng mình sống trong những căn nhà lá tả tơi còn hơn là ở trong những vi-la mát mẻ mà em làm như thế...

Vân bắt đầu thấy nóng mặt và bực bội vì lời nói của chồng, nàng gằn giọng :

– Anh không thực tế chút nào. Anh sống cuộc đời anh như trong một cuốn tiểu thuyết ! Ở vào địa vị em thử hỏi anh có chịu được với tính tình khó chịu quá đáng của mẹ không ? Anh đi bay cả ngày, những khi về được đến nhà thì hoặc ngủ, hoặc tiếp khách, hoặc “yêu” em... Anh làm sao hiểu được nỗi khổ tâm của em mà mẹ đã gây ra hết ngày này sang ngày khác...

Vân khóc. Những giọt nước mắt đã nhiều lần giúp nàng thành công trong việc bắt buộc khéo léo những gã đàn ông phải nghe theo, làm theo ý muốn của nàng.

Với Thảo, nàng vẫn tưởng rằng chồng nàng sớm hay muộn cũng phải đồng ý với lập luận, với quyết định của nàng mà nhượng bộ.

Nhưng Thảo nghe tiếng khóc của vợ, tiếng khóc vùi vĩnh nhiều hơn là tủi nhục đã làm cho Thảo muốn điên lên vì giận.

Thảo há mồm thở ra, hít vào những hơi thật dài để bớt cơn giận dữ. Cạnh chàng, Vân thút thít khóc và tử tế :

– Em đi làm ! Em nhất định đi làm. Anh hiểu cho em. Anh thương cho con... Em không hư hỏng, em không làm gì để

cho anh phải tử hổ hay phiến muộן chút nào đầu...

Thảo bóp mạnh bàn tay vào lan can lầu, hai hàm răng anh chọt nghiến lại. Giữa cơn giận dữ khùng khiếp hình ảnh Thùy bỗng hiện lên, khuôn mặt hiền hậu của nàng, nụ cười mát rượi và những lời nói đầy âm hưởng dịu dàng, phục tùng và chịu đựng. Thùy... Giờ này em ở đâu ? Giờ này em thế nào... Ở một nơi nào đó em có hiểu hoàn cảnh đau đớn, buồn phiến này của anh không ? Em còn yêu anh không ? Còn nhớ anh không ? Em có khi nào oán giận ? Có khi nào đau buồn...

Nếu ngày đó anh lấy em, với em có lẽ chúng mình lướt qua được cơ cực, chịu đựng gian nan để yêu nhau hơn, thương nhau hơn là tính chuyện coi nhẹ tình yêu để xem nặng những tiện nghi vật

chất, những thoải mái, bay nhảy, tự do của một cuộc đời đặt trong ánh đèn đêm như cánh thiêu thân, những loài chim vạc.

Thảo nhắm mắt nghĩ thầm và mơ hồ như cảm thấy Thùy đang đứng gần anh, đang nhìn anh bằng cặp mắt thông hiểu, xót xa và long lanh ngấn lệ...

Những ý nghĩ về Thùy, về sự ra đi tất tưởi, biền biệt của nàng giúp cho Thảo dịu dần cơn giận dữ, anh cảm thấy khá bình tĩnh khi vuốt những giọt mồ hôi lấm tẩm trên trán, anh quay sang nhìn Vân, giọng nói bật ra như những vết dao cắm ngập vào thớ gỗ :

– Một lần chót anh nói rằng anh không đồng ý để cho em đi làm...

Vân ngược lên, mắt nàng mọng nước

như quắc sáng rực rữ những bất bình, uất ức. Nàng nói gắn như hét :

– Anh không có quyền cấm tôi lo lắng thêm cho gia đình, cho lũ nhỏ sung sướng hơn... Tôi không thể ở đây được nữa... Không tiếp tục mãi được cuộc sống như thế này được nữa... tôi không phải làm mọi...

– Đừng lớn tiếng, em ! Ít ra em cũng nên tỏ ra là một người tự trọng.

– Không cần !

Vân khóc to, nàng quay lưng đi vào phòng :

– Trời ơi... Sao tôi khổ thế này ? Sao người ta nhẫn tâm hành hạ tôi đến thế này...

Nàng vật xuống giường và không ngót rên rỉ lèm bèm :

– Tôi không chịu được nữa. Không sống được nữa... Lương thì ít, con thì đông, mẹ chồng thì khắc nghiệt..

Thảo nuốt mạnh nước bọt, anh quay mặt vào khung cửa :

– Em đừng so sánh với những người hạnh phúc hơn mình. Em nhìn xuống, chịu khó nhìn xuống xem vợ con binh lính họ sống thế nào, xem xung quanh mình đồng bào sống thế nào, xem trong những vùng quê dân tộc mình ra sao...

– Tôi không cần... Tôi không triết lý suông, triết lý rẻ tiền...

– Cô đừng có hỗn !

Vân đập chân, đập tay rầm rầm trên chiếu.

– Tôi hỗn ! Phải rồi tôi hỗn ! Người

ta chỉ muốn tôi sống như một con vật thì mới là ngoan !

Thảo cúi mắt nhìn xuống đôi giày MAP cao cổ đầy bụi, mắt anh như mòng mòng nước, cay xè, Thảo nói, giọng lạc hẳn đi vì xúc động :

– Anh biết anh nghèo, công việc và lương bổng của một phi công quân sự không đủ mang cho em, cho con một cuộc đời sung túc với đầy đủ tiện nghi...

Hai hàm răng Thảo nghiền lại đau đớn cùng cực :

– Nhưng thà nghèo chứ anh không hèn ! Anh không hèn !

Thảo hét to, môi anh mặn chát vì nước mắt. Rồi cả người anh như rũ xuống, chân anh như mềm nhũn. Thảo dựa lưng vào lan can rầu rĩ :

– Cái anh có thể có, chỉ có thể có trong thời này là tình thương con và yêu vợ, là niềm tin tưởng ở tương lai. Anh nghèo.. vâng... Nhưng không vì nghèo mà phải nhục, không vì nghèo mà phải hèn... Mà phải để cho em...

Cổ họng Thảo nghẹn ngào, tắc nghẽn lại vì đau và nóng. Anh mệt mỏi lắc đầu :

– Không... Thà rằng em cứ bỏ anh, em cứ xa anh. Ở với anh... anh không muốn nhìn vợ mình kiếm tiền bằng cách mua vui của những thằng đàn ông khác giàu có hơn anh, nhàn hạ hơn anh... Những thằng đàn ông không phải là bạn bè đồng đội của anh, không chiến đấu, không hy sinh mà chỉ hưởng thụ. Chúng nó, bọn chúng nó không có quyền hưởng thụ nhan sắc, nụ cười, mồ hôi của vợ, con anh trong những thì giờ vui thỏa, trong

những khi chúng nó rải tiền ra để mua những trận cười trong ánh đèn, trong tiếng nhạc... Không...

Thảo ngừng bật. Anh chợt cảm thấy mình xúc động thái quá. Đi nói ra những lời dài dòng, hơi cải lương và như một anh cán bộ bắc loa tuyên truyền, Ít ra thì cũng như một anh kếp diễn kịch trên sân khấu, nói ra những lời đặc sệt tuyên truyền, và ve vuốt chúng sinh cực khổ, cay đắng như Thảo bây giờ.

Anh ngửa mặt lên trời, nước mắt Thảo dòng dã tuôn ra chảy dài xuống má, mặn chát trong miệng.

Cứ như thế. Thảo khóc âm thầm, đau đớn trong tiếng rên rĩ của Vân, tiếng lè nhè đòi quà của đàn con vừa ngủ dậy...

– Thùy ơi.. Thùy ơi.

Thảo gọi nhỏ nhỏ tên người yêu, tên người con gái đã đi qua trong đời anh êm đềm nhưng vội vã , đã mất hút vào cuộc đời để trả anh lại với bốn phận, với nghĩa vợ chồng, cha con và để bây giờ Thảo đau đớn, Thảo đắng cay nhận tất cả sâu thẳm, buồn bã vì số lương ít ỏi, đơn bạc của chàng. Nhận những cuồng nộ, xót xa của một người đàn bà luôn luôn bị quyến rũ vì vật chất, vì xa hoa, vì tự ái không đúng chỗ, của một một người đàn bà không yêu anh nhiều như anh tưởng.

Thảo vuốt mặt, chùi nước mắt bằng cánh tay áo bay sần sạt bụi đường.

Anh cúi nhìn mầu áo kaki xám đậm, nhìn những đoạn phọc-mơ-tuya. Ốc Thảo trắng như một chậu thau bấy nhầy đầy bột ướt. ..

– Thiếu Úy Thảo ! Đúng ra tôi không muốn nói với Thiếu Úy những lời không đẹp... Nhưng ít ra Thiếu Úy cũng phải chu toàn nhiệm vụ của mình. Thiếu Úy đã bỏ phi vụ sáu giờ chiều hôm qua, một phi vụ khẩn cấp và quan trọng có thể đem cho Thiếu Úy những nấc thang thăng thưởng nhậm lệ hơn. Thiếu Úy chắc không biết...

Vị sĩ quan hoa lá cành Chỉ huy trưởng phi đoàn ngừng nói để hút thuốc, ông ta trịnh trọng nhả khói lên trần, giọng vẫn quan trọng và gay gắt :

– Chắc Thiếu Úy không biết rằng chiều hôm nay phái đoàn của Phủ Tổng thống và cả ông Cố Vấn đã xài xe63 tôi như thế nào vì sự vắng mặt bất ngờ của Thiếu Úy, phi vụ mà Thiếu Úy đã hứa chắc với tôi.

Chỉ huy trưởng phi đoàn lại ngừng nói để gạt tàn thuốc, lại trịnh trọng và mặt vẫn khó đăm đăm :

– Tôi rất tiếc phải phạt Thiếu Úy...
Thiếu Úy có khiếu nại gì không ?

Cặp mắt to và trắng bây giờ mới nhìn vào mặt Thảo.

Anh ngồi ở ghế xa-lông mồ hôi ướt mát ở lưng áo. Giọng nói trịnh trọng quá đáng lại cất lên :

– Thế nào ? Thiếu Úy không khiếu nại gì chứ ?

Thảo chán nản lắc đầu :

– Tôi nhận lỗi Thiếu Tá ! Tôi ký...

Thảo rút bút ra khỏi túi áo ở bắp tay. Anh nhận bầy tờ giấy phạt, trước khi đầu bút chạm trên mặt tờ giấy Roneo chột

tiếng nói của Chỉ huy trưởng ngắn lại:

– Khoan...

Thảo ngừng lên. Vì Chỉ huy trưởng phi ðoàn suy nghĩ một lát rồi khoác tay :

– Thôi... Có lẽ anh có chuyện gì buồn lắm. Phải buồn lắm anh mới bỏ ngang phi vụ quan trọng ấy từ trước ðến nay anh chưa bê bối một lần nào...

Bàn tay vị sĩ quan cấp Tá ấn nút ðiện trên bàn, tiếng chuông reo lên ở phía ngoài. Một lát sau cửa phòng mở, viên Thượng sĩ vắn thư vào im lặng chờ ðợi.

Chỉ huy trưởng phi ðoàn trầm ngâm một lát rồi nói với viên Thượng sĩ vừa vào :

– Anh ra nói với Trung Ủy Phát ðừng gạch tên Thiếu Ủy Thảo trong bản

đề nghị thăng thưởng đặc cách.

Thảo im lặng chán nản. Anh không cảm thấy sung sướng một chút nào. Cũng không nói được, phát được một cử chỉ nào để biểu lộ sự cảm ơn lòng tốt của vị chỉ huy.

Thảo âm thầm thở dài. Giờ này anh không thiết tha với một điều gì, ngay đến cả cái chết cũng vậy.

Vân đã bỏ đi với cả bốn đứa con. Bỏ đi cương quyết và dứt khoát để đi làm vũ nữ – nhất định làm vũ nữ – chiều hôm qua, sau một khoảng thời gian cãi vã không lấy gì làm gay gắt lắm.

Và cũng chiều qua, lần đầu tiên Thảo uống rượu say, bỏ phi vụ quan trọng đưa rước các VIP của Phủ Tổng Thống và Ngài cố vấn N.Đ.N đi thăm các Ấp Chiến lược.

Thảo cảm thấy tất cả bây giờ đối với anh đều vô ích. Tất cả đều làm cho buồn nôn, chán ngấy và tầm thường. Bởi vậy, khi mắt anh chạm vào cặp mắt khuôn mặt đầy vẻ thi ân và thương hại của vị chỉ huy Thảo tự đứng nhếch mép cười.

Nụ cười của Thảo bị tưởng lầm ngay tức khắc :

– Thiếu Úy hài lòng với thái độ của tôi đối với Thiếu Úy chứ ?

Thảo bắt buộc phải gật. Anh không muốn phân trần với ông sĩ quan này. Thảo đặt tay lên vành mũ, chào đúng lễ nghi quân cách để sửa soạn quay ra.

Nhưng vị sĩ quan Chỉ huy giữ chàng lại :

– Tôi muốn nói với Thiếu Úy một chuyện.

Thảo lại phải ngồi xuống ghế :

– Thưa tôi nghe Thiếu Tá.

– Không đoàn X đã xin Bộ Tư lệnh biệt phái cho họ năm chiếc phi cơ trực thăng.

Thảo im lặng chờ đợi. Chỉ huy trưởng phi đoàn tiếp, vẫn giọng nói trang trọng quá lỗ và nghiêm trang đến thừa thãi :

– Bộ Tư lệnh chấp thuận và giao việc đó cho Phi đoàn mình. Toán phi công và chuyên viên cơ khí bảo trì tôi đã lo xong, riêng việc tìm một người Chỉ huy để kiểm soát và điều hành toán đó thì chưa xong... Tôi nghĩ đến Thiếu Úy. Tôi tin rằng Thiếu Úy có thể hoàn tất nhiệm vụ đó, Một điều khó là công việc hơi nguy hiểm và phải xa Sài Gòn ít nhất là một năm. Tuy nhiên, bù vào đó số lương

của Thiếu Ủy sẽ được trả ngang với các phi công Hoa Kỳ.

Thảo gật nhẹ. Công việc có vẻ hấp dẫn. Không phải vì số lương mà vì được xa Sài Gòn.

Thảo đã chán Sài Gòn, chán ngật lên đến cổ. Đi xa. Cũng hay. Tuy nhiên Thảo cũng cần biết qua chi tiết. Anh hỏi :

– Thưa Thiếu Tá, tôi nghĩ chắc công việc cũng có phần đặc biệt hơn mọi phi vụ khác ?

– Tôi cũng nghĩ thế. Có thể là thả dù, tiếp tế, đưa và đón Biệt kích đặc biệt... Bởi vì họ cần những người giỏi và tình nguyện. Công việc hoàn toàn do Cơ quan An ninh Mỹ điều động với sự tham khảo và góp ý của cơ quan An ninh mình.

Thảo nghĩ thật nhanh đến những

cuốn phim, cuốn truyện về điệp viên anh đã coi qua, đã say mê và thích thú. Thảo quên bẵng tất cả mọi phiền muộn. Anh nói :

– Tôi tình nguyện, thưa Thiếu Tá, không phải vì lương bổng hậu. Vì...

– Tôi hiểu. Các anh ai cũng đều ham hoạt động và thích nguy hiểm. O.K. Kể từ nay anh được nghỉ phép bốn ngày. Hết phép anh vào trình diện tại cơ quan USASM, ở đó cho anh biết thêm chi tiết. Đồng ý ?

– Dạ .

Viên Thiếu Tá đứng lên, nửa người trên hơi nhô ra phía trước để bắt tay Thảo :

– Không có gì khiếu nại chứ Thảo ?

– Dạ không. Cám ơn Thiếu Tá.

Thảo chào và mở cửa ra ngoài. Ánh nắng buổi sáng rực rỡ trên những lá cây như mùa thu ngoài Bắc.

Lòng Thảo chợt vui rất mau rồi bỗng lại buồn phiền. Anh nghĩ tới Vân và những đứa con trai. Giờ này Vân đã đi rồi. Những đứa con riu rít theo mẹ và cho tới lúc đó mẹ Thảo mới rưng rưng nước mắt khóc tu tu để mọi người xung quanh biết rằng bà cụ khóc.

Vân đi đâu. Đi bằng gì ? Đi thế nào ? Thảo hoàn toàn không biết. Lúc đó Thảo đang ngồi ở quán rượu, uống thật nhanh, thật nhiều những ly rượu cay. Khi anh say thật say trở về nhà, mẹ Thảo kể lại cuộc ra đi như chớp của con dâu và lũ cháu. Vừa kể vừa khóc, nhấn mạnh ở câu :

– Tao thấy rõ ràng nó dẫn mấy đứa bé, một chiếc xe hơi có một thằng thanh niên ngồi lái.

Thảo sặc sụa hơi men, đầu nhức như búa bổ. Anh lúc đó chỉ còn biết cười gằn. Giần mạnh gót giày trên những bậc thang lâu rồi ngủ li bì sau khi đã khóc âm thầm, đau đớn trong cơn say, say nhất suốt từ khi Thảo lớn lên và vào đời.

Bây giờ, đi dọc theo con đường đầy nắng rung rinh trên những lá cây, lòng Thảo vơi vợi buồn. Vân và đàn con đi đâu ? Phải chăng Vân đã dứt khoát một lần cuối với mình ? Có thể lắm. Những người như Vân, bốn phận chỉ là một gánh nặng càng vút đi được nhanh chừng nào càng tốt.

Từ ý nghĩ ấy Thảo nhớ thật nhớ đến Thùy. Chưa khi nào hình ảnh Thùy làm

cho Thảo ngắn ngờ đến thế. Lòng Thảo sôi sục ý muốn tìm Thùy. Phải tìm Thùy rồi mới có thể nghĩ đến việc trở về tìm Vân để bắt lữ con ở với anh.

“Tìm Thùy. Phải tìm cho ra Thùy !”

Những lời nhắc nhở cương quyết ấy vang vang trong lòng Thảo. Nhưng tìm Thùy ở đâu ? Sài Gòn, chỉ riêng thành phố Sài Gòn cũng đã có quá nhiều xá xỉnh ly kỳ. Còn các thành phố khác, còn các địa danh lĩnh kính và lũng củng, lắm khi Thảo chưa nghe qua một lần nào !

Vậy thì tìm Thùy ở chỗ nào đây ? Không lẽ cứ đi lang thang như một kẻ du mục, đến chỗ nào cũng bắt loa lên kêu réo để gọi đích danh Thùy.

Quê hương Việt Nam tuy nhỏ hẹp, nhưng đối với một con người thì lại quá

bao la. Dù có đi trọn vẹn một đời người, Thảo cũng không dám quyết đoán rằng anh sẽ vợ được Thùy.

Nhất là sống với nhau ở cùng trong thời chiến, cái sống, cái chết chỉ cách xa nhau một tấm đạn xa gần, nhiều khi chết bởi những viên đạn vu vơ nửa đêm bỗng rớt xuống nhà nhanh như chớp !

Thảo nghĩ tới báo chí, tới đài phát thanh. Những phương tiện văn minh ấy lúc nào mà chẳng sẵn lòng giúp Thảo.

Nhưng còn Thùy. Liệu nàng có đọc thấy, nghe thấy hay không. Sau cùng, Thảo quyết định đăng báo liền trong sáu tháng, đăng trên ba nhật báo và hai tuần báo có số bán tương đối đủ hy vọng để cho Thùy phải một lần ghé mắt nhìn vào.

Nhưng đứng trước cửa báo quán,

Thảo lại ngần ngừ. Anh chưa hề bước chân vào tòa báo, nhất là bước vào để đăng lời rao tìm vợ !

Thảo tự nhiên cảm thấy ngượng ngùng. Đàn bà đi tìm đàn ông chuyện đó không sao. Đăng này Thảo lại phây phây vào đăng báo tìm Thụy. Chuyện đó có thể làm cho lũ bạn cùng một phi đoàn bò ra mà cười hình hích với nhau.

Mặc bố chúng nó !

Thảo nhủ thầm như vậy, anh mạnh dạn bước vào báo quán. Một cô thư ký tròn trĩnh trực và duyên dáng một cách thừa thãi nhìn lên :

– Ông cần chuyện gì ạ ?

Thảo lúng túng, lúng túng hơn cả những lúc đứng trước những ông tướng bốn sao mặt khó đăm đăm và hách xì

xăng nhất nước.

Anh lấy hết gân mới thở ra được một lời thiếu nảo:

– Thưa cô... tôi... tôi muốn đăng rao vặt trên quý ... quý báo !

Nói xong Thảo thở ra một hơi nhẹ nhõm và tự chửi thầm : BỐ khỉ ! Phát ngôn có thể mà cũng vừa run vừa lắp bắp !

Nhưng cô thư ký bỏ qua cun cút không để ý đến nỗi bực mình của ông khách lạ. Cô ta đưa cho Thảo một tờ giấy trắng. Anh đứng ghếch cả hai tay trên mặt quầy. Cảnh Thảo là một anh áng chừng như một nhà văn đang nhì nhèo với bà quản lý xin ký bông vay tiền trước hai kỳ.

Thảo lắng tai nghe câu chuyện nhì

nhằng giữa bà chị chi tiền và anh văn sõi đang đỏi rách, chàng nhận ra một giọng nói quen quen đang nỉ non tả oán, cảnh thiếu cà-phê, thừa quần áo chưa bỏ giặt...

Rồi lóe lên trong óc Thảo như một ánh chớp sáng ngời, anh quay phắt người lại hỏi :

– Xin lỗi... Có phải anh là..

– Tôi là nhà văn Phai-Tàn-Tử.

– Hân hạnh... Nhưng tôi muốn hỏi có phải anh ngày xưa học ở trường Lý Thường Kiệt Hà Nội không ?

– Có....

– Thế thì...

Thảo cười lớn :

– Tên mày là Học !

Học, tức là nhà văn Phai Tàn Tử võ bình bịch vào vai Thảo :

– Ôi làng nước ơi.. Mà có phải là Thảo phải không ? Nhất mà rồi. Mẹ kiếp !

Hai người bạn cũ quần lấy nhau hàn huyên, bà chị quản lý chi tiền theo dõi hai người với cặp mắt hiền từ và thông cảm. Chợt nhà văn Phai Tàn Tử tức con nhà Học nói nhanh với Thảo :

– Chờ tao tí. Tao “cốc” bà chị tí tiền rồi mà về nhà tao chơi. Hai đứa hôm nay phải thi nhau đi ăn cơm tiệm.

Hắn quay sang bà chị chi tiền cười rất cầu tài :

– Bà chị... cho ký bông hai kỳ nhá. Ăn tiêu hai kỳ ngàn rưởi đáng bao nhiêu !

Và nhanh như máy Học chộp lấy cuốn biên lai hí hoáy biên biên chép chép.

Nhận tiền xong Học vẫ vào hông Thảo ra hiệu cùng đi.

Bước ra tới vỉa hè Thảo chột nở rằng mình chưa kịp viết lấy nửa dòng rao vặt Anh đứng khựng lại :

– Quên. Tao vào đây để đăng lời rao vặt.

– Vụ gì ? Bán xe, bán nhà hay mất chó ?

Thảo ngượng ngùng một lát rồi cười gượng trả lời:

– Tìm vợ.

– Ở hơ...

Học ơ hơ xong mới cảm thấy rằng

mình hổ. Anh dụi ngay khuôn mặt để hỏi Thảo :

– Vợ chồng mày linh kinh thế nào ?

Thảo kể thật mau, thật gọn hoàn cảnh của anh cho bạn nghe. Học gật gù rồi giữa lúc bất ngờ nhất của Thảo, Học nói một câu :

– Bỏ vợ để lấy vợ thì lấy làm cóc gì !

– Tao không nghĩ thế. Tao cần Thùy. Giữa tao với Thùy có một thứ tình cảm không so sánh với bất cứ vật gì được cả ...

– Tao hiểu... Các cụ lắm cảm, cổ lỗ sĩ gọi nó là tình yêu. Bây giờ nó tục gọi là ái tình !

– Sư nhà anh nữa. Xin mày một bát cơm nguội bây giờ !

Họ cười to vui thỏa :

– Hai chịch năm nay tao mới được nghe câu “xin bát cơm nguội”. Mà y nhớ hôm chào cờ ở sân trường không ? Mà y đang đứng thật nghiêm ra cái điều gương mẫu, tao xếp hàng sau bất ngờ thúc vào khoen chân mà y một phát “xin bát cơm nguội” là mà y khụy đầu gối xuống bò kên ngay ra sân cờ... Hi hi..

Thảo cũng cười to. Hai người bạn cũ gặp nhau, đứng với nhau trên vỉa hè trước tòa báo nhưng không còn ý niệm về thời gian và cảnh vật xung quanh. Thảo bận bịu vì những kỷ niệm cũ với một thằng bạn thân. Anh tiếp tục nghe Học kể về những kỷ niệm cũ nhưng vẫn không quên nhắc thăm : Mình chưa đăng rao vật kiếm Thùy !

Chợt Học ngừng kể. Hấn cười :

– Mày với tao đăng cho xong cái mục “chiêu hồi” người yêu bé bỏng của mày về, rồi về thẳng nhà tao hai thằng bù khú cho bố những ngày mà tao cứ tưởng mày chết bố nó rồi...

Thảo quay vào báo quán. Học giành tờ giấy trắng, rút bút cầm tay :

– Nào... Trăn trối nhắn nhe gì thì phát biểu ra đi.

Thảo tỳ cánh tay lên mặt quày, anh nhìn ra đường, con đường vắng vẻ, dãy tường thấp loang lổ lớp vôi, đống rác của sở Mỹ vừa đốt xong âm ỉ cháy.

Cảnh vật ngoài đường hoang vắng nghèo nàn làm cho Thảo buồn. Anh suy nghĩ vẩn vơ một lát rồi ngừng lên báo Học :

– Tao chịu... Mà viết dùm đi. Đạ khái là tao muốn Thù về gặp tao ngay, sớm chừng nào hay chừng nấy.

Học mỉm cười chế riếu :

– Có hứa hẹn gì không ?

– Tao sẽ lấy nàng.

– Ái chà. Hách nhĩ ! Nào...

Học mở nắp bút máy, trải rộng tờ giấy báo chưa in lên quây :

– Tên là gì ? Thù ?

– Trần thị Diễm Thù.

Học đặt bút xuống hỏi Thảo với một giọng quan tâm đặc biệt :

– Trần thị Diễm Thù.

– Ủ.

– Người tầm thước, tóc đen dài, mũi cao, có một cách nhìn vừa nghiêm trang vừa dí dỏm. Mối nàng hay cắn vào nhau những khi suy nghĩ và...

Học ngẫm nghĩ rồi tiếp :

– Có một chiếc răng khểnh rất duyên.

Thảo mở tròn cặp mắt lên nhìn Học.
Giọng anh lạc hẳn đi:

– Sao mà biết ? Làm sao mà mà biết ?

– Sao lại không biết ! Biết mạnh đi chứ ly !

Học chậm rãi một cách có ý lùng khùng, từ từ đẩy nắp bút máy lại, từ từ dặt vào túi áo, từ từ móc bao thuốc lá ra ngẫm nghĩa...

Cử chỉ của Học làm cho Thảo bực mình, anh nắm chặt hai vai người bạn cũ, hỏi dồn :

– Sư mày nữa ! Thù ở đâu ? Ở đâu ? Không nói nhanh ông giết chết !

– Từ từ...

Học bật diêm châm thuốc hút, cặp mắt Học đầy những bản khoăn. Thảo lắc vai Học :

– Cái thằng khỉ này ! Có nói ra không...

– Nói..

Học vút điếu thuốc chỉ hút được vài hơi ra vĩa hè. Lưng Học xoay lại để tựa vào quây, hai khuỷu tay Học gác ra sau, cặp chân khảng khiu bắt chéo :

– Thù sắp thành bà chủ của tao rồi.

– Thế là thế nào ?

– Nghĩa là Thùy có lẽ sắp thành hôn với đàn anh, Chủ nhiệm báo này. Trước kia nàng có làm thư ký trị sự ở đây được ít lâu. Sau khi nàng đẻ, tao không gặp nàng nữa. Nghe chúng nó đồn thì thằng bé mà Thùy đẻ trên Đà Lạt là con của đàn anh Chủ nhiệm.

Thảo lắc đầu, giọng chàng thật nghẹn ngào:

– Con tao. Tao biết chắc nó là con tao. Thùy không phải là hạng gái dễ sa ngã như người ta đồn.

– Như thế là oan cho anh chàng chủ báo tao lắm ?

Thảo gật. Học ngân ngữ rồi bảo :

– Chuyện dài lắm. Ra tiệm cà phê tao “tấu” cho mà nghe.

– Nhưng hiện giờ Thùy ở đâu ?

– Đà Lạt. Và anh chàng chủ báo của tao cũng ở liền tù tì trên ấy không về. Mọi việc trong tòa báo đều được chỉ huy bằng thư từ và điện thoại.

Vai Thảo chũu mạnh như có một vật nặng vô hình đè xuống. Cổ anh nóng như vừa nuốt một ngậm lửa. Ngực Thảo nặng như sắp nghẹt thở, chàng nghe mơ hồ có tiếng nói của người bạn cũ :

– Mà làm sao thế này khỉ. Mới nói vài câu mà đã tái mặt đi.

Học nói xong vỗ vào vai bạn :

– Mà định ngắt ra đây ăn vạ đấy à.

Thảo dần dần nhận định được xung quanh, chàng như vừa qua một giấc ngủ dài chập chờn, thảng thốt. Chàng lắc đầu

thật mạnh, rút khăn tay lau mồ hôi trán mỗi lúc một vã thêm ra.

Học đặt tay lên vai Thảo, giọng Học nói thật dịu dàng, thân thiết :

– Chuyện còn đó, mà phải bình tĩnh mà thích ứng với những đổ vỡ nếu quả tình Thùy đã hết yêu mày. Đàn bà thời này, tình yêu đối với họ chỉ là những món đồ trang sức để hợp với thời trang. Có thể nàng của mày không như thế... Tao chỉ còn biết hy vọng để an ủi mày thôi !

Thảo gật. Anh im lặng bước theo Học ra đường.

Những diễn tiến quá đột ngột làm cơ thể của Thảo váng vất như đang bị dằn vặt trong một cơn đau. Chàng cảm cúi đi với Học. Những ý nghĩ xáo trộn lung

tung bị vỡ ra thành từng mảnh vụn. Mỗi mảnh đều như thấp thoảng một nỗi nhớ tiếc và đau đớn tận cùng.

Thảo nghĩ đến thành phố thông reo và sương mù, những đĩnh đôi gió hú, những thác nước đổ ngày đêm, khí hậu lạnh vừa phải, những con đường đầy bóng cây và lá thông... Trên đó đang có Thùy, có đứa con của Thảo và có cả sự hiện diện khó chịu của anh chàng chủ báo của Học cạnh Thùy.

Giờ này, trên đó Thùy đang làm gì ? Nàng có nằm cuốn tròn ấm cúng chung một mặt giường, một tấm chăn với người đàn ông giàu có ấy không ? Họ có ân ái với nhau ? Nói với những lời dịu ngọt, yêu đương nồng nàn...

Liệu Thùy có nói với người đàn ông ấy những lời mà nàng đã từng thốt ra với

Thảo. Liệu nàng có rung động tuyệt đỉnh khi nằm với gã như đã nằm với Thảo hay không ?

Thảo luôn luôn bị dẫn vật, bị hành hạ vì những câu hỏi mà anh bất lực khi muốn tìm một câu trả lời chắc chắn.

Thảo chỉ còn bám víu vào một hy vọng thật nhỏ và viển vông: anh chỉ còn biết tin tưởng rằng Thùy vẫn yêu anh như lá thư nàng để lại, và khi nàng còn yêu Thảo, vì sự thiết tha sự chấp thuận tình yêu mới sẽ được giới hạn và có thể là không thành.

Nhưng Thảo cũng không khỏi hoài nghi, chàng nghĩ đến Lê, người vũ nữ ở thành phố Đà Nẵng đã có với Tâm – người phi công khu trục đã tử nạn – một đứa con, đã lăn lộn khóc bên quan tài nó, người đàn bà đau đớn tưởng như hoặc

tự tử, điên loạn hay đi tu... Nhưng Lê giờ này đã là vợ của một anh (Mỹ) già mà chúng nó từ Đà Nẵng bay về kể lại.

Và Hạnh, vị hôn thê của Tâm, cũng đã trở thành một thiếu phụ bỏ chồng, đã ngoại tình với không biết bao nhiêu thằng khác, sống cuộc sống buông thả, cuồng loạn của những người con gái muốn quên tất cả trong thời loạn !

Rồi đến cả Vân, người vợ đã có bốn mặt con với Thảo, nàng đã đứng dưng và quyết liệt ra đi hiên ngang và trở về đón con cũng rất hiên ngang. Nàng đem mấy đứa con đi bằng xe hơi của một gã thanh niên nhà giàu nào đó có lẽ sẽ lấy nàng !

Từ những tan vỡ ấy lòng Thảo ngổn ngang toàn những buồn rầu, chán nản. Chàng cảm thấy lòng tin ở Thùy mỗi bước chân đi là mỗi mong manh. Cho

đến khi ngồi với Học trong một quán cà-phê lịch sự, Thảo tự coi như chàng đã mất Thùy. Chàng sửa soạn một thái độ ra vẻ cóc cần khi Học nhìn Thảo mà mỉm cười :

– Hình như mày đang cay chủ báo của tao ?

– Cay ! Sức mấy !

Thảo nghẹn ngào không nói được nữa, anh cố gắng bình thần móc bao thuốc ra mời Học, rút một điếu gắn lên môi rồi thay vì cầm hộp quẹt lên thì Thảo cương quyết nhặt chiếc bánh đậu xanh nhỏ nhắn đặt trên bàn, giơ lên miệng định châm điếu thuốc.

Khi nhìn ra mình đã lầm lẫn, Thảo bực bội vứt cạnh cái bánh khi gió xuống sàn . Học gõ một lượt những ngón tay

khô nhẵn của gã lên mặt bàn :

– Hộp quẹt đây.

Học bật lửa cho Thảo mỗi thuốc :

– Cứ từ từ ! Đừng nóng ! Mà dù sao cũng vẫn là người của bốn vùng chiến thuật cơ mà ! Phải hùng lên tí chứ !

– Đồng ý...

Thảo nói xong là cảm thấy ngay miệng chàng khô và đắng, hơi thuốc lá không đem cho Thảo một cảm giác gì, hình như tất cả hệ thống thần kinh của chàng đã chùng hẳn xuống, mất hết những cảm xúc thông thường.

Học vẫn gõ đều đặn những ngón tay trên mặt bàn mỏng và trơn bóng :

– Thùy vào làm ở tòa báo tao khi nàng có bầu chừng ba tháng. Công việc

vất vả làm cho Thùy ốm đau luôn. Cũng từ đó anh chủ báo nhà tao chịu khó ăn mặc diêm dúa và thắt cà-vạt đằng hoàng. Lại chịu khó đi mua cái pip về ngâm cho nó oai thêm.

Học mỉm cười :

– Tụi ký giả, nhà văn chúng tao biết ngay là đàn anh trúng độc chương Ái Tình và đang bị Thùy làm cho “tẩu hỏa nhập ma...”

Thảo cố gắng hết sức để ra cái điều cóc cần khi hỏi :

– Rồi sao ? Câu chuyện có vẻ hay rồi đấy nhé !

– Ủ...– Học mỉm cười chế riếu – Cứ tạm coi như nó hay ho với bọn tao đi, mà thì khác ! Rồi thì bụng Thùy mỗi lúc một to như khối tình của anh chủ báo

càng ngày càng bận ! Hôm nàng xin nghỉ việc để đi sanh chủ báo niềm nở dặn Thùy buổi chiều nhớ đến gặp đàn anh có tí việc cần. Sau hôm đó Thùy nghỉ việc, chào tụi tao để lên Đà-Lạt. Tụi tao mỗi thằng góp năm bò để biếu nàng. Góp một cách hoan hỉ và tận tâm vì thằng nào cũng vừa thương, vừa mến nhan sắc của Thùy.

Cho đến lúc này thì Thảo hoàn toàn không biểu diễn màn cóc cần đòi được nữa, chàng ứa nước mắt bụi ngùi :

– Tất cả được bao nhiêu ?

– Tuy nhà văn, nhà báo ở xứ mình lổn ngổn như lợn con nhưng một số đông chúng nó rách vì hít, vì con đông, vì vợ đẻ triển miên không “đờ mi tăng” một phát nào.. Thành ra chỉ được có ba ngàn rưỡi.. Riêng đàn anh chủ báo chi

cho Thù mười ghim. Lại đích thân đưa Thù ra bến phi cơ.

Thảo cay ra mặt :

– Mẹ kiếp ! Tử tế nhân đức nhỉ ?

– Sau đó độ hai hôm đàn anh chủ báo mất tăm mất tích. Chàng giao tòa soạn cho Tổng thư ký và vù lên Đà Lạt bên bên...

Học thử dài:

– Cho tới bây giờ thì tòa soạn vắng bóng Thù cũng được hơn một năm nay. Không biết sự thể trên ấy thế nào.

Thảo vẫn tiếp tục cay cú điên người :

– Thế anh chàng chủ báo của mày có phát biểu gì không ?

– Không. Thỉnh thoảng chàng về có vẻ hơi buồn và già đi hơn trước tí tí.

Thảo cúi một cách vô lý :

– Thế tại sao mà không hỏi cho vỡ lẽ ra.

– Tao ?

Học trợn mắt lên đầy thương xót bạn :

– Tao có bao giờ đập xe ba gác vào đời tư con nhà người ta đâu. Vả lại tao cũng đâu có yêu Thùy mà phải dò la như những chú thất tình bị ái tình nó quật mềm như sợi bún.

– Thế thì... nước mẹ gì !

Học nhìn Thảo với cặp mắt đầy xót xa, như cặp mắt của một người anh nhìn cậu em vất vả điên người vì tình ái mất

mùa. Giọng Học nghiêng hẳn về phần an ủi :

– Thôi thì cũng là duyên kiếp. Nếu chả may cho mày mà Thùy đã thành vợ của chàng chủ báo nhà tao, đời nàng cũng có phần sáng sủa, anh chàng ấy cũng không tối tăm, đều cáng gì đâu.

– Sức mấy ! Thùy đời nào...

Thảo chợt nhận thấy chàng thực sự trẻ con ! Làm sao Thảo có thể tin chắc vào lòng dạ của một người đàn bà đã chịu hy sinh tất cả hạnh phúc và một đời con gái của mình, để dành cho Thảo sự bình yên lo lắng cho hạnh phúc của chàng ? Làm sao Thảo dám quả quyết rằng Thùy không vì muốn quên những kỷ niệm cũ, và muốn cho đứa nhỏ có một người cha đứng đắn mà đã nhận lời, đã hoàn toàn là vợ của chàng chủ báo nhà Học rồi !

Chàng thở dài hỏi Học:

– Thế thì tao phải làm gì bây giờ hả mây ?

– Mày còn yêu Thùy không đã ?

– Không yêu thì tao nhắn tin tới tập cho Thùy làm cái móc gì !

– Mày có thể tha thứ cả cho Thùy nếu lỡ ra nàng đã ...

Thảo trầm ngâm rồi quả quyết :

– Hơi khó nhưng tao tin rằng tao làm được nếu Thùy vẫn yêu tao. Tao có thể vì tình yêu đó, nhất là vì con mà bằng lòng quên những gì Thùy đã trót dại làm...

– Chắc không hay là bố bốc đồng con cuốc ! Bố nổi máu tự ái và cay cú âm lên để cho hả giận... Để nói cho nó sướng cái mồm...

Thảo nhận rằng Học nói đúng. Chàng đã bị đặt trước một tình cảnh thật éo le, éo le còn hơn trong tiểu thuyết. Chàng sẽ phải chấp nhận một sự thực nào đó, sự thực mà dù muốn quên cũng rất khó khăn. Nhưng Thảo vẫn còn bám vào một hy vọng mong manh rằng Thùy chưa ngã vào vòng tay của anh chàng chủ báo. Nàng vẫn yêu chàng đủ để không hoặc chưa nghĩ đến nằm chung hay nói tiếng yêu đương với bất cứ một gã đàn ông nào ngoài Thảo.

Hy vọng ấy Thảo dư biết rằng hết sức mong manh có lẽ cả Học cũng cùng chung một ý nghĩ với chàng. Cặp mắt Học nhìn Thảo chứng tỏ rằng gã cũng đang nghĩ về Thùy như Thảo và gã cố ý để dành phần quyết định cho chàng tự mình giải quyết.

Thảo nuốt nước bọt cho lòng chàng

thêm bình tĩnh. Chàng hỏi Học bằng một giọng bình thường nhưng phảng phất nhiều lo âu :

– Màỵ thử nghĩ xem tao có nên lên Đà Lạt tìm gặp Thùy hay không ?

Học nghiêm trang :

– Tao nghĩ nếu màỵ còn yêu Thùy thì cũng nên gặp nàng cho biết.

Học gật gù rồi tiếp :

– Phải biết cho xong để còn lo đến cái thân mình... Mà này... Màỵ liệu có đủ tiền lên trên đó hay không ?

– Tao sẽ bán xe. Tao chỉ phải lo tiền ăn ít bữa. Đi và về đã có phi cơ quân sự, nhà cũng có sẵn của Không Quân dành cho nhân viên phi hành nghỉ dưỡng sức... Tao được phép bốn ngày...

– Xe của mày cũ nát ra rồi, có bán cũng cóc đủ tiền ăn

– Thà nhịn đói tao cũng phải tìm cho ra Thùỵ.

– Việc gì phải làm khổ đời mày đến thế.

Học cười:

– Đây ! Năm sin tao mới ký bông đây. Bố làm phúc cống nó đi dùm con mà lên Đà Lạt tìm Thùỵ. Cứ yên chí mà đi, tao sang tờ báo khác hỏi vay cũng được đủ tiền cà-phê, cơm, rượu tháng này. Tao ở nhà cầu nguyện cho mày được tươi tỉnh như hoa.. Sư mày ! Thích nhé !

Thảo nhìn số tiền Học vừa đặt vào lòng tay chàng. Lòng Thảo vời vợi một xúc cảm mãnh liệt. Chàng đặt tay lên tay bạn :

– Cám ơn màỳ !

Thảo ghen tắ những lời ñịnh nói thêm. Mắ Thảo cay xè, mòng mòng nước. Chàng hít mạnh một hơi cố ñè nén cảm xúc ñã ñược bạn bè tận tình nghĩ tới nhau và chàng sẽ gặp Thùy – cho dù Thảo sẽ gặp Thùy trong một hoàn cảnh ñau lòng và không còn hy vọng gì xây ñựng lại những ñổ vỡ. Dù thế thì chàng cũng phải gặp Thùy.

Học mặc kệ Thảo rưng rưng nước mắ. Học mắ lục lợi linh kính trong cuốn sổ tay quắ bốn góc, chợt gã reo lên.

– May cho mầy quá ! ... ñây này...

Học chìa ra cho Thảo thấy những giọng chữ ngoằn ngoè cầu thả gã ñã viết trong cuốn sổ tay :

– Thuốc cải tử hoàn sanh cho màỳ

đây, địa chỉ của Thùy đây.

– Sao mà có ?

Học chặc lưỡi dí dỏm:

– Cái nghề nhà văn kiêm ký giả của tao thường thường phải để ý đến địa chỉ của chủ nhân, nhớ báo có sập tiệm còn biết đường nào mà..đòi nợ !

Gã ngựa cổ cười to vui thỏa:

– Nói đùa mà đấy khỉ ! Thùy thỉnh thoảng vẫn viết thư cho tao để nhờ tao để ý thông tin cho Thùy biết...

Thảo mở to cặp mắt đầy xúc động và cảm kích :

– Cho Thùy biết về tao ?

– Cứ tưởng bỏ ! Thùy nhờ tao cho nàng biết về tin tức gia đình Thùy !

Thảo tiu nghỉu ngồi im. Học đứng lên vổ vào vai bạn :

– Thôi về sửa soạn mà bước ! Tao phải sang tờ Phụ Lão viết bài. Bỏ một kỳ không viết lão chủ nó bút đầu, bút tai kêu như cháy nhà... Đến khổ !

Ra đến cửa Học ngoài đầu quay lại :

– Nhỡ đại Thùy nó có lấy chồng rồi mà y cũng đùng ngu đến nổi bờ-lông-dông xuống thác Cam Ly đấy nhé !

9

Thảo bằng lòng với buổi sáng đầu tiên của chàng trên miền đất Hoàng triều cương thổ: Đà Lạt. Buổi sáng lạnh mỏng, hanh khô và thơm hương phấn thông, ngon lành tưởng như muốn há miệng cắn vào từng cơn gió sớm.

Thảo đứng bên cửa sổ mở rộng, cảm thấy thân thể chàng được ôm chặt bởi không khí lạnh lẽo vừa ùa vào phòng ngủ. Chàng nhìn qua bên kia đường, hàng cây Anh Đào rắc xuống mặt nhựa một lớp hoa đỏ thẫm, rải rác vài cánh hoa Mi-

mosa vàng ánh và những búp ngọc lan trắng muốt. Thảo nghĩ tới những ngày niên thiếu, những buổi sáng tỉnh dậy, mở cửa nhìn ra mảnh sân gạch bát tràng đỏ thẫm, nhìn những cánh hoa đào mùa đông rụng đầy trên sân gạch, mùa đông miền Bắc tan dần cho những ngày Tết nhà quê đến thật rộn ràng.

Xa hơn nữa, Thảo nhìn được thung lũng có mái ngói đỏ của ngôi trường Petit Lycée, những nữ sinh với chiếc jupe màu hồng như sắc hoa, lúc ẩn, lúc hiện thấp thoáng bên những gốc thông già.

Chàng vào phòng tắm, vui đùa thoải mái với những giọt nước ấm ve vuốt thân thể rám nắng của Thảo. Chàng ra ngồi cạnh bàn viết, ghi lại địa chỉ của Thùy trên một mảnh giấy trắng, mở bản đồ Đà Lạt tìm con đường có biệt thự Thùy đang ở.

Thảo ra đường, chàng mất hẳn ý niệm thời gian, Đà Lạt với bầu trời luôn luôn được che bằng một lớp mây mù, lọc ánh nắng xuống thành phố và làm cho du khách không phân biệt được giờ giấc nếu không nhìn đồng hồ.

Nhưng Thảo không muốn nhìn đồng hồ, chàng phỏng đoán có lẽ sau giấc ngủ đêm qua ngon lành, Đà Lạt lúc này khoảng chín giờ sáng. Chín giờ sáng là thời gian lý tưởng để đi bắt nhẹ một ly cà-phê, Thảo thú vị khi nghĩ tới giờ phút chàng được đốt điếu thuốc đầu tiên trong ngày bên ly cà phê phin nóng. Hình ảnh Thùy lại đến với Thảo, chàng bỗng dưng ước mong bây giờ được có Thùy đi cạnh, được nắm trong tay chàng bàn tay nàng, và nghe nàng nói về những địa danh, những con đường Đà Lạt.

Thảo đi bộ đến khu Hòa Bình, vào

một tiệm cà-phê vắng người. Chàng ngồi trong góc quán, ngửi mùi thơm của ly cà-phê phin đang rỏ từng giọt xuống đáy ly thủy tinh trong vắt.

Lòng Thảo gợn lên những niềm vui sướng nôn nao, như những lớp bột trắng phau của đập Suối Vàng mà chàng vừa thăm chiều hôm qua. Chàng tưởng tượng đến nét mặt kinh ngạc cực điểm của Thùy khi thấy chàng đến gặp nàng, có lẽ Thùy không thể ngờ được diễn biến đột ngột xảy đến với nàng trong buổi sáng nay. Lúc đó, có lẽ cặp mắt nàng mở lớn, những hàng mi cong chớp mau, cả thân thể Thùy có lẽ sẽ tê điếng, chôn chân nàng trên đất...

Thảo chột cau mặt khi nghĩ tới người đàn ông có thể đang gần Thùy – gã chủ báo – từ hơn một năm nay, có thể nàng đã thuộc về gã, có thể khi Thảo mở cửa

bước vào – chàng nhìn mặt – Thùy đang ngồi với người đàn ông ấy, đứa con của chàng và nàng trên tay...Biết đâu Thùy đã là vợ của gã rồi ?

Thảo thở dài khi nghĩ tới cảnh đó. Đà Lạt với thời tiết quanh năm như thế nào, thực quả là một miền đất khuyến khích nồng nhiệt cho những vụ ngoại tình, làm đông đặc những dấn vật của lương tâm và cảnh vật xung quanh thật dễ làm mờ dĩ vãng.

Thảo nhắc phin cà-phê ra khỏi miệng ly, chàng nhấp một ngụm cùng với y nghĩ sẽ phải xa Thùy, để yên Thùy làm vợ người đàn ông xa lạ ấy. Chàng cảm thấy ngụm cà-phê chợt đắng khùng khiếp, đắng làm cho Thảo rùng mình...

Không lẽ Thùy dễ dàng quên chàng như vậy, không lẽ Thùy bị ràng buộc bởi

ơn nghĩa đến nỗi bằng lòng làm vợ người đàn ông hằng giúp đỡ nàng ? không lẽ nàng tầm thường đến nỗi bị mê hoặc vì cuộc sống tiện nghi, vì tài sản của anh chàng chủ báo vẫn hy vọng được nàng thỏa thuận kết hôn ?

Thảo cúi xuống nhìn ly cà-phê bốc lên những lớp khói mỏng, mờ nhạt. Chàng nghĩ tới một đoạn đồng dao:

Một tay em cầm quan tiền,

Một tay em cầm cái thừng bù nhìn

em ném xuống sông.

Quan tiền nặng thì quan tiền chìm

thừng người nhẹ thì thừng người nổi

Ồi ai ơi, của nặng hơn người ..

Chàng mỉm cười một mình, biết đâu

giờ này, khi chàng ngồi đây, trước những giây phút gặp Thùy thì nàng cũng giờ này còn ngủ muộn, còn rúc vào nách người chồng Thùy lấy không hẳn vì yêu chỉ là để trả ơn bảo bọc mẹ con nàng. Dù vậy thì Thảo cũng vĩnh viễn mất Thùy, cũng không bao giờ còn thực hiện được ước mơ cùng với Thùy tận hưởng những ngày hạnh phúc tuyệt vời sau nhiều năm xa cách, để rồi cùng nàng và con trẻ về với Sài Gòn bụi bặm, bắt đầu đặt những toan tính cho một tương lai có thể gặp nhiều bất trắc của một phi công thời chiến.

Thảo cố tránh không nghĩ tiếp đến cảnh trạng buồn rầu ấy nữa, chàng muốn lòng mình đầy ắp những tình cảm tuyệt vời dành cho Thùy, thứ tình cảm mà Thảo tin rằng Thùy cũng dành cho anh trong những ngày xa cách, những ngày mà đối với Thùy, có thể rằng nàng

cho rằng sẽ không còn hy vọng nào sống chung với Thảo... Có lẽ nàng buồn – Thảo nghĩ thế – người đàn bà nào mà không buồn khi bế trong tay đứa con của một người đàn ông – dù còn sống – nhưng không lấy được mình, phải xa nhau, chia cách nhau mỗi người ở một khung trời, có thể thương nhau nhớ nhau, mong mỗi gặp nhau nhưng đành phải quên nhau để tránh làm phiền đến cuộc đời nhau thêm nữa. ..

Thảo trả tiền bước ra đường. Chàng mỗi một điếu thuốc lá, đột nhiên Thảo nhớ đoạn thơ của Kiên Thêm, thằng bạn có nhiều kỷ niệm trên miền Đà Lạt này, những kỷ niệm tuyệt vời để rồi chung cuộc là đổ vỡ, là một chia ly bù ngùi chấm dứt cho một cuộc tình tuyệt đẹp, cuộc tình đi được đến những chặng cuối cùng, đi được đến tận trước ngày cưới

một hôm rồi thì vĩnh viễn xa nhau...

Ở trên ấy có buồn không hở em

*Mưa gió cao nguyên mây ngũ lưng
đèo*

Nhịp buồn bám theo vòng xe thổ mộ

Hai con ngựa già trèo lên lưng đồi

Chiều vừa đến đây rất chậm rất buồn

*Dưới thung lũng sâu thông reo tình
tứ,*

*Một người đàn ông ngồi nhìn mây
qua.*

*Một người đàn bà khóc với mưa
chiều...*

Chàng mỉm cười buồn phiền khi
đọc hai câu cuối, không lẽ đó là những

lời chung cuộc cho mối tình giữa Thảo và Thùy !

Thảo bước đều trên hè phố, càng bỏ xa khu phố chợ Hòa Bình, chàng đi vào một vùng nhiều hoa Anh Đào và nhiều vi-la. Thảo chợt bùi ngùi, cảnh vật xung quanh làm chàng bỡ ngỡ rồi tủi cho mình. Suốt cuộc đời bay bổng dù cầm giấy phép nghỉ bồi dưỡng mười lăm ngày một năm trong tay, Thảo chẳng khi nào có đủ tiền để lên Đà Lạt, những món tiền đối với chàng luôn luôn cần thiết, luôn luôn bận bịu, và không cho phép chàng dùng nó vào một cuộc đi chơi, cho dù đi chơi để tăng cường cho sức khỏe của chính mình.

Cuộc đời của những phi công Việt Nam không sung túc như những phi công ngoại quốc, điều đó Thảo không buồn,

mà dù có buồn thì cũng chả có gì thay đổi. Chàng hiểu rằng trong một xứ nghèo túng và chiến tranh không dứt như xứ sở này, xứ sở nghèo, dân đói thì lính bắt buộc phải rách. Thảo không oán hận người nào, chàng tủi cho quê hương, cho dân tộc xấu số và từ đó bớt được những nỗi buồn tủi của riêng mình...

Đến bây giờ, bước chân vào trên vùng đất cao nguyên này cũng là một bước chân tìm kiếm, khám phá thích thú bàng hoàng, ngây ngất của Thảo, như một anh nhà quê cả đời mới đặt chân lên tỉnh một lần.

Thảo tự ngượng vì ý nghĩ ấy, chàng ngừng lại rẽ vào một khu đất rộng, ngồi vào chiếc ghế bên đường, giở bản đồ Đà Lạt ra coi lại cố gắng học thuộc tên những địa danh, những con đường dẫn tới địa danh đó để nếu Thùy muốn đi chơi Thảo

hy vọng rằng anh sẽ không đến nỗi phải hỏi lại nàng nơi đó ở đâu và có những thứ gì !

Thảo biết rằng anh đang bị hành hạ vì những mặc cảm, những lo sợ thua kém gã đàn ông đang ở gần Thùy, anh muốn tỏ ra hơn gã để vừa lòng Thùy, để Thùy không phải tủi vì chàng vừa nghèo, vừa không địa vị lại vừa không hề đặt chân lên vùng Đà Lạt lần nào !

Sau khi đã tạm yên lòng, khả năng hiểu biết của mình về thị xã xa lạ này, Thảo đứng lên rẽ ra đường phố. Rất nhanh chàng nhìn thấy Thùy, đúng là Thùy đang ngồi trong một chiếc xe hơi trắng lẹ, một gã đàn ông đứng tuổi ngâm píp lái xe với một tay, tay còn lại gã gác lên khung cửa dáng điệu ung dung, thỏa mãn hoàn toàn.

Thảo cảm thấy anh nghẹn ở ngực, tim chàng như nhảy tung lên, óc Thảo trong giây phút bất ngờ ấy bỗng trắng xóa hẳn đi, cả thân thể chàng như tê điếng bàng hoàng. Thảo vụt có ý nghĩ rằng có phải đó là một giải thoát cho Thùy và cả cho chàng nữa hay không ?

Chàng nhìn theo chiếc xe chạy vùn vụt lên đầu dốc. Thảo đột nhiên bị phủ vây bởi một nỗi buồn phiền dằng dặc theo anh cùng với bước chân đi. Thảo biết chắc rằng người đàn bà ấy là Thùy. Nàng đẹp hơn, trắng hơn, duyên dáng hơn với mái tóc đen dài, cặp môi đỏ hồng như cánh anh đào và chiếc áo dài vàng chóc như một cánh Mimosa.

Thảo nhìn chiếc xe vừa khuất sau đỉnh dốc, anh cảm thấy lòng mình nguội lạnh tất cả những nồng nàn những say

đắm khi khởi sự lên đây để gặp Thùy bằng được.

Đột nhiên Thảo muốn bỏ Đà Lạt quay về, anh cảm thấy thấm thía thân phận của mình, phận gã đàn ông suốt đời bận bịu vì sinh kế, vì bốn phận để rồi vượt khỏi tay mình người đàn bà yêu chàng tha thiết hy sinh tất cả cho chàng... Thảo tự hiểu rằng có lẽ hình bóng và kỷ niệm về chàng đối với Thùy đã nhòe đi qua những ngày dài xa cách, qua sự hiện diện thường trực và tha thiết của người đàn ông tha thiết yêu nàng, có đủ điều kiện để yêu nàng, đem cho nàng một cuộc đời yên lành và những tiện nghi sung túc.

Ừ... Tại sao Thảo không để yên cho Thùy làm lại cuộc đời nàng, sao chàng không để cho Thùy quên lãng mối tình

ngang trái giữa nàng và Thảo ? Đối với nàng – một người đàn bà có một đứa con riêng nhỏ dại – không phải là một trắc trở lớn để ngăn cản nàng không cho nàng yêu, được yêu và làm vợ một người khác ngoài Thảo – một người chắc chắn rằng không làm đời Thùy phải sống trong lo âu mỗi khi chuyến bay về phi trường muộn, khi nhìn chồng thức dậy từ từ mờ sáng để kịp phi vụ hành quân.

Thảo nuốt nước bọt, chàng cảm thấy nóng rục dù khí hậu Đà Lạt làm khô mốc những vỏ cây. Chàng muốn được chìm mình trong bồn nước lạnh, ngụp lặn thỏa thích cho bớt nóng rục trong đầu, trong từng giọt máu, trên từng tấc thịt, da khi chớm quyết định bỏ Đà Lạt vĩnh viễn để về với Sài Gòn, với những bất trắc chờ đợi sẵn trong cuộc đời bay bổng, trong những công tác mà chàng đã

nhận với vị chỉ huy trước khi bắt được bốn ngày nghỉ phép tìm Thùy.

Phải rồi. Cuộc sống của chàng ở đó, ở đó mãi mãi. Nó không ở đây – không phải ở đây – trong thành phố sạch sẽ, bình yên và đẹp đẽ này, nên dành để cho những người đã đau khổ như Thùy đã dở dang vì tình và muốn hàn gắn những đổ vỡ dĩ vãng với một người đàn ông xa lạ khác.

Phải rồi, cuộc sống của chàng chỉ có thể phát hiện đầy đủ và hào hứng nếu sống một mình, không bị ràng buộc vì vợ, vì con, không còn tiếc thương thân xác mình vì nghĩ rằng ngoài lòng phi cơ, ngoài những hàng rào phòng thủ phi trường còn có Thùy và con đang đợi chàng về...

Chàng tự trách mình ích kỷ, tham

lam và không cam chịu hy sinh cho người khác. Chàng lên đây, nhất định tìm Thùy để làm gì ? Phải chăng để muốn kéo nàng trở về với một Sài Gòn bụi bặm, nóng bức, với những thiếu hụt thường xuyên về tiền bạc, về cả những tiện nghi, rồi căn nhà ổ chuột nóng bức trong những con hẻm đông và sâu, mùa mưa nước ngập, mùa hè nắng đổ trên mái như muốn bóc ra từng mảnh da thịt, tưởng như đã bị hun đến độ chín dòn !

Đem Thùy về khung cảnh, về đời sống ấy ư ? Đem nàng về để rồi nàng phải đầu tắt mặt tối, phải lo sợ, phải đắn đo, phải tính toán chi ly từng đồng bạc một để làm sao đủ sữa cho con, đủ thuốc lá, quà sáng cho chồng...

Và như thế người ta gọi là hạnh phúc ? Hạnh phúc như thế hay sao ? Thảo hít vào một hơi dài... Chàng đứng lại bỏ ý

định bước thật nhanh để theo dõi hướng đi của chiếc xe có Thùy ngồi với gã đàn ông giàu, yêu nàng và vẫn kiên nhẫn đợi nàng bằng lòng lấy gã.

Ồ ! Tại sao Thảo lại cứ loay hoay một cách cực đoan với ý nghĩ rằng Thùy chưa lấy gã ! Tại sao chàng không dám nghĩ rằng dù chưa làm đám cưới âm ỉ thì Thùy đã thuộc về gã rồi, đã dâng hiến hoặc bằng lòng trao đổi thân xác, tâm hồn nàng cho gã để phủi sạch ớn huệ và mưu cầu hạnh phúc cho đứa con mà nàng đã có với Thảo trước đây ?

Thảo mỉm cười... Biết đâu giờ này Thùy cũng đã có bầu !

Bất ngờ ấy đâu phải là không thể xảy ra ! Nàng có quyền làm thế, nàng có quyền cho rơi Thảo để lấy chồng. Nàng chẳng cần phải nại ra một lý do nào để

cắt nghĩa cho hành động ấy của nàng cả. Và Thảo bắt buộc phải ý thức rằng chàng không được phép oán hờn, trách móc hay thù hận gì nàng... Khi Thùy đi, khi nàng để lại lá thư cho Thảo, nàng đã chẳng viết cho chàng những lời vĩnh biệt là gì...

Thảo nhắm mắt lại. Chàng không muốn nhìn cảnh vật xung quanh nữa. Tất cả mọi vật đều như quay cuồng vun vút theo một nhịp độ cuồng nộ không ngờ, mặt đất như chênh vênh, thung lũng như dâng lên cao và những ngọn thông già như len vào thân thể Thảo, đâm rách thịt da để lộ ra những cành lá khẳng khiu và đau buốt đầy gai nhọn...

Thảo cúi xuống mặt đường, anh nhặt một cánh hoa Mimosa, Thảo tự an ủi chàng rằng sự bỏ về của mình như một hành động hy sinh cao cả để cho

Thùy sống yên với hạnh phúc cho dù là một thứ hạnh phúc chấp nối, mới mẻ... Nhưng Thùy cũng như tất cả những người đàn bà khác, cái gì rồi mà chẳng quen đi...

Thảo quay lại, chàng đi từng bước trở lại khách sạn, trở lại với nơi mới lúc này chàng đã ra đi, đi với cả náo nức, sôi nóng và cuồng nhiệt của nhớ thương, của mối tình mà Thảo nghĩ rằng tuyệt diệu giữa chàng và Thùy.

Chợt chàng nghe có tiếng còi xe, tiếng bánh cao su mài trên mặt nhựa, Thảo hững hờ quay lại và chàng chợt tê điếng cả người, Thùy đang từ trên xe bước xuống, nàng đứng vịn tay vào cửa xe vừa mở, cặp mắt đen mở lớn, miệng nàng há ra như muốn kêu lên một tiếng, nhưng nghẹn lại vì xúc động. Nàng cúi xuống rất nhanh rồi ngừng lên nhìn Thảo:

– Anh !

Người đàn ông lái xe bước xuống. Mặt gã hơi cau lại khó chịu, điều thuốc lá được gã giựt ra khỏi cặp môi dày, vút xuống đường, nấn lạ nút cà-vạt và đến gần Thảo chìa tay :

– Hân hạnh. Tôi là Bân, Trần Bân chủ nhiệm nhật báo Con Cuốc.

Thảo bắt tay người đàn ông giàu có, ăn diện và có bàn tay mềm xèo trong tay chàng.

Thùy rời cửa xe, nàng bước lên hè :

– Anh mới lên ?

Thảo gật. Chàng không muốn nói gì thêm. Trông Thùy và Trần Bân chủ báo có vẻ là một cặp vợ chồng hạnh phúc phây phây và yêu đời.

Thùy tiếp tục hỏi bằng một giọng thật run :

– Anh lên nghỉ mát ?

Thảo gật như máy. Chàng liếc mắt nhìn gã đàn ông lái xe cho Thùy, gã đang đứng nhìn lên ngọn những cây anh đào nở đầy hoa, gã vừa mỗi một điều thuốc mới, dáng điệu gã tự tin một cách miễn cưỡng.

Thảo nuốt nước bọt, anh nhìn bộ y phục không lấy gì làm đẹp đẽ, thanh lịch của mình. Chàng tự nhiên ngượng nghịu và mất dần những dáng điệu cần thiết phải có giữa những người lịch sự gặp nhau ở một thị xã dành cho những người nhà giàu và có vẻ lịch sự như Tây !

Rồi Thảo ngừng, chàng bỗng đứng thấy mình phát một cử chỉ thừa thãi và

chán không chịu được, nói :

– Em đi với...

Thùy ngấp ngừng. Thảo cay đắng nghĩ : Ngấp ngừng gì nữa !

Nói đi em ! Cứ tự nhiên mà nói rằng em đi với chồng em.

Nói đi ! Đừng ngượng... ngượng gì nữa hả Thùy ! Nói đi em ! nói đi Thùy ! Em cứ nói thẳng ra với anh đi, em đang đi với chồng em phải không ? Anh có trách em đâu, anh có hờn giận em đâu, anh biết rằng em có quyền tự chọn lựa lấy cuộc đời em bởi vì anh đã quá xa em, bởi vì hình ảnh và kỷ niệm của chúng mình đã theo ngày tháng mà mờ nhạt, tan biến đi rồi...

Thảo xôn xao, rạo rức vì những ý nghĩ ấy, chàng mong Thùy nói ra sự thực

về cuộc đời nàng. Trong giây phút này, gặp lại Thùy, thái độ bần khổn, ngập ngừng của nàng làm cho Thảo sửa soạn sẵn một thái độ bình thản, cố gắng bình thản để đón nhận những bất hạnh có thể xảy đến với chàng.

Thùy nói :

– Em đi với anh bạn của em.

Gã đàn ông đang đứng, đang chờ đợi câu nói của Thùy bỗng thả điếu thuốc xuống mặt đất đầy hoa anh đào. Cử chỉ ấy như một phản ứng của một kẻ thua cuộc và buông rơi tất cả những hy vọng và ước mơ...

Thùy không để ý đến “người bạn” ấy, nàng tiếp tục nhìn Thảo :

– Đạo này chị Vân và các cháu thế nào hả anh ?

Thảo nhói buốt ở ngực. Câu hỏi của Thùy như một gáo nước lạnh dội xuống từng mảnh da thịt đang hừng bực nóng ran của Thảo. Chàng bàng hoàng, nhất thời không biết trả lời Thùy thế nào.

Thùy vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Thảo khó khăn lắm mới nói được với nàng :

– Anh muốn... muốn nói với em nhiều... Trước hết anh muốn thăm... con.

Chàng mạnh dạn hơn, giọng nói của anh thiết tha hơn :

– Đi với anh đến chỗ khác, có nhiều việc mình phải nói với nhau...

Thảo quay sang gã đàn ông nhà giàu đang khó chịu ra mặt :

– Chắc Thùy đã nhờ anh giúp đỡ nhiều. Trân trọng cảm ơn anh, xin phép

anh để chúng tôi được gặp nhau...

– Vâng.

Tiếng vâng của gã bật ra thê thảm như một tiếng thở dài.

Thùy quay lại, nàng có vẻ bối rối :

– Anh về trước.. Lát nữa em về sau..

Gã gật đầu. Chiếc xe rồ máy mạnh, chồm đi giậm dũ và hục hặc.

Thảo khó chịu nhìn theo :

– Đàn anh làm gì mà khó thế !

Chàng quay sang Thùy :

– Anh lên tìm em có chuyện cần phải nói...

Nàng hơi nhúu cặp lông mày cong và đẹp như hai nhánh cỏ non:

– Có phải anh lên vì bé Hòa không ?

– Bé Hòa ? Em đặt tên con là Hòa ?

– Vâng.

– Con khỏe không em ?

Thùy gật. Thảo tắc nghẹn không nói được câu nào nữa. Chàng ngập đầu những xao xuyến của một người cha ao ước được thấy mặt con.

Thằng bé không biết ra sao ? Nó mập mạp hay ốm yếu ? Mặt mũi sáng sủa hay cu ly ? Và hiện giờ nó ở chỗ nào ?

Hai người cùng im lặng như cùng chìm hẳn vào những xúc động mênh liệt.

Lâu lắm Thảo mới ngừng lên :

– Chúng mình không còn lý do gì để kéo dài cuộc sống chia hai này nữa... Anh lên tìm em đi...

Thùy lắc đầu :

– Anh và em mỗi người đã có một cuộc đời riêng biệt rồi.

Thảo hơi nhồm lên, đầu óc chột như khô cứng lại vì cảm giác đau đớn bất ngờ :

– Thùy...

Nàng im lặng.

Mái tóc nàng phát phối từng sợi xuống vầng trán bắt đầu phảng phất những nét nhăn mờ mờ. Nàng đứng đó lặng lẽ, thâm kín và chịu đựng. Cả cơ thể nàng như một loài thảo mộc dầu dãi, chịu đựng...

Thảo chột cay đắng nhận rằng Thùy đã thay đổi khác trước nhiều. Những nét tươi trẻ, dí dỏm của nàng đã không còn ở

Thùy bây giờ được thay thế bằng vẻ trầm mặc đầy chịu đựng làm cho Thảo có cảm tưởng rằng bất cứ một cử chỉ, một lời nói nào của chàng cũng như sẽ rơi vào một khoảng hư không..

Chàng tiếc nhớ sôi nổi những ngày chàng và Thùy chớm yêu nhau.

Những kỷ niệm xinh đẹp với Thảo giờ này sống lại từng chi tiết, từng hơi thở. Sự gặp lại Thùy như chặt đứt hẳn hiện tại để đẩy Thảo trở về thật nhanh với dĩ vãng. Với những ngày chinh phục nhau, chiếm đoạt rồi xa cách nhau tưởng như mọi người đều tuyệt vọng, đều không bao giờ dám tin rằng sẽ có một cuộc chạm mặt như buổi sáng hôm nay.

Phải rồi ! Tình yêu quả thực chỉ đẹp khi còn yêu nhau rồi xa cách nhau. Bởi vì khi đó, ở người nọ còn những vóc dáng

thần thoại của người kia, còn nguyên vẹn niềm lo lắng để giữ gìn, để che đậy những nét hủi nhất của con người mình.

Cho đến khi xa nhau, đau khổ đấy, buồn bã đấy nhưng chính sự nhớ nhung, tiếc nuối đã trang điểm thêm cho mỗi tình trở nên quý báu và lâu dài.

Và bây giờ, đứng trước mặt Thùy nghe nàng nói: “Anh và em, mỗi người đã có một cuộc đời riêng biệt rồi...” Thảo cảm thấy mối tình giữa chàng và Thùy trở nên một thứ đã thực sự ở ngoài tầm tay và ao ước của chàng. Nó đã vút lên cao như một cánh chim xanh không thể nào chụp bắt được. Nó bay đi mãi, để lại khung trời kỷ niệm này, để lại những hồi tiếc chua cay này cho Thảo.

Chàng tự trách mình đã không nghĩ đến việc tìm Thùy trước đây, đã nghe

theo những lời hờn dỗi, lẩm cẩm của nàng trong lá thư Thùy để lại cho chàng.

Sự ngây thơ và tôn kính ấy mà chàng dành cho Thùy đã đem lại đau đớn, dở dang và lỡ làng này. Sự lỡ làng đã một lần xảy ra vì sự ra đi của Thùy, để rồi hôm nay lại nứt rạn vì Thảo tìm kiếm nàng quá muộn màng...

Trong những phút sắp chia lìa vĩnh viễn này, Thảo hỏi Thùy với một giọng gần như sắp khóc :

– Anh đành chấp nhận nghịch cảnh ! Anh không trách em, thôi em cho anh thăm con vậy...

Thùy cúi đầu buồn bã :

–Vâng. Em không thể nào không để cho anh làm thế. Nhưng em chỉ xin anh một điều anh đừng đem con về với anh.

Thảo tê điếng trí não. Thùỵ nghĩ rằng chàng lên đây tìm nàng để bắt con ư ? Nàng nghĩ rằng nàng đã lấy chồng thì đứa con sẽ không thuộc về nàng ?

Thảo nói :

– Anh lên đây không phải để làm việc đó mặc dù anh muốn có nó và có em...

– Anh vẫn tham lam. Hạnh phúc gia đình không đủ cho anh thỏa mãn hay sao mà còn cố kéo em vào những dở dang và đau đớn...

Thảo thở dài :

– Anh không nỡ làm em khổ cho dù anh vẫn yêu em.

– Em hiểu. Nhưng anh cũng như em, chúng mình phải cắng đáng, phải

nhìn nhận lấy bốn phận của mình. Xung quanh cuộc đời anh và em còn có xã hội, còn có dư luận chứ !

Thảo nắm bàn tay chàng lại, trả lời với sự thành thực nhất của chàng:

– Anh cóc cần xã hội ! Anh vẫn tin rằng con người có thể sống được trên dư luận nếu quả thực yêu nhau..

– Anh tin thế bởi vì anh chưa sống ! Với em, em không thể sống được trên sự đau khổ của nhiều người

– Em đã sống trên sự đau khổ của anh !

– Em biết ! Nhưng thà như vậy...

Thảo mĩa mai:

– Thà như vậy để sống hạnh phúc cho em.

– Không !

Thùy bắt đầu khóc. Những giọt nước mắt của nàng lăn xuống má, đọng lại ở hai bên mép đã hiện ra những vết nhăn !

Nàng mau tiêu tụy và già hơn Thảo nghĩ khi chàng chưa gặp nàng.

Qua những ngày xa nhau, Thùy có vẻ già hơn trước đến năm sáu tuổi. Thân thể nàng nở nang hơn ở chiều ngang. Tính nết thơ ngây, nhí nhảnh, những cái nhìn trong sáng mỗi khi Thùy ngược mắt lên như đã thiếu vắng cả rồi !

Bây giờ, Thảo chỉ thấy ở Thùy một người đàn bà chín chắn, những cái nhìn chững chạc, giọng nói đản đo và cử chỉ đều như được tính toán chí lý không thừa không thiếu.

Chàng cảm thấy Thùy đã thay đổi

không ngờ, con người bây giờ của Thùy làm cho Thảo nhớ tiếc băng khuâng như đánh mất một thứ gì quý báu, dịu dàng, và không hy vọng tìm lại được..

Vẻ mặt ưu tư của Thảo làm cho Thùy hỏi chàng:

– Anh oán hận em phải không anh ?

Thảo lắc đầu. Chàng có oán hận Thùy không nhỉ ? Chàng có được quyền oán hận Thùy không ?

Không !

Nàng có cuộc đời của nàng phải lo liệu, giải quyết. Chạnh nàng còn có đứa con, nàng không thể đem cho người khác, nàng cũng không muốn trả nó cho Thảo vì nàng cần nó. Sống cho nó và vì nó mà thôi...

Cạnh nàng lại có một gã đàn ông giàu, đã yêu nàng, săn sóc nàng và chung lưng san sẻ với nàng gánh nặng áo cơm... Như thế dù Thảo là Thùy chàng cũng phải biết ơn và cảm thấy cuộc sống lứa đôi cần thiết cho một người có gánh nặng phải lo, có đứa con để vì nó phải tiên liệu cả tương lai cho nó lớn khôn có đủ những thứ không thể thiếu ở một người tốt trong xã hội mai sau !....

Và Thùy lấy chồng. Có thể nàng lấy chồng không vì tình, nàng lấy chồng vì muốn được che chở, được giúp đỡ và để bớt cô đơn...

Thảo nhặt một cánh hoa mimosa vàng tươi, chàng giơ lên ngang mặt, thả cho hoa rơi xuống bãi là là theo chiều gió.

Chàng ngừng mặt lên nhìn Thùy.
Con mắt Thảo làm cho Thùy cúi mặt xuống mân mê tà áo.

Thảo nói :

– Thôi cũng đành ! Em về đi không chồng em đợi.

– Chồng nào ? Anh bảo chồng nào đợi ?

Thảo không giữ được vẻ bình thản vất vả để cố gắng tỏ ra rất khinh đời, rất coi thường đau khổ cho ra vẻ người hùng. Thảo chồm lên hai bước, nói như thét :

– Chồng em !

Thùy tái mặt, nàng lùi lại:

– Em chưa lấy chồng !

Thảo há hốc mồm; mắt chàng trợn lên:

– O hơ... Em chưa lấy chồng !

– Vâng.

– Thật em chưa lấy chồng ?

Hỏi xong Thảo ngượng ! Chàng cảm thấy mình nhà quê quá ! Nhưng Thảo quên ngay. Nỗi vui mừng òa lên, nổ tung ra trong lòng Thảo như một chiếc pháo vụt lên trời.

Thùy mở mắt nhìn Thảo giọng nàng lo lắng :

– Anh ! Anh làm sao thế ?

– Anh mừng... mừng không chịu được. Anh tưởng em lấy chồng rồi ! Anh cứ yên chí em đã làm vợ của thằng cha đi với em hồi nãy. Em nói chuyện với anh

cứ y như là gái đã có chồng !

Thùy mỉm cười:

– Nói thế nào thì là gái chưa chồng ?

– Em bảo rằng mỗi người bây giờ có mỗi cuộc đời riêng làm cho anh yên chí là anh với em đi đứt mất rồi !

Thùy nhăn mặt :

– Anh vẫn cứ cái lối ngôn ngữ ấy !

– Anh xin lỗi. Anh mừng quá ? Anh quên ...

– Anh mừng ?

– Ồ ! Sao lại không ! mừng quá đi ấy chứ lý ! Anh chỉ lo em đã lấy chồng rồi thì hỏng.

– Hỏng gì ?

– Còn hỏng gì nữa ! Hỏng cả đời anh lẫn đời em.

Thùy chợt buồn. Nàng thở dài :

– Đời em... thì đấy, như anh biết nó đã hỏng rồi.

– Sao lại hỏng ! Anh đã lên đây thì không thể hỏng được nữa ! Không có quyền hỏng thì đúng hơn.

– Anh đừng đùa nữa ! Anh không nên diễu cợt chuyện dở dang của chúng mình !

– Diễu cợt ! Ở hơ ! Anh nói thật ! Anh đâu có diễu ! Anh lên đây là để tìm em.

Thùy nghẹn ngào :

– Tìm em ! Anh tìm em làm gì nữa ! Anh để cho em yên lòng nuôi con có hơn

không. Anh cứ việc đến thăm con, thăm nó vì anh là bố nó. Riêng em, em xin anh đừng ép uổng em phản bội sự hy sinh của em đã dành cho vợ con anh ! Anh đừng kéo thêm em vào cuộc phiêu lưu tình cảm đây...

Thảo ngắt ngang lời Thùy :

– Anh hiểu ! Lỗi ở anh ! Từ lúc gặp em anh quên chưa nói với em về chuyện gia đình anh ! Vâng bỏ anh rồi !

Thùy cười mai mỉa :

– Lạy anh !

Nàng nhăn mặt :

– Anh lúc nào cũng thế ! Lúc nào cũng thích...

Thảo cúi. Chàng đến sát Thùy :

– Nghe anh nói hết đã ! Anh không lên đây để nói dối mong ngủ với em ! Anh lên tìm em để gây dựng lại tất cả. Tất cả ! Em nghe chưa. Chúng mình sẽ gây dựng lại từ đầu.

Thảo ôm Thùy sát vào ngực chàng. Thảo kể cho Thùy nghe chuyện gia đình chàng từ khi chàng xa nhau. Giọng Thảo đều đặn, nói nhiều về nỗi nhớ của chàng, về sự lo âu, cay đắng khi gặp nàng, tưởng lầm rằng Thùy đã lấy chồng...

Rồi Thảo kết luận :

– Như thế anh và em không còn trở ngại gì cả. Anh chỉ còn một nỗi bận tâm là làm sao để đem mấy đứa bé về ở với mình, chúng nó ở với Vân anh không yên tâm về tư cách và tương lai của chúng sau này.

Thùy im lặng cắn môi suy nghĩ. Nàng ngáp ngừng một lát rồi nói :

– Anh vội vàng quá ! Chuyện gia đình anh còn giải quyết được cơ mà ! Thực ra nó chưa tan vỡ đến nỗi anh phải thay đổi cuộc đời anh !

Thảo trợn mắt lên:

– Sao chưa. Như thế mà em bảo chưa à ! Không lẽ anh theo năn nỉ Vân khi nàng đã chán ở với anh, đã nhất định chọn một cuộc sống phong lưu tức khắc và lấy chồng giàu dễ dàng, chớp nhoáng như người ta thay một đôi giày !

Thảo say mê tiếp :

–Em đừng nói gì nữa ! Em không được quyền nói gì nữa ! Em chỉ có một bổn phận là phải nghe anh ! Phải theo anh ! Thế này...

Chàng nâng cầm Thùy lên, nhìn thật sâu vào cặp mắt nàng :

– Dẫn anh về nhà em để anh thấy mặt con. Để anh cảm ơn “ngài chủ báo” cho nó... đúng phép lịch sự ! Để anh tuyên bố thẳng thừng cho đàn anh ấy biết là từ giờ phút này em là vợ của anh, em bất khả xâm phạm ! Gã nên xếp dọn gia tài, sản nghiệp mà vù về Sài Gòn năm đầu, bóp mũi bọn nhà văn, nhà báo làm thuê cho gã trong tờ báo..

– Anh !

Thùy kêu lên một tiếng trách móc rồi nói:

– Anh hơi quá đáng rồi đấy ! Người ta tử tế với...

Thảo gạt ngang :

– Bất chấp ! Anh quá đáng ! Anh gì gì cũng được. Được hết ! Miễn rằng có em là xong rồi ! Gã muốn nghĩ thế nào về anh cũng cóc cần, miễn rằng gã để cho em yên, đừng đẩy xe ba-gác tình yêu vào đời tư em nữa ! Em bây giờ trở thành vùng.. phi quân sự...

Thùy hờn dỗi :

– Anh lúc nào cũng lảng nhãng ! Ăn nói đứng đắn tí nào !

– Thì đứng đắn dễ mà ! Còn em, em cũng phải đứng đắn mà ở với anh...

Thảo cười. Giọng anh vút cao đầy sung sướng:

– Từ bây giờ đừng ai hòng mà chia rẽ được anh và em. Tội mình sẽ...

Thùy gục mặt vào vai Thảo. Nước

mắt nàng làm ướt áo chàng. Thảo ngưng nói, chàng nghe lòng mình như rộn lên một nỗi vui mừng tưởng như phải hét thật to cho nó vút lên hoà với tiến thông ra để lan ra xa, xa mãi, bao trùm cả vùng cao nguyên bát ngát núi rừng này.

Chợt Thùy nói nhỏ:

– Em thú thực với anh một chuyện !

Thảo lo lắng nhìn nàng :

– Chuyện gì ?

– Em định dấu anh nhưng không thể làm thế được..

– Chuyện gì ?

Thùy nghẹn ngào. Giọng nàng đầy nước mắt.. Giọng Thùy nói thật nhỏ, đứt quãng nhiều lần làm cho Thảo hồi hộp và lo lắng tưởng như vỡ tung lồng ngực.

Thùy đã làm gì ? Đã gây nên lầm lỗi gì chẳng ? Nàng đã phản bội chàng ? Đã hiến thân cho người khác ? Bao nhiêu câu hỏi quay cuồng, đảo lộn trong óc Thảo. Chàng nắm lấy hai vai Thùy lắc mạnh, giọng Thảo rít lên đầy đau đớn :

– Em nói gì ? Em đã làm gì ?

Thùy vẫn khóc. Những giọt nước mắt của nàng thấm qua vai áo Thảo, làm lạnh khoảng thịt da. Chàng đỡ khuôn mặt đầm nước mắt của nàng.

Thảo rên rĩ :

– Nói đi. Thùy nói đi em.

– Em sắp lấy chồng. Một tuần nữa chúng em làm đám cưới. Mọi thứ sửa soạn kể như đã sắp xong rồi.

Thảo nuốt ước bọt, cổ chàng nóng hực như nuốt vào một ngậm lửa hồng.

Thùy sắp lấy chồng ? Mọi thứ đã sửa soạn xong xuôi ! Chàng gặp nàng – như thế này – đã trễ hay sao ? Thảo thở dài. Chàng nâng cằm Thùy lên:

– Em định thế nào ?

– Một bên là anh, một bên là ơn nghĩa.

Thảo quyết liệt:

– Em lấy chồng hay lấy ơn nghĩa ?

– Nhưng..

Thảo choàng tay qua hông Thùy, chàng kéo nàng vào sát người chàng, thân thể nhỏ nhắn, xinh đẹp của Thùy làm cho Thảo nóng rục một ước muốn sôi nổi. Chàng muốn ôm nàng thật chặt,

muốn cùng với Thùy hưởng những phút giây tuyệt diệu của hai cơ thể hòa hợp cùng nhau với một thứ tình yêu tột đỉnh thiết tha và say đắm.

Phải có Thùy, phải giữ lấy nàng dù phải chiến đấu, phải chống đỡ với tất cả những khó khăn, những nguy hiểm.

Thảo cương quyết :

– Đi em.

Thùy run lên như một con chim nhỏ ướt sũng nước mưa :

– Đi đâu bây giờ anh ?

– Đi với anh !

– Làm gì ?

– Làm những việc của chúng mình.

Chàng giơ tay vẫy chiếc taxi vừa chạy

đến. Chàng nhấc bổng nàng lên. Chiếc xe theo lời Thảo chạy phăng phăng về khách sạn chàng thuê.

Xuống xe Thùy ngẩn ngại. Thảo nắm tay nàng kéo tuột vào phòng. Thùy mềm nhũn người như một sợi bún. Thảo dỗ dành :

– Em không còn lý do nào để từ chối ở với anh. Anh đã bút tung được những ràng buộc khó khăn, anh lên tìm em và nhất định phải có em. Không một ai cướp em được nữa. Không một ai đem được em ra khỏi cuộc đời anh. Anh chấp ! Chấp hết.

– Anh vẫn độc đoán, vẫn yêu đương sôi nổi...

– Đồng ý. Anh vẫn thế, vẫn yêu em và tha thiết lấy em. Và em, em không

có quyền thay đổi. Em không được thay đổi... .

Nàng im lặng. Thứ im lặng chịu đựng và ngấm bằng lòng với gã đàn ông quyết liệt liễu lĩnh muốn làm gì làm cho bằng được...

Thảo đẩy Thùy vào, chàng đóng cửa. Rất nhanh chàng cúi xuống bế xốc nàng lên nệm...

– Ngày mai tụi mình về Sài Gòn nghe Thùy.

Nàng rút đầu vào ngực chàng:

– Rồi anh lại làm khổ em.

– Không bao giờ...

Thùy im lặng. Thảo gục đầu vào bộ ngực tròn của người yêu. Chàng nghĩ nhanh tới cuộc sống tương lai cuộc sống

tuyệt diệu hạnh phúc của chàng và Thùỵ. Thảo biết rằng lần này chàng đã thắng. Đã giữ kịp Thùỵ lại với chàng.

Thùỵ bỗng nói :

– Anh nhớ Thi không nhỉ ?

– Thi nào ? thằng cha viết báo lĩnh kính phải không ?

– Vâng. Anh ấy lấy vợ rồi.

Thảo nhăn mặt nhẹ nhàng. Sao Thùỵ lại nhắc đến Thi. Thằng bạn chàng lại có liên hệ gì với Thùỵ đây. Thảo hỏi :

– Em nhắc đến nó làm gì ?

– Lần trước anh ấy lên đây với một thiếu phụ xinh đẹp và thông minh. Hai người họ mới lấy nhau và lên hưởng tuần trăng mật ở trên này.

– Rồi thế nào ?

– Anh ấy bảo rằng em nên trở về Sài Gòn để gặp anh. Hồi đó hình như anh khổ lắm phải không ?

– Có... Khổ không tả được ! Nhưng sao em không về ?

– Em không muốn gặp anh nữa.

Thảo cúi :

– Thế bây giờ ?

Thùy im lặng rồi nàng ôm chặt lấy chàng :

– Bây giờ em không xa anh nữa đâu.

Thảo trườn lên, hai người hôn nhau đắm thắm và lâu nhất thế kỷ. Thùy nhắm mắt xô nhẹ Thảo ra :

– Anh xấu quá... Làm gì cũng tham lam...

Thảo cười lớn sung sướng. Chàng cảm thấy lòng mình đầy ngập những niềm vui thỏa và chỉ muốn hét lớn cho hả niềm vui. Thù vẫn dịu dàng thủ thỉ :

– Anh chàng Thi cũng lạ... Hôm gặp em đi với anh chàng chủ báo, anh ấy cả khịa đánh nhau với người ta.

Thảo hả hê một cách rất trẻ con :

– Đánh là phải !

– Ừ... Phải ! Anh thì cứ cái tật du đãng !

– Thằng Thi chơi được lắm. Thế nó có đánh thằng cha đi với em không ?

– Vợ anh ấy can. Chị ấy có vẻ từng trải và quấy rĩ anh chàng Thi mê mê.

– Thằng Thi tinh thật ! Lấy thiếu phụ thì nhất.

Và cứ thế, chàng và nàng nói với nhau toàn những chuyện lảm cẩm mà Thảo biết rằng nếu người ngoài nghe họ sẽ cảm thấy nhạt phèo, nhưng cả Thảo lẫn Thùy lại cảm thấy bằng lòng với những điều họ nói bất cứ chuyện gì để nghe được tiếng của người nọ nói với người kia.

Thảo thì thầm :

– Con nhà Thi nói với anh rằng nó có một mối tình đẹp như thơ. Anh không ngờ nó lấy người đàn bà ấy. Anh tưởng rằng nó sẽ độc thân suốt đời vì nó vẫn nói với anh rằng bỏ vợ để rồi lấy vợ thì lấy làm cóc gì ! Ấy thế mà nó lấy...

Chàng cười, tiếp tục câu chuyện lảm cẩm với Thùy:

– Chắc người thiếu phụ ấy là một mẫu người tuyệt diệu như em.

– Vâng. Chị ấy được lắm. Tóc dài, nhỏ bé, mặt trái xoan, trông thoáng qua như người Phi Luật Tân, hiểu biết rộng và với bất cứ chuyện gì cũng cười cợt được....

– Như em. Em cũng vậy.

– Nhưng anh có yêu em được bằng anh Thi yêu chị ấy hay không ?

– Hơ. Hơ mạnh đi chứ lý !

Hai người cùng cười. Lúc này Thảo và Thùy quên hết, họ chỉ còn biết có nhau, có khoảng không gian chật hẹp, ấm cúng và tràn đầy hạnh phúc này.

Và tay Thảo bắt đầu lần vào những nút áo của Thùy. Nàng đẩy tay chàng :

– Anh này kỳ !

– Kỳ cỡ rồi cho kỳ luôn.

– Không !

– Không cũng không được !

Chàng và nàng cùng cười. Xen giữa tiếng cười vui thú của hai người, tiếng gõ cửa đột ngột vang lên.

Thùy lo lắng :

– Ai gọi kìa anh !

– Ai cũng mặc !

Tiếng gõ cửa mạnh hơn. Dồn đập hơn đây ve bực bội. Thảo uất, chàng nói vọng ra :

– Nhờ anh tý ! Đi vắng hết rồi !

Tiếng gõ cửa vẫn kiên nhẫn thôi

thúc. Thùy giục dã :

– Anh ra coi ai gọi.

Thảo bắt buộc phải bước xuống giường. Chàng cài khuy áo. Đứng sau cánh cửa Thảo hỏi to :

– Ai ?

– Tôi.

– Tôi là nhà anh nào ?

Thùy chồm lên :

– Anh Thảo !

Chàng quay lại. Thùy vội vã đến cạnh chàng nói nhỏ :

– Anh chàng chủ báo.

Thảo chặn lưỡn khó chịu. Chàng tiếp tự nói to hơn:

– Phải vị chủ báo khả kính đấy khaông ?

Thùy nhăn mặt :

– Anh kỳ ghê. Lịch sự tí nào...

Thảo bủ môi. Chàng nghe tiếng trả lời :

– Vâng. Tôi.

Chàng mở cửa. Cánh cửa vừa hé ra lập tức bị chiếc giày nhét vào khe chắn lại rồi cửa bị đẩy tung ra. Một gã đàn ông đứng tuổi ăn mặc sang trọng và sạch sẽ đang hằm hằm nhìn vào mặt Thảo. Cặp mắt gã đàn ông lạnh lùng, cảm tức như muốn gây gỗ với chàng.

Thảo bình tĩnh đẩy Thùy nép sát vào sau lưng chàng. Gã đàn ông gọi lớn :

– Thùy !

Thùy lắp bắp.

– Anh... Bắn !

Thảo cười nhậт :

– Ông là Bắn ?

– Vắng. Chính tôi !

– Ông vào đây có việc gì ?

– Đem vợ tôi về.

Thảo xắng giọng :

– Ai ? Vợ ông hả ? Ở đây chẳng có ai đượс hắn hạnh và đau khổ làm vợ của ông cả. Ở đây là vợ chồng tôi.

– Anh ắn nói đúng đắn một tý. Tôi không phải hạng người tạp nhậт trong binh lính mà anh xử dụng thứ ngôn ngữ ắy với tôi.

Thảo bực bội hơn :

– Anh là cái cóc gì tôi không cần biết ! Tôi nhắc lại để anh biết rằng đây là phòng tôi, đây cóc có ai là vợ con anh cả !

Gã đàn ông vẫn bình tĩnh, môi gã mím lại có nén niềm uất ức, cảm giận để nói với Thảo :

– Yêu cầu anh để vợ tôi về.

– O ! Sao anh lắm cảm thế. Tôi đã bảo rằng ở đây không có vợ con anh.

– Người đàn bà đứng sau anh là vợ tôi. Ít ra thì cũng sắp là vợ của tôi.

– Sắp chứ không phải đã là vợ của anh.

– Chúng tôi đã hứa hôn rồi.

– Còn tôi với Thùy thì đã có con với

nhau rồi. Đã ở với nhau và xa nhau, bây giờ chúng tôi gặp lại.

Thùy len vào giữa hai người đàn ông đang gườm gườm nhìn nhau, cặp mắt nào cũng bực bội như sắp xảy ra những chuyện không đẹp vì nàng.

Thùy dịu dàng nói :

– Anh Bân ! Em muốn nói với anh rằng em với Thảo...

Bân – chủ báo – cắt ngang :

– Em đã nói với anh rồi. Em với Thảo xa nhau. Thảo đã trở về với vợ con của anh ta và bỏ em bơ vơ, khổ sở...

Thảo hét lớn :

– Tôi không bỏ Thùy !

Bân mỉm cười. Nụ cười khinh miệt,

khiêu khích làm cho Thảo cảm thấy nóng hực trên da mặt và chân tay anh không muốn để yên.

Thảo hừ một tiếng quay vào. Chàng kéo ghé xuống, chỉ chiếc ghế trống cho Bân :

– Mời anh ngồi chơi.

– Cám ơn anh.

Hai gã đàn ông lịch sự miễn cưỡng với những cử chỉ biểu diễn ngồi đối diện với nhau.

Thùy ngồi ở mép giường. Nàng thở ra dài nhẹ nhõm vì thấy Thảo đã bình tĩnh và thận trọng khác hẳn với tính nết liều lĩnh hàng ngày.

Nàng muốn phá vỡ sự im lặng ngọt ngào đang toả ra và như đông đặc lại

trong phòng. Nàng muốn nói nhưng sau khi đắg hắg để hai gã đàn òng cùng quay lại nhìn, Thùỵ lại thôi. Nàng mân mê chéo áo và cảm thấy da thịt nàng như lởm chởm đầy gai nhọn khi hai cặp mắt của Thảo và Bắn cùng đổ đổn vào Thùỵ chờ đợi.

Thảo, rồi Bắn lần lượt chắm thuốc lá. Ai cũng cố giữ im lặg để chờ cho người khác nói.

Sau cùng Thảo nói :

– Anh có đồng ý với tôi rằng cả anh và cả tôi cùng yêu Thùỵ ?

Bắn gắt :

– Vắng.

– Cách giải quyết tốt đẹp nhất là chúng ta để cho Thùỵ lựa chọn.

Bên tái mặt. Điều thuốc gã cầm rưng
tàn xuống sàn.

Thảo tiếp :

– Nếu không làm như vậy cuộc tình
tay ba này trước hay sau thì cũng phải
kết thúc và tôi sợ rằng sẽ chả có giải pháp
nào tốt đẹp hơn !

Bên phờ người thiếu não :

– Vâng. Tùy Thùy !

Thảo nhìn Thùy nghiêm khắc và
khuyến khích :

– Em nói đi. Giữa anh và anh Bên
em muốn xây dựng hạnh phúc với người
nào ?

Thùy run bắn người sau câu nói của
Thảo. Câu nói đã đặt nàng vào một thái

độ quyết liệt chọn lựa hoặc Bân hoặc Thảo.

Giữa hai người đàn ông đang ngồi chờ đợi lời nói của Thùy, nàng không dám nhìn ai. Nàng cảm thấy đau đớn khi phải nói ra sự quyết định của nàng, bởi vì quyết định ấy chắc chắn sẽ làm một người tuyệt vọng. Mà người nào đối với Thùy cũng có những liên hệ tình cảm lâu dài và ràng buộc nàng đến nỗi nàng không muốn làm cho ai khổ !

Thùy đứng lên nói như sắp khóc :

– Em không thể...

Bân nhồm người lên đầy hy vọng :

– Không thể ? Không thể gì ?

– Không nói được ! Em không nói được.

Thảo lạnh lùng :

– Trước hay sau thì em cũng nên nói để chấm dứt tình trạng này. Anh không muốn nó kéo dài ra nữa.

– Em không thể...

Thùy khóc. Những giọt nước mắt của nàng như những mũi dao làm Thảo đau đớn.

Chàng cảm thấy mơ hồ như chàng sẽ mất Thùy. Nàng đã khóc, những giọt nước mắt ấy vì sao ?

Thảo dụi điếu thuốc vào đĩa gạt tàn. Chàng ngồi ngả đầu nhìn lên trần nhà. Thảo không muốn nhìn cặp mắt van nài, tha thiết của Bản gọi cho Thùy. Cặp mắt hần khuyến khích nàng chọn lựa hần nông nản đến nỗi gây cho Thảo ý nghĩ rằng Bản như một tử tù đang chờ đợi,

van xin người có quyền ân xá khỏi chết.

Chàng để cặp mắt mình chìm vào lớp vôi trắng trên trần. Trí óc Thảo loay hoay tự hỏi về những giọt mắt của Thùy.

Nàng khóc ! Tại sao ? Có phải vì nàng đau đớn khi phải xa lìa một trong hai gã đàn ông đang chờ đợi để chấm dứt tình trạng lem nhem này ?

Có phải Thùy đã chung đụng, đã ân ái với Bân bây giờ luống cuống, sợ hãi không dám chọn Thảo sợ rằng Bân sẽ nói ra với Thảo ?

Hay vì nàng thương đứa con và vẫn oán hận sự trở về với Vân của Thảo trước đây ?

Rồi hàng trăm câu hỏi, kèm theo những giả thuyết nổ tung ra trong đầu Thảo làm cho chàng bực mình.

Thảo ngồi dậy ngay ngắn và nói :

– Được rồi ! Thùy không quyết định thì tôi quyết định.

Chàng đứng lên thọc hai tay vào túi quần đi đi, lại lại trong phòng :

– Tôi hỏi thật anh Bân một điều.

Bân cố gắng bình thản :

– Vâng ! Anh cứ hỏi.

– Trước kia tôi và Thùy đã ăn nằm với nhau và có con...

– Tôi biết.

– Sau đó vì một điều bất đắc dĩ tôi phải trở về với gia đình. Gia đình tôi nói có nghĩa là vợ, con tôi.

Bân gật đầu trong khi Thùy cắn hàm răng, nghiến chặt để hồi hộp nhìn Thảo

cúi đầu nhìn theo hai mũi giày di động qua lại, quanh quẩn từ vách tường này sang vách tường kia.

Thảo tiếp:

– Thùy hồi đó đã chọn lựa giải pháp bỏ đi để cho tôi đoàn tụ với gia đình. Ngày ấy thú thực rằng tôi đã cố gắng quên Thùy để xây dựng hạnh phúc và tương lai cho những đứa con. Rút cục tôi thất bại. Vợ tôi dẫn đàn con ra đi. Tôi không thể nào làm khác được là phải tìm Thùy để cùng với nàng gầy dựng lại đời sống và nuôi nấng đứa con của chúng tôi. Tôi cũng cần nói để anh và Thùy cùng biết rằng sau bốn ngày nghỉ phép này, tôi sẽ trở về Sài Gòn và bắt đầu sống một cuộc đời bấp bênh đầy nguy hiểm của một phi công trong lực lượng đặc biệt. Lý do đó làm cho tôi nghĩ rằng Thùy khó có thể hạnh phúc khi ở với tôi...

Bân liến thoảng xen vào gài Thảo đến một tình trạng phải hy sinh :

– Và vì thế anh muốn nói là sẽ để Thùy ở lại với tôi. Dù sao thì cuối tháng này chúng tôi cũng cử hành hôn lễ. Mọi thứ đã sửa soạn xong cả rồi...

Thảo nghe Bân nói với một nỗi buồn ngấm rất kỹ vào từng ý nghĩ. Các bắp thịt trong cơ thể Thảo lúc này như mềm oặt đi không thể chống đỡ được thân thể chàng đứng vững.

Thảo đến cạnh chiếc ghé, chàng dựa đùi vào tay ghé không ngồi xuống, nhưng rồi Thảo cũng phải ngồi.

Chàng cảm thấy hơn bao giờ hết, một nỗi buồn thắm, chán nản và mệt mỏi cùng cực làm cho Thảo muốn ngửa cổ uống ừng ực những ngụm rượu cay

xé lưỡi cho thân kinh tê liệt, cho tất cả mọi ý nghĩ ngu ngon và cho cơ thể chàng quên đi hết những khó khăn, ràng buộc quanh mình.

Giọng Trần Bản vẫn đều đặn và tha thiết :

– Giữa tôi và anh, chúng ta là những con người trí thức, tôi mong anh cũng nhìn vào nghịch cảnh này với một cái nhìn khách quan và sáng suốt. Tôi phải nói như vậy bởi vì cả tôi cả anh đều đã bị thiên lệch sang mỗi phía tình cảm riêng tư, anh có kỷ niệm giữa anh với Thùy, anh có đứa con trai mà Thùy đã sinh ra vì anh. Còn tôi, tôi có những mơ ước nồng nàn của tôi...

Thảo không nghe Bản nói nữa. Chàng mãi mê nghĩ đến một hình ảnh

mà Bà vừa gọi ra, đó là đứa con trai mà Thùy đã sinh ra.

Đứa con ấy lúc này như một cục nam châm hút hết cả mọi ý nghĩ của Thảo vào nó mà mặc cho Bà cất tiếng nói đều đều, lải nhải, kiên nhẫn nói như một chị nhà mùa sùng đạo đang cố tụng cho đủ ba vạn chín nghìn bài kinh cứu độ chúng sinh.

Thảo ngã đầu vào lưng ghế. Chàng tưởng tượng ra một đứa trẻ thơ bụ bẫm, hai gò má phình phính đỏ hồng, nổi lên lớp da thịt đầy đặn. Mái tóc đen mềm cũn cốn nằm lưa thưa trên cái đầu bé bỏng còn dính loáng thoáng vài khoảng “cút trâu” ... Đôi mắt nhỏ như hai hạt nhãn, chớp, nháy tự nhiên và đều đặn, cái mũi bé tí xíu hiu hiu theo nhịp thở dồn dập và cái miệng xinh xắn với đôi môi lúc

nào cũng mấp máy đòi ăn. Rồi đến hai bàn tay bé như bàn tay của một búp bê, hai chân ngắn và mềm thỉnh thoảng lại đập vội vàng như muốn trườn lên...

Hình ảnh của một đứa trẻ thơ 5,6 tháng làm cho Thảo chìm hẳn vào một thứ không gian hồi tưởng đầy đẹp đẽ và niềm thương yêu trải rộng ra mãi trong lòng chàng.

Thảo mơ hồ như thấy chàng đang ôm trong lòng một hình hài thân yêu nhỏ bé, một bàn tay tí xíu giơ lên với với mãi để sờ cho được vào cằm vào tai, vào mũi bố. Rồi nhót rãi của thằng con chảy nhờn nhờn trên cổ, trên vai áo và trên tay chàng.

Thảo vuốt ve tay ghế, tưởng như đang vuốt trên cặp má phúng phính thơm mùi phấn rôm và oi oi hôi sữa của thằng con.

Chàng quên hết. Quên hẳn là chàng đang ở vào một hoàn cảnh ngang trái, phiền phức. Quên cả người đàn ông đang cố gắng gài chàng vào một tình trạng đã rồi để cướp cho bằng được Thùy. Chàng không để ý đến cả cặp mắt Thùy đang mở lớn vì ngạc nhiên đến cực điểm khi nàng thấy Thảo lim dim mơ mộng và mặt mũi phây phây những nét thản nhiên coi như chàng đã nắm chắc được nàng trong tay chàng và không cần phải tranh đấu để giữ cho được nàng về với chàng !

Thùy cảm thấy giận cho thái độ hững hờ của Thảo. Giận hơn nữa khi thấy thỉnh thoảng Thảo lại nhếch mép mỉm cười, hài lòng và thú vị, nhất là trong Bàn đang tận dụng tất cả tài hùng biện, trí thông minh để thuyết phục cho bằng được Thảo.

Thùy nhìn những giọt mồ hôi trên

tóc mai Bân chảy dài xuống cặp má cử động luôn luôn vì những lời lúc đều đặn, lúc hùng hồn...

Nàng nhìa thấy rõ ràng hai hình ảnh tương phản của hai người đàn ông trước mắt : Một Trần Bân cố gắng không nản lòng, không mỏi mệt để nói với Thảo, để quyết giữ cho được nàng. Một Thảo ngã đầu vào lưng ghế, bây giờ “gã” lại rung đùi thỏa mãn và thích chí hoàn toàn.

Thùy nảy ra ý nghĩ rằng Thảo chưa hẳn đã lên đây để tìm nàng. Nàng nghĩ đến lúc Thảo kéo nàng vào phòng bàn tay “gã” lần cởi nút áo nàng, suồng sã và hấp tấp để ...

Phải chăng Thảo – chẳng qua là vô tình nên gặp nàng “gã” nổi máu trai lơ, bịa đặt ra những lời “gã” đã nói một cách đau khổ để một lần nữa chiếm đoạt nàng.

Thùy chua xót nhớ ngày xưa khi nàng gặp Thảo ở phi đoàn, thất tiết với “gã” ở nhà bà mẹ một thằng bạn nào đó của gã phi công này.. Hồi đó phải chăng cũng chỉ vì Thảo muốn trả thù, muốn chọc giận Đại úy Thân – cấp chỉ huy của Thảo – mà không yêu thương tha thiết gì nàng...

Cơn giận theo sau những ý tưởng hoài nghi ấy nổ bùng ra trong lòng Thùy.

Nàng đứng lên :

– Thôi anh Bân ! Anh nói làm gì nữa anh ấy có nghe, có thèm nghe anh nói gì đâu !

Thảo vẫn ngất ngây chìm trong những tưởng tượng đầy dẫy thích thú giữa chàng, Thùy và đứa con bé bỏng. Chàng mãi mê nghĩ đến những ngày

đầm ấm của chàng những ngày tất tả từ phi đoàn về nhà cho thật mau để được hôn vợ, ôm con đùa nghịch tưng tiu thỏa thích....

Thùy yên chí rằng Thảo phải có phản ứng sau câu nói quyết liệt của nàng, nhưng khi thấy Thảo vẫn tỉnh bơ như không để rung đùi và lim dim mơ mộng, Thùy dậm mạnh chân xuống sàn:

– Anh khỏi nói gì nữa cả anh Bân !
Em...

Tiếng động mạnh làm cho Thảo giật mình, chàng nghe có tiếng léo nhéo của đàn bà.. Chàng giật mình, hốt hoảng nhớ ra chàng đang ở trong một thời gian cực kỳ gay cấn.

Thảo nhô hẳn người ra phía trước, bàn tay chàng giơ lên để chặn lời Bân và

nói phây phây với cái ghế trống trước mặt :

– Khoan ! Tôi cần nói với anh rằng giữa Thùy và... và... và...

Thảo đã nhận ra chiếc ghế trống trước mặt, nhận ra chàng đang ba hoa nói với khoảng không.

Cảm tưởng trống trải và ý nghĩ Thùy đã đi theo Bản mất rồi làm cho Thảo đứng bật lên cuống quýt:

– Mẹ kiếp ! Mẹ kiếp ! Nghĩ đến thằng ôn con tai hại thế này....

Thảo vò đầu bứt tai bỏ nhào ra cửa. Nhưng ngay sau bước chân đầu tiên, Thảo đứng dừng ngay lại. Trước mắt chàng là Trần Bản chủ báo và Thùy đang đứng im lặng sát tường để nhìn chàng như nhìn con người kỳ lạ.

Thùy bước lên một bước :

– Anh bảo gì ? Anh bảo anh nghĩ đến ôn con gì ?

Thảo cúi diên người vì vẻ hốt hoảng rất nhà quê của chàng đã trót diễn ra trước mắt Thùy, cay cú nhất là lại đã diễn ra trước mắt Bân, một gã mà Thảo cố tỏ ra chàng “hùng” và “ăn chết Thùy rồi”, hơn hẳn gã.

Chàng hục hặc :

– Nghĩ đến con ! Ai mà không nghĩ đến đứa con mà mình chưa gặp mặt nó lần nào !

Thùy rúng động cả cơ thể. Nàng ng-
hẹn ngào :

– Con nào ? Con gì ?

– Con gì nữa ! Thằng con của anh và em chú đứa nào nữa !

Thảo phăng phăng nắm lấy tay Thùy:

– Đi ! Đẹp hết ! Phải đi thăm lòi tí tí đã !

– Anh !

Thùy kêu lên một tiếng đầy xúc động, tiếng kêu bật ra vì cảm động và vui mừng, vì cả sự hối hận mà lúc nãy nàng đã hiểu lầm là Thảo bắt cần nàng !

Trần Bân sấn tới chặn Thảo lại không cho chàng kéo Thùy ra cửa.

Thảo đứng lại, quắc mắt lên :

– Nhờ anh tí nhé ! Vừa thôi chứ ! Anh làm gì mà bằng nhặng thế này ! Ở hơ ! Thời buổi này thế mà... khó đấy nhỉ ?

Bân đỏ mặt :

- Anh không có quyền dẫn Thù đi !
- A ! Tôi hả ?

Bân gật, bàn tay nắm chặt đặt sát vào
đùi.

Thảo mím môi lại rồi cười nhạt,
chàng trở lại tính nết liều lĩnh hàng ngày
:

- Anh cấm tôi đi thăm con tôi chắc !
Này, nói khế cho bạn biết, bạn biểu diễn
nhiều trò không được thơm đâu đấy nhé
! Những trò bạn làm coi bộ không một tí
“tối tân” nào !

- Tôi không nói nhiều !

- Không nói nhiều ! Hừ ! Muốn
choảng nhau chẳng ?

Sau câu nói của Thảo, khuôn mặt của nhân vật Trần Bân bỗng đanh hẳn lại một nỗi tức giận và nham hiểm không cùng. Anh ta gầm gừ cay cú:

– Tư cách của anh như thế này đấy ! Tư cách của một sĩ quan, một người yêu của Thùy không hơn gì một chú lính Pạc-ti-Dăng say rượu khoái đánh nhau..

Thảo điếng người. Mẹ kiếp ! Thằng cha này ăn nói khá hơn chàng. Đấu ngôn ngữ với nó chàng sẽ thua, sẽ bị mĩa mai đau đớn không há mồm ra được. Mà chả lẽ choảng nhau với gã, dù có đánh nhau chưa chắc chàng đã hạ được cái thân thể to con và lực lưỡng, rắn rỏi này. Gã không thuộc vào hàng ngũ những tên nhà giàu bị thịt, gã có vẻ như một tay chịu mập, chịu nghiền cứu những cái đá, cú đấm nẩy người. Thảo không sợ, nhưng chàng cảm thấy đánh nhau với gã quả thực là

hơi quá đáng, nhất là đánh nhau vì một người đàn bà...

Nhưng Trần Bân không mềm đi một chút nào, đã có vẻ khiêu khích :

– Dù thế nào tôi cũng không sợ. Nếu anh muốn choảng nhau cho thích thì cứ việc. Tôi sẵn lòng chờ...

Thảo cười gằn:

– Tôi ít khi sợ đánh nhau. Đồng ý ! Nếu bạn cảm thấy chúng ta cần phải choảng nhau thì cứ việc..

– Hóa ra anh cũng biết sợ đấy nhỉ ?

– Sợ ! Đừng có đùa dai... Thời buổi này đâu có ai sợ gì ai !

– Nếu vậy thì cứ việc nhào vô.

Thảo nhìn địch thủ, gã lùi lại hai

bước và thủ thế. Gã có vẻ sung sướng được chàng nhào đến gần để phát cho chàng một cái đá lệch quai hàm !

Thảo hừ một tiếng. Chàng biết rằng không thể lùi được nữa. Nhưng khi Thảo ngã người ra sau, sửa soạn phóng hai chân đá một phát theo đúng võ Việt Nam vào mặt nhân vật Trần Bân thì Thùy liễu lĩnh len vào giữa.

Nàng quắc mắt nhìn Trần Bân, nhìn Thảo. Giọng nàng đầy tức giận và buồn phiền :

– Hai anh nhất định đánh nhau à ? Hai anh đã trở thành hai kẻ thiếu tư cách đến như vậy được sao.

Trần Bân cười gằn:

– Anh biết rằng em sẽ hủy bỏ lễ đính hôn và cả lễ cưới của chúng mình.

– Và anh cay cú muốn trả thù anh Thảo, muốn làm khổ em ?

Trần Bân gậ đầu làm cho Thảo ngạc nhiên :

– Đúg. Anh nhất đình cho gã đàn ông phá bĩnh này một bài học đìch đáng. Rồi thì sau đó mất hay có em cũng đành chịu vậy

Thùy run giọng :

– Nếu anh làm thế, chắc chắn là anh mất em rồi.

Bân ươg ngạnh :

– Đằg nào thì cũng mất em rồi.

Thùy kêu lên :

– Anh Bân... Anh có thể tâm thường đến như thế được hay sao !

Trần Bân gật đầu như máy :

– Đúng ! Anh chán cao thượng lắm rồi. Chán ngấy rồi. Cũng vì cao thượng mà cho tới bây giờ anh vẫn không một lần nào đòi hỏi thể xác của em... Anh đã muốn tôn kính và dành dụm cho tới ngày làm lễ thành hôn...Để bây giờ... thế này...

– Em không thể ngờ một người như anh lại nói ra những lời như thế !

– Anh không muốn dấu diếm gì nữa !Anh cảm thấy hơn bao giờ hết, lúc này là lúc quyết định hành động một điều gì đó để kết thúc mối tình này.

– Tại sao anh không chọn một kết thúc cho đẹp đẽ ?

– Đẹp đẽ !

Trần Bân mỉa mai :

– Anh đã cố gắng giữ cho tình yêu của anh đối với Thùy đẹp đẽ và cao thượng chót vót rồi... Cuối cùng tất cả những cố gắng ấy đem đến một chung cuộc thế này. Một đố vỡ cay đắng thế này... Em nói thẳng ra đi. Thùy nói hết ra đi, có phải rằng em đã quyết định sẽ bỏ anh để theo gã đàn ông này. Có phải rằng vì em còn yêu gã, em không quên gã được như là em tưởng... Cũng may...

Bân thêm chua chát :

– Cũng may là anh chưa cưới được em. Anh nghĩ rằng nếu cưới được em rồi thì khi gặp Thảo, em cũng không giữ được thủy chung cho khỏi ngoại tình !

Thùy hét lớn :

– Anh đừng xét đoán tôi theo trí óc chủ quan và tầm thường của anh.

Thảo xen vào :

– Em khỏi nói gì nữa. Đằng nào thì kết thúc của mối tình tay ba này cũng phải đến...

Chàng quay sang phía Trần Bân :

– Tôi nghĩ rằng cách tốt đẹp nhất là chờ đợi anh làm bất cứ gì anh muốn làm, kể cả những trường hợp anh thấy cần phải chém giết để trả thù, để cho hả cơn ghen tức của anh...

– Anh không sợ ? Anh đủ can đảm đối phó với tôi ?

– Tôi đã nói với anh rằng tôi cóc sợ gì cả.

Trần Bân hừ một tiếng gay gắt :

– Tôi là võ sĩ đai đen Thái Cực Đạo.
Tôi mà đánh thì anh gục ngay.

Thảo cười :

– Ở vào địa vị tôi thì anh cư xử thế nào ? Có phải rằng dù chết cũng phải đánh không ?

Trần Bân đột ngột lắc đầu. Gã nhắm mắt lại và trong khi Thảo còn ngậy người ra theo dõi, thì nhanh như chớp Trần Bân xô đến, bàn tay gã xòe ra như một sóng dao chặt mạnh vào yết hầu của Thảo.

Thảo chỉ còn đủ nhanh phẹn để ngả đầu ra phía sau, vai chàng trúng đòn tưởng như xương cốt vỡ tan từng mảnh, chàng nghiêng rặng chịu đau trong khi Thùy thét hãi hùng, nàng nhào đến ôm chặt tay Trần Bân nhưng gã lách sang một bên, vung tay lên phạt ngang vào cổ

Thảo.

Lỗi đánh giết người của Bản làm cho Thảo đổ mồ hôi, chàng biết rằng lòng ghen tức đã lên đến tột điểm và sự tuyệt vọng khủng khiếp đã tạo Trần Bản thành một con vật nguy hiểm, cố giết chết cho bằng được chàng.

Thảo nhảy lui ra phía sau, phòng chật làm cho chàng vướng vào thành giường không còn chỗ chạy.

Óc Thảo lóe lên một hy vọng, chàng lăn trên mặt nệm tránh cú đá thảm khốc của Bản nhắm vào hạ bộ chàng. Nằm ngửa trên giường Thảo vòng tay xuống dưới gối và ngay khi Trần Bản nghiêng rằng đứng cạnh, dồn tất cả sức lực và kinh nghiệm của một đệ nhất đẳng huyền đai Thái Cực Đạo vào cánh tay mặt, xía những ngón tay cứng như sắt vào yết

hầu Thảo thì anh chàng phi công mảnh mai rút được khẩu súng Ru-lô dưới gối, chàng chia mũi súng vào ngực Bân :

– Ông bạn ! Từ từ...

Bân vẫn giơ tay lên cao nhưng đứng dừng lại, những ngón tay vẫn thẳng băng làm cho Thảo rợn người.

Chàng nhìn Bân chăm chú không dám sơ hở, mũi súng vẫn nhắm vào ngực tên võ sĩ hung dữ quyết giết chàng bằng những thế đánh khủng khiếp. Giọng Thảo nhẹ nhàng nhưng quả quyết :

– Võ nghệ tôi thua anh xa, nhưng bắn súng thì tôi bắn giỏi hơn anh nhiều. Một bóng đèn cách tôi năm mươi thước tôi bắn không bao giờ trật. Anh cách tôi bốn thước cho dù đạn không trúng tim thì cũng xé nát phổi anh ra.

Bân nghiêng răng ken két, mặt gã tái mét cảm hận. Bàn tay gã vẫn giơ cao, con người Trần Bân thẳng đứng bất động như một pho tượng làm cho Thảo không dám lơ đễnh. Chàng biết rằng với một người có nhất đẳng huyền đai võ Thái Cực đạo, chàng chỉ sơ hở một chút là bị cướp mất súng và ốm đòn ngay...

Thảo hơi nhích mũi súng lên cao ra hiệu cho Trần Bân lui lại :

– Mời anh ra ghế ngồi.

Bân vẫn đứng im dờng như sự căm giận đã làm cho gã không nghe không cảm được gì xung quanh ngoại trừ mũi súng của Thảo đang lăm le nhả đạn và gã cũng đang tìm, đang chờ sự vô ý của Thảo để hạ chàng.

Thảo nhắc lại :

– Mời anh ra ghế ngồi !

Thùy đến cạnh Bàn, nàng nắm tay người đàn ông bình thường thật tử tế nhưng trong cơn ghen lại thành một con người dữ dội tàn ác kinh hoàng.

Giọng nói của Thùy đầy vẻ van xin :

– Anh Bàn... Anh nghe em một chút.

Nàng kéo Bàn đi theo nàng. Mở cửa dất Bàn ra ngoài đóng sập cửa lại làm cho Thảo choáng người. Chàng nhào ra gọi :

– Thùy !

Chàng mở cửa, Thùy vẫn phân vân đi cạnh Trần Bàn trong hành lang nhỏ hẹp của khách sạn.

Nàng không để ý đến lời gọi thiết tha rồi gay gắt của người tình cũ, dường như nàng đang thì thầm nói với Trần Bàn

gì đó. Khi Thùy và Bân đến con đường rẽ xuống cầu thang, Thảo giơ súng lên nhưng lại buông thõng xuống.

Thùy ! Anh không đủ can đảm giết em. Anh không đủ nghị lực bắn em !

Anh yêu em hơn bao giờ hết. Anh tìm em như tìm một điểm nương tựa trú ẩn cuối cùng của đời sống sau những thất vọng và buồn phiền luôn luôn đầy ngập trong đời anh.

Em đi rồi. Em đi với gã đàn ông giàu có hơn anh, khỏe mạnh hơn anh và nhất là gã vẫn độc thân, gã chưa dính dáng đến một người đàn bà nào là vợ, một nhi đồng nào là con...

Phải chăng em đã quyết định thái độ lựa chọn ?

Phải chắg anh đã mất em rồi ? Phải chắg chúng mình sẽ xa nhau kể từ hôm nay, để trả lại nhau mỗi người một cuộc đời như cũ ?

Không ! ! ! Dù thế nào nhưng anh vẫn tin rằng em trở lại với anh, bởi tình mình bất diệt, bởi anh còn yêu em và chắc chắn em hiểu thật nhiều.. Và dù sao anh vẫn đợi, vẫn chờ...

- HẾT -

